SOUL

57

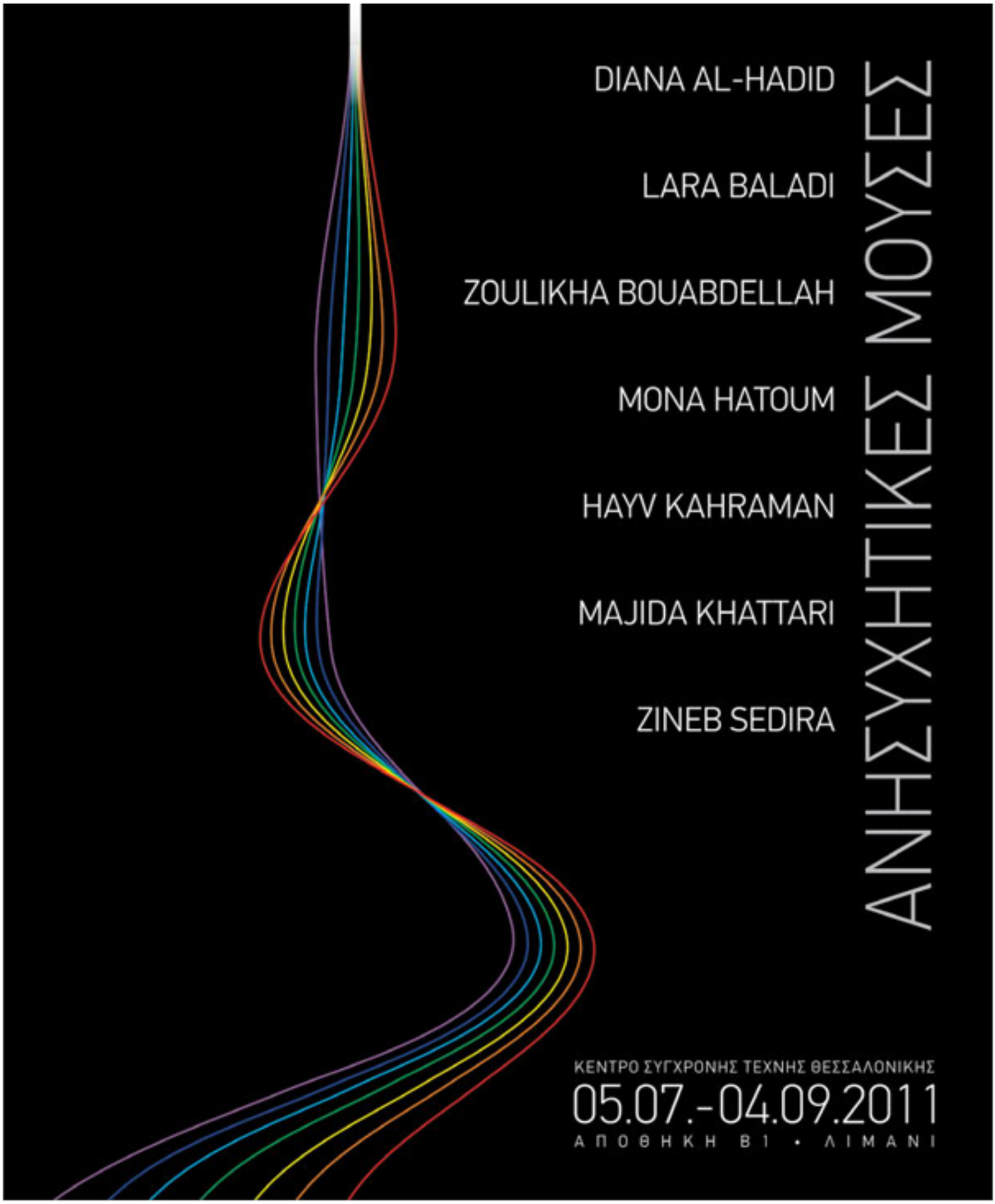
Summer issue

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΙΟΥΛΙΟΣ
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011
€3.00

08
9 771790 614005

Κατερίνα Τσάβαλου

ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ: Τρίτη-Κυριακή 11:00-19:00 • Δευτέρα κλειστά | Τηλ.: 2310 593 270 | www.cact.gr | www.greekstatemuseum.com
ΞΕΝΑΓΗΣΕΙΣ: Κυριακή 17, 24, 31 Ιουλίου, 12:00-13:00 • Κυριακή 7, 21 & 28 Αυγούστου, 12:00-13:00 • Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου, 12:00-13:00

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
ΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
HELLENIC MINISTRY OF CULTURE AND TOURISM
STATE MUSEUM OF CONTEMPORARY ART

ΚΕΝΤΡΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
THESSALONIKI CENTER OF CONTEMPORARY ART

Το ΚΜΣΤ επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού και Τουρισμού.

Στο πλαίσιο του προγράμματος
Θεσσαλονίκη Σταυροδρόμι Πολιτισμών

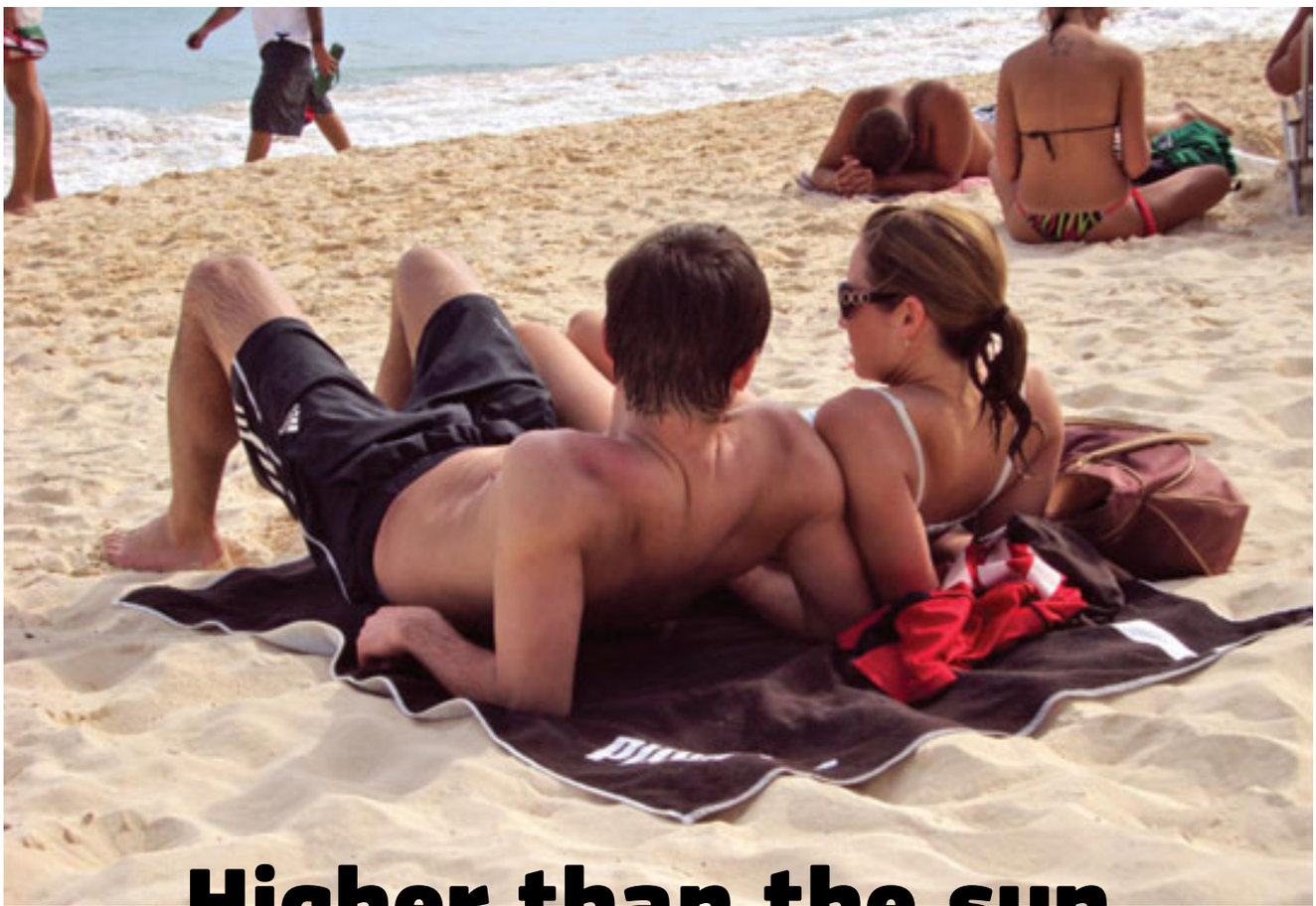
Οικονομική ενίσχυση
ΟΠΑΠ μία εταιρία μία ιδέα καλό για όλους

Χορηγοί Επικοινωνίας

ΕΡΤ ΕΡΤ3 ERT world NET 105,8 ΔΕΥΤΕΡΟ 103,7 KOSMOS 93,6 ελculture.gr

EDITORIAL 57

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Higher than the sun

Οδηγεί νευρικά, θυμωμένα, δείχνει σχεδόν απελπισμένη. «Πρώτη, δευτέρα, νεκρά, την τύχη μου μέσα!» Το κιβώτιο ταχυτήτων παίζει σκληροτράχηλα, ξερά, ξυραφισμένα μπλουζ, μποτιλιάρισμα ανεπανάληπτο, Κυριακή απόγευμα, επιστροφή από Χαλκιδική, ουρά τεράστια. Παρμπρίζ κατασκονισμένο από το χώμα της Κύψας, ένας πορτοκαλής ροδαλός ήλιος πνίγει τον ορίζοντα πάνω από τη Σωζόπολη, το υπνωτισμένο κλαβιέ του «Higher Than the Sun», αντί να την καλμάρει, την τσιτώνει ακόμα περισσότερο. Δε δίνει καμία σημασία στους στίχους. Έτσι συμβαίνει πάντα με τα κορίτσια, είναι ανυπόμονα - θέλει να φτάσει σπίτι, να ξεπλύνει την αρμύρα και την κούραση, να πασπαλιστεί με ενυδατική κρέμα και να κοιμηθεί σαν μωρό. Ο Μπόμπι Γκιλέσπι κι εγώ τα ξέρουμε όλα αυτά είκοσι χρόνια τώρα. Γι' αυτό και η επετειακή έκδοση του «Screamadelica» των Primal Scream παραμένει ένας καραμπινάτος αγορίστικος δίσκος.

Μαγιόρκα: «My brightest star's my inner light, let it guide me/ Experience and innocence bleed inside me». Η άμμος στην Αλκούδια είναι άσπρη, σχεδόν σεληνιακή. Τα νερά τιρκουάζ, η πομοντόρο πάνω στο ψωμί το αλειμμένο με λάδι και σκόρδο μοιάζει με αίμα, τη νύχτα λες και κάποια από τις κόρες της Μπερνάντα Άλμπα κεντάει σταυροβελονιά στον καμβά του ουρανού της Αρενάλ EasyJet αεροπλανάκια που ανεβοκατεβαίνουν. Είμαστε περικυκλωμένοι από χιλιάδες συνταξιούχες Ούνες που φορούν στον κατακαμένο τους λαιμό φτηνές πέρλες, κουλτουριάρηδες Άγγλους με μπλουζάκια του Μιρό, στο «Bogart's Bar» ένας Σκοτσέζος παίζει τα τραγούδια μας, κάθε βράδυ πίνουμε όλη μας την περιουσία. Στο γραφείο ενοικίασης αυτοκινήτων ο Μαγιορικάνος μπερδεύεται και αντί για ένα ταπεινό Punto μας χαρίζει ένα Renault κάμπριο. Το πρωί κυκλοφορούμε σαν εκατομμυριούχοι, πνιγόμαστε στα κύματα και στα φιλιά. Μελετούμε την πιθανότητα να μείνουμε εδώ για πάντα. Στις διακοπές, όταν όλα κυλούν σαν ρομαντζιάρα travel movie, όταν κάθε τι που κάνουμε μοιάζει να προσομοιάζει με ιδανικό στάνταρ ζωής, είναι αδύνατον να αποφύγουμε να σκεφτούμε πως αυτό το κόλπο δεν πρέπει να τελειώσει ποτέ. Πως πρέπει να ζούμε πάντα έτσι, μόνο έτσι, και να μην επιστρέψουμε σε κανένα εκεί.

Ρόδος: «Hallucinogens can open me or untie me/ I drift in inner space, free of time/ I find a higher state of grace in my mind». Στο Πρασονήσι πάντα φυσάει, εκατοντάδες σέρφερ από όλον τον πλανήτη κυνηγούν να καβαλήσουν το τέλειο κύμα, το Φαληράκι μοιάζει με υπερπαραγωγή, καθώς κάθε μαγαζί είναι μια υπαίθρια conceptual kitsch art gallery με Φλίνστοουνς, Κολοσσούς και υπερμεγέθεις Hard-μαϊμού-Rock Café κιθάρες. Πόσους αιώνες είναι ριζωμένες εδώ οι πέτρες της παραλίας στο Αφάντου; Βγάζεις το κεφάλι από τη βουτιά στα νερά της Λίνδου και το βλέμμα σου καρφώνεται στην Ακρόπολη, λες και δεν είμαστε βυθισμένοι σε ένα ηδονιστικό καλοκαίρι, αλλά μελετούμε το βιβλίο Ιστορίας της Γ' Γυμνασίου. Τις νύχτες βλέπουμε σινεμά στο θερινό «Ρόδον» περικυκλωμένοι από ελάφια της θεάς Άρτεμης, τζογαδόρους που παίζουν τα ρέστα τους στο καζίνο, κροκοδειλάκια της Lacoste και οικολόγους καλεσμένους της Λουκίας Ρικάκη στο πλαίσιο του EcoFilms Festival. Keep on fighting, girl! Μελετούμε την πιθανότητα να μείνουμε εδώ για πάντα. Στις διακοπές, όταν όλα κυλούν σαν έγχρωμη ελληνική ταινία του '70, όταν κάθε τι που κάνουμε μοιάζει να προσομοιάζει με ιδανικό στάνταρ ζωής, μας προκαλεί όχι απλώς να μην το τελειώσουμε αλλά να το παρατείνουμε μέχρι τα κύτταρά μας να απολιθωθούν, όπως τα ριζωμένα για αιώνες δέντρα στο δάσος του αρχαίου οικισμού της Καμείρου. «Ωραία που θα ήταν», λέει.

Πουκέτ: «I'm beautiful, I wasn't born to follow/ I live just for today, don't care about tomorrow». Χιλιάδες τρελαμένα κοριτσόπουλα με τον Λεονάρντο Ντι Κάπριο και την ταινία κάθε μεσημέρι επελαύνουν στην «Παραλία». Οι προπέλες από τα γιοτ και τα εκδρομικά Καταμαράν διώχνουν τα ψάρια από τον βυθό, ανακατεύουν την άμμο σαν κάποιος να τη χτυπά στο σέικερ. Επιστρέφοντας στην Πατόνγκ, είναι σαν να καταβυθιζόμαστε στο μεγαλύτερο πορνείο του κόσμου και να παρατηρούμε το τέλος της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Lady boys και ανήλικες τζιβιτζιλούδες, στα 17 δολάρια όλη νύχτα, σέρνουν από το χέρι μερακλίδικα ζευγάρια Δυτικών που ψάχνουν έξαψη, σεξ και άνομη περιπέτεια στην Ασία. Μετά τα μεσάνυχτα χιλιάδες ιπτάμενα πυροδοτημένα φαναράκια πετούν προς τη Σελήνη, ο τροπικός ζέχνει υγρασία και ιδρώτα, οι παραλίες του όμως είναι πιο αισθαντικές και από χιλιοεπεξεργασμένη στο Photoshop καρτ ποστάλ. Μελετούμε την πιθανότητα να μείνουμε εδώ για πάντα. Θα δουλεύω σαν dj και θα ζωγραφίζει πίνακες, θα φορούμε σαλβάρια και θα τους πουλάμε τη νύχτα. Στις διακοπές, όταν όλα κυλούν σαν νουάρ περιπέτεια, όταν κάθε τι που κάνουμε μοιάζει να

πιάνει ιδανικά στάνταρ ταινίας, μας προκαλεί όχι απλώς να μην το τελειώσουμε αλλά να συνεχίσουμε να υποκρινόμαστε τους αρρωστιάρηδες από τις μητροπόλεις Δυτικούς που ξεχάστηκαν για πάντα στην Ταϊλάνδη, όπως ο συνταγματάρχης Κερτ στην «Αποκάλυψη τώρα» του Κόπολα έκανε με το Βιετνάμ.

Αμοργός: «What I've got in my head you can't buy, steal or borrow/ I believe in live and let live». Τις νύχτες ο αέρας κάνει τα παραθυρόφυλλα όσων μένουν στην κορυφή της Χώρας να τρίζουν και να κοπανιούνται κρώζοντας σαν σε σπλάτερ. Εναλλακτικοί τρέντηδες και χιπστεροκούνουπα χορεύουν στο «Jasmine», τα μεσημέρια αραχτός στα βράχια απέναντι από το μοναστήρι της Χοζοβιώτισσας χαζεύω τους πιστούς που αψηφώντας κάψα κι ανηφόρα σκαρφαλώνουν για ευλογία. Τρελά κατσίκια χοροπηδούν μπροστά μας, καθώς ψάχνουμε τον δρόμο για την ταβέρνα «Η καλή καρδιά» στα Θολάρια. Ανταλλάσσουμε ιστορίες φρίκης για τέσσερις που έψαχναν να φάνε και να μεθοκοπήσουν, αλλά δεν υπολόγισαν τον ψυχοπαθή δολοφόνο μπαρμπα-Γιαννακό, που είχε άλλα σχέδια για τους παλιο-Σαλονικιούς. Θέλουμε, παρ' όλα αυτά, να μείνουμε για πάντα εδώ. Γιατί στις διακοπές, όταν όλα διαθέτουν ένταση φορτισμένου ενεργειακού πεδίου, όταν κάθε τι που κάνουμε μοιάζει να αγγίζει ιδανικά στάνταρ φιλίας, αγάπης και χιλιομέτρων, μας προσκαλεί όχι απλώς να μην το τελειώσουμε αλλά να νοικιάσουμε ένα καλύβι στην Αιγιάλη και να βλέπουμε τους άλλους να φεύγουν. Όχι εμάς, εμείς εδώ, για όσους χειμώνες και καλοκαίρια μας απομένουν ακόμα.

Μεξικό: «I believe you get what you give/ I've glimpsed, I have tasted fantastical places». Δεν έχει ούτε ίντερνετ ούτε σήμα στο κινητό, και δεν έχει ρούχα, γιατί η βαλίτσα στην πτήση από Μέξικο Σίτι για Κανκούν αποφάσισε να αυτονομηθεί, να μας εγκαταλείψει και να πάει στην Αγκόλα. Γι' αυτό τα βράδια στην 5η Λεωφόρο της Πλάγια ντελ Κάρμεν ψωνίζει μπλουζάκια με τη Φρίντα Κάλο, που ήταν τόσο δα μικρή σε σύγκριση με τον Ριβέρα, σκέτο ουρανοξύστη. Τσακίζουμε χάμπουργκερ στου «Johnny Rockets», σε ένα ξεχασμένο ρασταφάριαν μπαρ σερβίρουν τις μαργαρίτες σε γούβες, τα μεσημέρια στην πλαζ Μαχεκάλ οι ντόπιοι κάνουν πικνίκ, κουβαλούν ψυγειάκια φορτωμένα με μπίρες και μπουρίτος, το Μεξικό δεν έχει συνέλθει ακόμα από την πτώχευση του '82, είναι μπατίρηδες αλλά και περήφανοι, διάστιχτοι από τατού και αξιοπρέπεια. Νιώθω ντροπή, καθώς τους απαγορεύουν να αράξουν στις ξαπλώστρες μας, την άλλη μέρα, σκαρφαλώνοντας τα σκαλοπατάκια της υπερπυραμίδας στο Τεοτιχουακάν, σκέφτομαι πως δεν υπάρχουν πιο τυχεροί άνθρωποι στον κόσμο από εμάς. Αλλάζουμε ηπείρους και διάθεση, κουβαλάμε την ευλογημένη φιλία μας στα πέρατα του κόσμου, χαζεύουμε τα πολύχρωμα κοπάδια των ψαριών στη θάλασσα του Κοζουμέλ, μένουμε σε καλύβια φτιαγμένα από ξύλο και άχυρα κι, όταν φιλιόμαστε στα κλεφτά, μας κατασκοπεύει ένα παμπόνηρο ρακούν. Μελετούμε την πιθανότητα να μείνουμε εδώ για πάντα. Θα κάθεστε στη θάλασσα κι εγώ θα είμαι δούλος σας. Θα σας φέρνω εφημερίδες, φιστίκια και παγωτό. Μην ανησυχείτε για λεφτά. Θα πιάσω δουλειά στο πιτσάδικο κι όλη νύχτα θα ανατινάζω τα στομάχια των αμερικανών εφήβων με αντσούγιες και ανανάδες πάνω σε στρώση από βρομιάρικο αλεύρι. Στις διακοπές, όταν όλα κυλούν σαν κωμική σεκάνς από τους «Πειρατές της Καραϊβικής», μας προκαλούν να μείνουμε στο Νησί των Θησαυρών για πάντα.

Κίσσαβος: «My soul's an oasis higher than the sun/ I'm higher than the sun». Την παραλία του Τσιλιγιώργου δεν την ξέρουν πολλοί, μπορεί και να είναι η τελευταία που έμεινε αλώβητη από τα μιλιούνια των Λαρισαίων που εγκαταλείπουν τη φλεγόμενη κόλαση της πόλης τους και ψάχνουν δροσιές σε Πλαταμώνα, Βελίκα, Σκοτίνα κι Αγιόκαμπο. Βυθός τζάμι, άσπρες πέτρες που ζεματάνε σαν ηφαίστειο. Επιστρέφοντας για τον «Δοχό» πάνω σε ένα σαράβαλο τζιπ, απομεινάρι της Ελλάδας του Σχεδίου Μάρσαλ, το βουνό οργιάζει, ο ουρανός δείχνει καθαγιασμένος, τα αλεπουδάκια χαμουρεύονται στο δάσος, κοιτώ τη θέα από το μπαλκόνι του δωματίου, καθώς εκείνη κοιμάται, και νιώθω εκστατικά πλήρης. Ίσως κάποτε γράψω ένα βιβλίο που να αφορά τον βίο και την πολιτεία του ιδιοκτήτη του πιο φιλόξενου ξενώνα του σύμπαντος, κυρίου Γιώργου Μπούτου. Ενός χωρικού από το Μακρυχώρι με γαλάζια μάτια και μυαλό κοφτερό, που ξέρει να ακονίζει τις πέτρες, να φτιάχνει καράβια με κουφάρια που τα έφτυσαν η αρμύρα κι ο αέρας στην παραλία, και η τόλμη, η σοφία και η μεγαλοψυχία του κάνουν σκόνη τους βίους όλων των άλλων προσωπικών μου αγίων. Μας κερνάει κρασί από το αμπέλι του, μας κοιμίζει σε κρεβάτια που έφτιαξε από τις οξιές του βουνού, μας διηγείται ιστορίες για τους μουρλούς των γύρω χωριών και μας υπενθυμίζει τη σημασία του να ζούμε φυτεμένοι μέσα στη φύση και με ό,τι μας προσφέρει αυτή και μόνο αυτή. Μελετούμε την πιθανότητα να μείνουμε για πάντα εδώ, στον ξενώνα «Δοχός», στη σοφίτα. Γιατί στις διακοπές, όταν όλα κυλούν σαν πίνακας λαϊκού ζωγράφου, θέλεις να μη βγεις ποτέ από το κάδρο, να είσαι αυτός που παρέμεινε για πάντα κρυμμένος κάτω από τα νερά του καταρράκτη Καλυψώ, όταν οι άλλοι έπαιρναν πάλι τον δρόμο Ε95 για πίσω.

Θεσσαλονίκη: «Just what is it that you want to do?/ We wanna be free/ We wanna be free to do what we wanna do/ And we wanna get loaded/ And we wanna have a good time/ That's what we're gonna do/ No way, baby, lets go». «Φτάσαμε, κι απορώ τι κόλλημα τραβάς με αυτόν τον κωλόδισκο». Άνω Πόλη επιτέλους. Τα κορίτσια εκτός από ανυπόμονα είναι και ξεχασιάρικα. Έτσι εξηγείται γιατί ούτε και αυτή μπορεί να θυμηθεί τι σημασία είχε για εκείνη κάποια καλοκαίρια η αγαπημένη της κούκλα, που όλη νύχτα, μικρή, την κοιμόταν αγκαλιά. Γι' αυτό και η επετειακή έκδοση του «Screamadelica» των Primal Scream είναι ένας αγορίστικος δίσκος. Τα αγόρια όχι μόνο δεν ξεχνούν ποτέ ούτε ένα καλοκαίρι αλλά ευλαβικά το κουβαλούν κάθε στιγμή μέσα στα αγαπημένα τους τραγούδια.

Το Box set «Screamadelica - 20th Anniversary Limited Collector's Edition» ίσως είναι ο μόνος δίσκος που ο κάτοχός του έχει το δικαίωμα να τον βάλει κολλητά στο ράφι με το «Exile On Main Street» των Rolling Stones. Ηδονισμός, χάσιμο, ρυθμός, έκσταση, σώμα, αγάπη. Είναι απίστευτη η συγκίνηση και οι ιστορίες που μου χάρισαν στη ζωή αυτοί οι δύο δίσκοι. Come together και καλό καλοκαίρι σε όλους.

ΑΘΗΝΑ: ΑΔΡΙΑΝΟΥ 107, ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΕΡΜΟΥ 5, ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | Π. ΙΩΑΚΕΙΜ 12, ΚΟΛΩΝΑΚΙ, 210 7239708 | ΣΤΑΔΙΟΥ 60, ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328 | ΓΛΥΦΑΔΑ: Α. ΜΕΤΑΞΑ 17, 210 8983045 | ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΣΩΤΗΡΟΣ 39, 210 4115991 | ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: ΕΘΝ. ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ 41, 210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 22Α, 2310 284988 | ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. ΘΕΟΤΟΚΗ 59, 26610 22053 | ΜΥΚΟΝΟΣ: Μ.ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ 10 (ΜΑΤΟΓΙΑΝΝΙ), 22890 28598

swatch

SOUL

SECRETS OF URBAN LIFE

2310 MAGAZINE

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Σύμβουλος Έκδοσης: Γιάννης Πιτσιώρας
Contributing Artists: Πέτρος Νικόλτσος
Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου, Billy Γρυπάρης
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συντακτική Ομάδα
Λένα Χουρμούζη, Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Αντώνης Βλαβογελάκης, Μάκης Παπασημακόπουλος, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Παναγιώτης Τσιακιρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Κώστας Κούτσαρης, Γιάννης Δρίζης, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Χρήστος Δούρας, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου

Συνεργάτες
Διογένης Δασκάλου, Χρήστος Παρίδης, Θανάσης Νικολάου, Έλενα Αγγελίδου, Αντώνης Καλπάκης, Karina Ruby, Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Δημήτρης Ντανόπουλος, Χρήστος Νικολόπουλος, Αντώνης Κερασνούδης, Θεόδωρος Ν. Leporidae, Θεοδόσης Μίχος, Αλεξάνδρα Κ*, Ηλίας Αναστασιάδης

Fashion Photographer: Τάσος Βρεττός
Fashion & Style Editor: Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη, Λίνα Μανδράκου

Φωτογράφοι: Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Γιώργος Παπαδόπουλος, Γιάννης Χοστελίδης, Χρύσα Νικολέρη, Δημήτρης Μυλωνάς, Αιμιλία Παναγιώτου, Σπύρος Παλούκης, Γιώργος Γαβανάς, Εύη Βουλγαρίδου, Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Ani Jo, Γιάννης Γούτμαν, Θοδωρής Βρανάς, Κωνσταντίνος Τσουκαλάς

Εικονογράφηση: Atact (atact.gr), Γιώργος Μπάκας, Μάριος Καλαϊτζής, Αλέξανδρος Νικολαΐδης

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος
Παρίσι: Άρτεμις Πυρπύλη
Βρυξέλλες: Μαρίνα Κονταρά, Γρηγόρης Τσουρής
Μάλτα: Ελισάβετ Αρκολάκη

Φωτογραφικά πρακτορεία: Corbis/Apeiron

Φωτογραφία εξωφύλλου: Τάσος Βρεττός
Επιμέλεια και παραγωγή: Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος
Μακιγιάζ: Αχιλλέας Χαρίτος
Βοηθός φωτογράφου: Κωνσταντίνος Γκίκας

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ. Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr

www.athensvoice.gr/culture
www.myspace.com/soulmag
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/soul2310mag

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

φυσικό δροσιστικό αναζωογονητικό

Παραδώσου στην απόλυτη γευστική εμπειρία του Life Tsai.
10 φορές πιο πλούσιο σε χυμό φρούτου,* σε παρασύρει
σε μια δίνη δροσιάς και φρεσκάδας που σε αναζωογονεί φυσικά.

Νέο Life Tsai
Έτσι πρέπει να είναι το τσάι.

*από τα αντίστοιχα προϊόντα της αγοράς βάσει στοιχείων Nielsen Market Track Δεκ '10 - Μάιος '11.

ΤΣΑΚ ΝΟΡΙΣ 14
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΣΤΑΣ 16
ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ 24
JAN FABRE 44
ΕΥΓΕΝΙΑ ΣΑΜΑΡΑ 59
KUM QUAT DIARIES 64
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΒΡΑΝΑΣ 70
ΒΟΡΕΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ 72
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΙΣΙΧΡΟΝΗ 74
ΜΑΡΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ 82

ΒΕΡΟΛΙΝΟ 48
Καθώς άρχισε η νέα μετανάστευση προς αναζήτηση καλύτερης τύχης από την ελληνική, ο Ξενιτιά Guide που ετοιμάσαμε είναι ό,τι πρέπει για να σας καλωσορίσει εκεί.

THESOULONIKI 62
Ο Μάριος Καλαϊτζής και οι Tattoligans του Γιώργου Μαυρίδη ζουν στους δρόμους, αναπνέουν για τους δρόμους και παράγουν αστική street culture.

THE SPEAKEASIES 80
Δεν είναι απλώς ένα συγκρότημα swing από τη Θεσσαλονίκη. Είναι το swing της Θεσσαλονίκης, οι κυριότεροι εκφραστές του στην πόλη και με διάθεση να διαδώσουν παραέξω την μποέμικη αισθητική του.

GRACE SANTORINI HOTEL 88
Ένα ξενοδοχείο πρότυπο νησιωτικής, τουριστικής σχεδιαστικής άποψης, όπου οι δύο ομάδες που το σχεδίασαν κατάφεραν να προσπεράσουν φολκλόρ αρχιτεκτονικούς σκοπέλους.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837, Μ. Κινγκ 10, Αγ. Σοφίας, Τ: 2310 277 362 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** Τ: 210 2853 813 **Belsis co** Πολυκλείτου 1 & Βύσσης, 210 3217 370 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 **Calin A.E. (Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.intimissimi.gr, www.calzedonia.gr **Camper** Ερμού 34, 210-3216709, Αναγνωστοπούλου 23 & Ηρακλείτου 210 3629398, Κολωνάκι **Chapstick** Pfizer 210 9949 500 **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley)** Λεωφ. Βουλιαγμένης 96, Γλυφάδα, 210 9699 300 **Korres** 2130 188 837 **Luxottica Hellas** 210 6669 300 **Mah Jong** Σέκερη 5, Κολωνάκι, 210 3622 860 **Nike Hellas** 210 9464 400 **Notos Com** www.notoscom.gr **notosgalleries** Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Oyyo S.A.** Τσεβά 3, Αχαρναί, 211 7257 140 **Replay** Fashion Box Ελλάς, 210 2717 757 **Skunkworks** Φιλαρέτου 105, Καλλιθέα, 210 9516 512 **SportService (Billabong, Element, Von Zipper)** 22990 49285 **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **Theia** Ιπποκράτους 36, 210 3600 449 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Jansport)** 210 3449 300

ΤΑ ΠΙΟ hot ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Graphic Design, Photography, **Interior Design,** Fine Arts & Technology,
Product Design, Comics & Cartoon, Fashion & Costume Design,
3D Animation & Multimedia Production, Marketing & Advertising.

INTERIOR DESIGN

ΚΙ ΕΝΑ SUPER CAMPUS ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΕΙΣ

Πριν αποφασίσεις για τις σπουδές σου, έλα πρώτα στον ΑΚΤΟ. Γίνε αυτός ή αυτή που θα διαμορφώσει τους χώρους που ζούμε και εργαζόμαστε. Γίνε επιτυχημένος επαγγελματίας στο χώρο της αρχιτεκτονικής, του κατασκευαστικού κλάδου, του design επίπλου. Μια ολοκληρωμένη σειρά μαθημάτων, όπως αρχιτεκτονική σύνθεση, μελέτη κατοικίας και επαγγελματικού χώρου, διακόσμηση, οικοδομική, επανάχρηση χώρων, οικολογικός σχεδιασμός και διαμόρφωση περιβάλλοντος χώρου, σου ανοίγει το δρόμο για το μέλλον που πάντα ονειρευόσουν. Ζήσε μια αξέχαστη φοιτητική εμπειρία στο πιο σύγχρονο campus στην Ελλάδα. Με σύγχρονα εργαστήρια και αμφιθέατρα διδασκαλίας και έμπειρους καθηγητές που διακρίνονται επαγγελματικά.

Πάρε Bachelor και Master από το διεθνούς φήμης Middlesex University του Λονδίνου.

www.akto.gr

624 θέσεις εργασίας πρότεινε ο ΑΚΤΟ φέτος στους αποφοίτους του.

Middlesex University

AKTO
creativity that works

Κέντρο Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης
Πληροφορίες: 210 5230130 (Αθήνα), 2310 221231 (Θεσσαλονίκη), e-mail: info@akto.gr

Μίλα Κούντερα

**Διάβασέ μας, αγάπησέ μας, μίσησέ μας και πες το μας με τον τρόπο σου.
Στείλε το σχόλιό σου στο SOUL και θα δημοσιευτεί. Αρκεί να είναι μέχρι 200 λέξεις.**

LOOK INTO MY SOUL!
Aleka Adm, mail

ΤΟ SOUL ΠΑΕΙ ΘΑΛΑΣΣΑ!
Μυρτώ Βαθιώτη, facebook

ΕΛΑΦΟΝΗΣΙ, ΧΑΝΙΑ, 04.07.11
Γιατί και στη θάλασσα με το SOUL!
Marilena Stavrakaki, mail

FASHOUL ICON!
Zisi Karatza, facebook

ΠΙΚΝΙΚ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ
Thanos Palaskos, mail

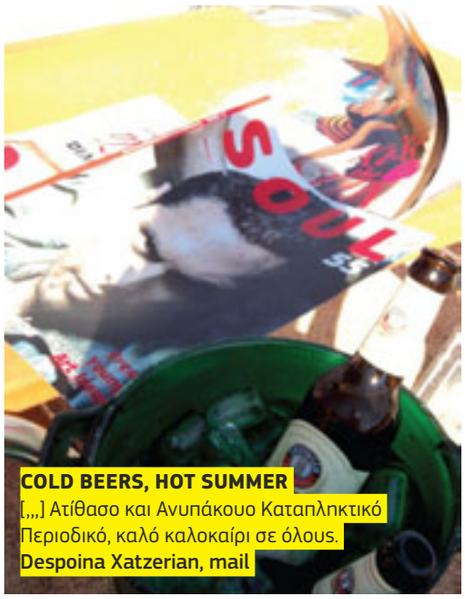

IONIO CALLING
Ιούλιος 2011, κάπου μεταξύ δουλειάς και προετοιμασίας για πανελλήνιες, έκανα το δωμάτιο παραλία, έβαλα μαγιό και διάβασα SOUL. Ετσι για την αίσθηση.
Άννα, Κεφαλονιά, mail

UNDER THE SKY SO BLUE
Dora Gaar, facebook

COLD BEERS, HOT SUMMER
[„„] Ατίθασο και Ανυπάκουο Καταπληκτικό Περιοδικό, καλό καλοκαίρι σε όλους.
Despoina Xatzerian, mail

ΠΟΣΑ ΞΕΡΕΙΣ!
Η μεγαλύτερη τέχνη είναι η ίδια μας η ζωή... Και εκφράζεται από το πρόσωπο του καθενός μας.
Anna Karafilli, facebook

ARMY OF LOVERS
Επιληψία, 424, παρέα μόνο με SOUL. 49 και σήμερα. Πόσα περιοδικά προλαβαίνω; Φιδάκια pfffffff
Angel, mail

FOLLOW YOUR SOUL
Hatzhnikolaou Vicky, facebook

SMALL FACES
Καλό καλοκαίρι από την όμορφη Γουμένισσα.
Δημήτρης Καρατζιάς, mail

LIVING FOR THE CITY
Έτσι διασκεδάζει το καλοκαίρι στη Θεσσαλονίκη η κ. Σκαφιδά!
Lydia DK, mail

ALL INCLUSIVE
Dora Anastasaki, facebook

...AND I'VE BEEN WORKIN' LIKE A DOG
Thanasis Chalkias, facebook

KALOPANOS IS HERE
Soul Mag + αναγνώστες, σας εύχομαι ένα ζεστό καλοκαίρι γεμάτο μαύρισμα, ήλιο και ξεκούραση. Κάντε ό,τι γουστάρετε και όλα καλά θα πάνε. Φιλιά πολλά, love u.xxx.

ΚΑΛΟΡΙΖΙΚΙΑ
Πρώτες φωτογραφίες με την D5100SLR! Πρώτο μοντέλο στο SOULaki! :)
George Arelakis, mail

Chuck απίκο μπιρμπιλίκο!

Στο λεωφορείο, στην παραλία, στο ράδιο, στο δίκτυο, στο καφενείο, παντού... Ο Τσακ Νόρις είναι η τελευταία τρέλα του έθνους. Ανέκδοτα, ατάκες, όλα για πάρτη του. Να μια ανθολογία για την παραλία. Κείμενο Δημήτρης Αθανασιάδης

Όταν ο Τσακ Νόρις πήγε στην Κόλαση, ο Διάολος έκανε τον σταυρό του.

Η Μιχαλού χρωστάει του Τσακ Νόρις.

Ο Τσακ Νόρις πίνει ίντερνετ καφέ.

Ο Τσακ Νόρις την έστησε στον Αχιλλέα Μπέο.

Όταν το σύμπαν θέλει κάτι πολύ, ο Τσακ Νόρις συνωμοτεί για να το αποκτήσει.

Ο Τσακ Νόρις έχει δώσει κάποτε πισώπλατη μαχαιριά στο στήθος.

Κάποιοι παίρνουν τον πούλο. Ο πούλος παίρνει Τσακ Νόρις.

Όταν σκάει μύτη ο Τσακ Νόρις, τα δακρυγόνα βάζουν τα κλάματα.

Ο Τσακ Νόρις κάνει ΜΑΤ στους μπάτσους με μία μόνο κίνηση.

Όταν το Google θέλει να μάθει κάτι, ψάχνει στον Τσακ Νόρις.

Έδρασε στο Λονδίνο, η ταυτότητά του δεν επιβεβαιώθηκε ποτέ, τα εγκλήματά του πέρασαν στην Ιστορία. Κατά βάθος όμως όλοι ξέρουμε ποιος πραγματικά ήταν ο Τσακ ο Αντεροβγάλτης.

Όταν ο Τσακ Νόρις σκράτσαρε, έφτιαξε το dubstep.

Ο Τσακ Νόρις έμαθε τρόπο στο Λέγειν.

Ό,τι λέει ο λόγος το έχει ακούσει από τον Τσακ Νόρις.

Ο Τσακ Νόρις ξέρει ποιο λεωφορείο πρέπει να πάρει για να πάει στη στάση του Νίκα.

Κάποτε ο Τσακ Νόρις έπαιξε με την κούκλα του. Σήμερα συζητάμε για το βουντού.

Όταν οι Ελ πήγαν στο Σείριο, βρήκαν τον Τσακ Νόρις να τρώει τοστ εκεί.

Ο Τσακ Νόρις έχει γράψει diss και για τους Ζωντανούς Νεκρούς.

Ο Μάκαρος είναι ο αγαπούλας του Τσακ Νόρις.

«Ο Θεός πέθανε»: Φρίντριχ Νίτσε. «Ο Νίτσε πέθανε»: Τσακ Νόρις.

Ξέρεις πολύ καλά ποιος σε παίρνει με απόκρυψη.

Όταν οι ΟΥΚάδες πεινάνε, τρώνε ανθρώπους. Όταν ο Τσακ Νόρις παίρνει πρωινό, τρώει ΟΥΚάδες.

Όταν ο Τσακ Νόρις ανέβηκε στο πλοίο, αυτό τράκαρε με τρένο.

Όταν ξεκίνησε η Μεγάλη Πορεία του Μάο, ο Τσακ Νόρις ήταν Αγανακτισμένος.

Όταν ο Μάο έγραφε το «Κόκκινο Βιβλίο», ο Τσακ Νόρις έσκιζε σελίδες του ίντερνετ.

Όταν ο Τσακ Νόρις πέφτει, τότε τα αστέρια κάνουν μια ευχή.

Το άλογο του Τσακ Νόρις έχει 500 αυτοκίνητα.

Ο Τσακ Νόρις δεν κοιμάται. Περιμένει.

Ο Τσακ Νόρις σκοτώνει τα κουνούπια που τον δάγκωσαν για να πάρει το αίμα του πίσω.

Ο Τσακ Νόρις φυτεύει φούντα στο Farmville. Την πουλάει στο Mafia Wars και μετά παίζει τα λεφτά στο πόκερ.

Ο Τσακ Νόρις, μόλις γεννήθηκε, πήδηξε την πρώτη νοσοκόμα που είδε. Ήταν ο πρώτος της. Ήταν η τρίτη του.

Μια φορά ο Τσακ Νόρις πήγε εκκλησία να κοινωνήσει. Ο παπάς του είπε «Μεταλαμβάνει ο δούλος του Θεού». Λάθος απάντηση. Ο Τσακ Νόρις δεν είναι δούλος κανενός.

Ο Τσακ Νόρις πήρε την άδεια οδήγησης στην ηλικία των 16. Δευτερολέπτων.

Ο Τσακ Νόρις μπορεί να διαγράψει τον Κάδο Ανακύκλωσης.

Πριν γυρίσει η Τζούλια DVD με τους δύο μαύρους, είχαν γυρίσει οι δύο μαύροι DVD με τον Τσακ Νόρις.

Δεν υπάρχει ζωή στον πλανήτη Άρη. Ο Τσακ Νόρις είναι παοκτσής.

Ο Τσακ Νόρις ξεπαρθένιασε το παρθένο ελαιόλαδο.

Ο Τσακ Νόρις κοιμάται με ένα μαξιλάρι κάτω από το όπλο του.

Ο Τσακ Νόρις δεν ξεγελά τον θάνατο, τον νικά καθαρά και τίμια.

Τρία καρπούζια στη μασχάλη του Τσακ Νόρις μια χαρά χωράνε.

Όταν ο Τσακ Νόρις παίζει μπάλα, ο Καραγκούνης βουτάει στο χόρτο.

Κάθε φορά που εφαρμόζεις κάποιον μαθηματικό τύπο, ο τύπος αυτός είναι ο Τσακ Νόρις.

Ο Τσακ Νόρις είναι ιδέα. Και, ως γνωστόν, οι ιδέες δεν πεθαίνουν ποτέ.

Ο Τσακ Νόρις έριχνε χριστοπαναγίες προ Χριστού.

Ο Τσακ Νόρις ξέρει το αποτέλεσμα της αφαίρεσης «πτωχός πλην τίμιος».

Ξέρεις κάτι καλό με Τσακ Νόρις; Το έβγαλες μόνος σου ή το άκουσες; Στείλε τη δική σου Τσακ Νόρις top 5 ατάκα list στο info@soulmag.gr και στο SOUL Σεπτεμβρίου θα δημοσιευτεί.

Ο,ΤΙ ΨΑΧΝΕΙΣ ΓΙΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

βρες τα φθηνά στο you.gr

τα πάντα γύρω από υπολογιστές, gadgets,
ψηφιακή ψυχαγωγία και επικοινωνία, σε αληθινά φθηνές τιμές!

www.you.gr
εδώ η τεχνολογία σου κάνει κλικ!

Powered by
Info Quest
TECHNOLOGIES

www.you.gr

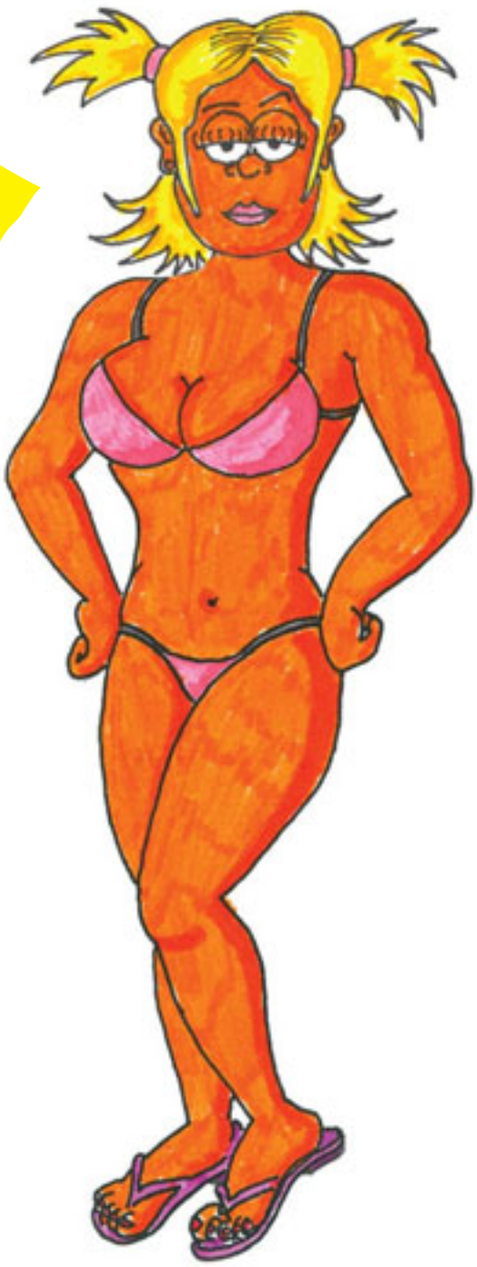
75 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ & ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗΣ | Τηλ. παραγγελιών 801-801-9000

Καλοκαιρίστας!

Ένα tribute στις φυλές του ελληνικού καλοκαιριού, που επί της παραλίας φυγείν αδύνατον! Κείμενο, Εικονογράφηση **Γιώργος Μπάκας**

CHOU LEE

Καταφθάνει στην παραλία με πλατινέ μαλλί και άβαφη ρίζα, τακουνάτη παντόφλα, tribal τατουάζ στη βάση της σπονδυλικής στήλης, κάθεται πρώτη σειρά ξαπλώστρα και αρχίζει ένα ανελέητο πασάλειμμα με δείκτη αντηλιακού μείον 40. Έπειτα από μια σχολαστική σωματική περιποίηση και από ένα δεύτερο χέρι βαφής στα νύχια, η Chou Lee σηκώνεται με βήμα πασαρέλας και πλησιάζει τη θάλασσα πεπεισμένη πως την παρακολουθεί όλη η παραλία με βλέμματα που στάζουν ηδονή. Κολυμπάει δεκαπέντε ολόκληρα δευτερόλεπτα χωρίς να βρέξει τα μαλλιά της και βγαίνει έξω με το ίδιο ψηλομύτικο στιλ για να συνεχίσει το θεάρεστο έργο της. Για να καταστεί η απόλυτη φαντασίωση της παραλίας αναγκάζεται πολύ συχνά να παίζει ρακέτες με τον Μπρατσάκι Τσαν. (βλέπε παρακάτω)

ΓΚΙΟΖΗΣ

Απόφοιτος της μεγάλης Σχολής Μαλέλη (η οποία χαίρει 23 φίλων στο facebook), διαθέτει όλα τα φόντα για να διαπρέψει στο ρεπορτάζ επί άμμου και να γεμίσει με σάλια τις παραλίες όλων των ελληνικών νησιών, κατά προτίμηση της Μυκόνου. Ανθεκτικός στον ήλιο (όντας πρώην οικοδόμος, σερβιτόρος, μικροπωλητής που αποφάσισε να κάνει καριέρα ως δημοσιογράφος) και στις αντιξοότητες του τουριστικού ρεπορτάζ, ο Γκιόζης καταφέρνει με έναν αδιανόητο και εκπληκτικό τρόπο να μη γίνεται αστείος ποτέ! Μπορεί να χοροπηδάει, να αυτομπουγελώνεται, να κάνει γκριμάτσες, να πέφτει στη θάλασσα, να πειράζει με σεξιστικά σχόλια γκόμενες τύπου Chou Lee. Όσο φιλότιμες προσπάθειες κι αν κάνει, για ένα πράγμα είσαι σίγουρος: πως οι ζυγωματικοί μύες σου δε θα συσταλθούν ποτέ!

EPOST SERVICE LTD. 22000 48288

NZIPPERVONZIPPERVONZIPPE

S YOURS! IS YOURS! IS YOURS!

IF YOU WANT IT IF YOU WANT IT IF YOU WANT IT

TYLER WARREN | GATTI

VONZIPPER.COM.....LOOKIN' GOOD.....
.....FEELIN' GOOD.....

Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

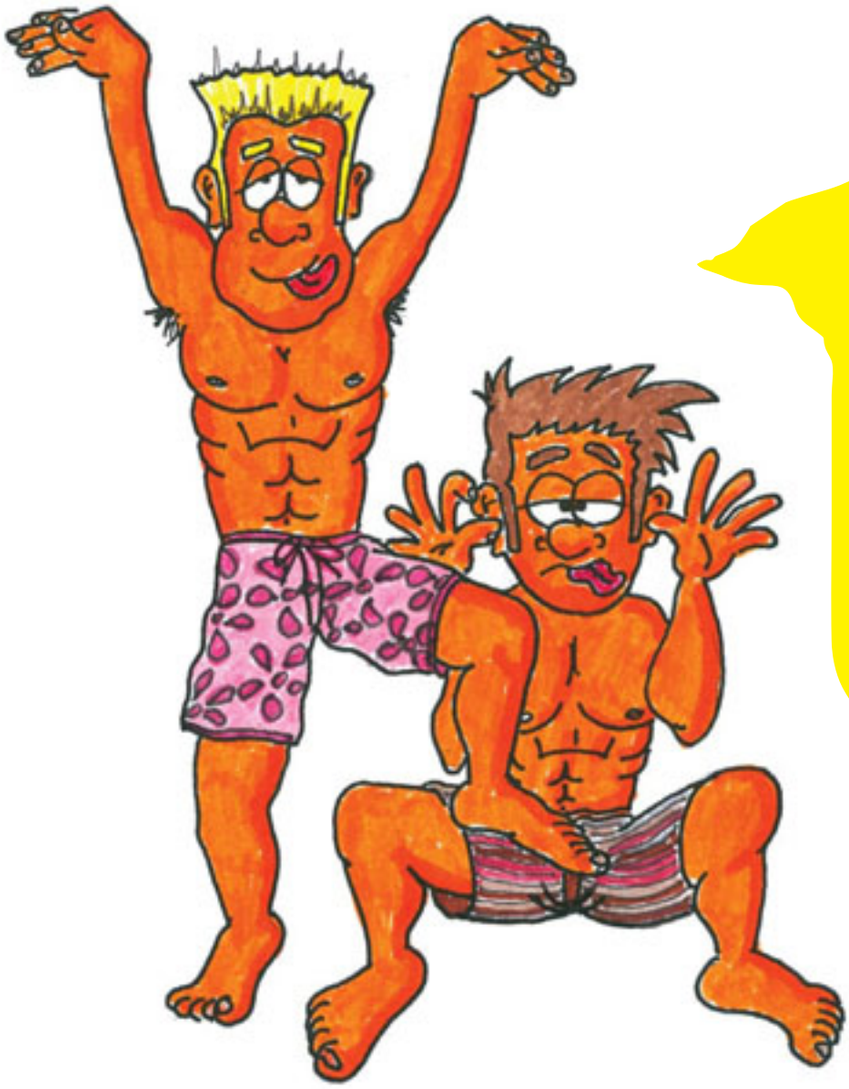
Υποχόνδριος, φοβικός, ευκολόπιστο τζάνκι της κινδυνολογικής ενημέρωσης, ο Δράκουλας της Καρπάθου, εκτός από τον ίσκιο του, τρέμει και τον ήλιο, με αποτέλεσμα να δείχνει στους γύρω του περίεργος και εκκεντρικός. Καταφθάνει στην παραλία με το ίδιο τρέμουλο που είχε πιτσιρικάς, όταν τον έτρεχε η μάνα του στον οδοντίατρο. Αλλάζει μαγιό φορώντας την πετσέτα του σαν παρεό λοξοκοιτώντας αριστερά-δεξιά μήπως και μπανίζουν τη λιπόσαρκη κορμάρα του τίποτα κοριτσάκια, χώνεται κάτω από την ομπρέλα, πασαλείβεται με ένα κιλό αντηλιακό, βουτάει για δύο λεπτά, βγαίνει από τη θάλασσα και εξαφανίζεται πριν προλάβεις να πεις «Ρε μαλάκα, για δες έναν παράξενο τύπ...».

ΡΟΜΠΕ ΝΤΙ ΚΑΠΑ

Οικογένεια μεσόκοπων μικροαστών που τους παρατηρείς να κάθονται στην παραλία α λα Ρόμπε Ντι Κάπα και ορκίζεσαι: «Δε θα γίνω ποτέ έτσι!!!». Μπαμπάς: κοιλαράς με χέρσο κεφάλι, παντόφλα παζαρέ και αθλητική εφημερίδα. Από πίσω η σύζυγος, φορτωμένη με ένα κάρο πράγματα από το σπίτι, κεφτέδες, ντομάτες, πίτες, ροδάκινα μέσα σε πολύχρωμα πλαστικά τάπερ σε τιμή προσφοράς από το Lidl. Η μοναδική επικοινωνία που πραγματοποιείται κατά τη διαμονή τους στην παραλία περιλαμβάνει φράσεις όπως «Έφαγε;», «Μην καεί», «Του έβαλες αντηλιακό;» και αφορά το ανήλικο τέκνο τους που παίζει με τα κουβαδάκια του στην άμμο.

THE BRISTOL PUB
COFFEE & BEER
G. Papandreou 24 (ex Antheon)
Thessaloniki, +30 2310 867 448
www.thebristolpub.gr

ΑΥΣΤΡΑΛΟΠΙΘΗΚΟΙ

Στις ημερήσιες σχολικές εκδρομές έπιαναν γαλαρία στο λεωφορείο και έκαναν περισσότερο σαματά και από τον Άδωνι Γεωργιάδη, μπας και τους προσέξουν οι συμμαθήτριες των μπροστινών θέσεων. Μπορεί οι Αυστραλοπίθηκοι να μετεξελίχθηκαν μέσα στον χρόνο σε Δαπίτες, αργότερα σε Πασπίτες και τέλος σε ανθρώπους του Νεάντερνταλ, όμως συνεχίζουν μέχρι σήμερα τους πιθηκισμούς τους αδιάκοπα. Επικοινωνούν με λαρυγγισμούς και παντομίμα, πετάνε κακόγουστες ατάκες ή σεξουαλικά υπονοούμενα για να τους προσέξουν οι διπλανές λουόμενες (οι οποίες ατενίζουν τον ορίζοντα με αδιάφορο βλέμμα), παίζουν κιθάρες, τραγουδάνε Ρέμο και Μαζωνάκη δυνατά και συγχρονισμένα, ρίχνουν ζεϊμπεκιές στην άμμο, κάνουν βουτιές μαζί με τις μπίρες τους. Στην καλύτερη, να τους κάτσει καμιά Chou Lee. Τίποτα παραπάνω...

SEMARANE

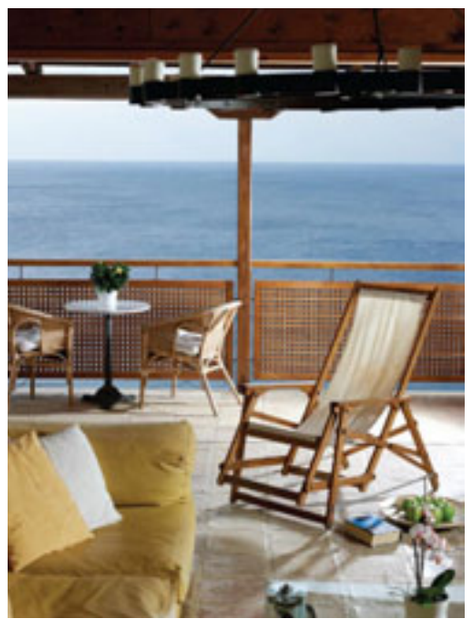
Όχι, τα Σεμαρανέ δεν είναι γαλλική ράτσα σκυλιών. Πρόκειται για νεολογισμό πηγάζοντα από την ελληνική έκφραση «Σκύλος σε μάρανε, κωλόγρια». Ακριβώς, εκείνη την εκκεντρική, ανισόρροπη και νευρική καλοζωισμένη χήρα ή ζωντοχήρα, άκρως μοναχική (γνωστοί, φίλοι, συγγενείς δε θέλουν να τη βλέπουν ούτε ζωγραφιστή, γι' αυτό φροντίστε να μην πέσει το παρόν τεύχος στα χέρια τους), με φωνή διαπεραστική που σου πιρουνιάζει τα μηνίγγια και ακούραστο χόμπι να επιπλήττει τον σκύλο της με το παραμικρό («Μπούμπη, μη δαγκώνεις την πετσέτα!», «Δε σου είπα να μη σκάβεις την άμμο;», «Πήγαινε παίξε στη θάλασσα!»). Μην τολμήσεις να κάνεις παρατήρηση στη Semarane, θα βρεις τον μπελά σου!

ATRIUM
★★★★ hotel

Agia Paraskevi, Skiathos Island, 37002, Greece | **tel:** +30 24270 49345, 49376 | **fax:** +30 2427049444
winter tel & fax: +30 24310 73745 | **mob:** +30 6974 300519, 6979725894 | info@atriumhotel.gr | www.atriumhotel.gr

ΜΠΡΑΤΣΑΚΙ ΤΣΑΝ

Καρατερίστας και καρατενίστας που επιδεικνύει τους ξυρισμένους τρικέφαλούς του στην παραλία («τρικέφαλε, τρελαίνομαι!») αλλά και ό,τι άλλες δεξιότητες διαθέτει, όπως μπιτς τένις, μπιτς βόλεϊ, μπιτς φούτμπολ, μπιτς ράγκμπι, άπνοια, βουτιά από ώμους φίλου, μακροβούτι, απαγγελία της αλφαβήτου χωρίς κόμπιασμα. Φοράει γυαλιά ηλίου μάσκα που τα χρησιμοποιεί και ως στέκα για να στερεώνει τα τσουλούφια του, αμάνικη φανέλα, χρυσή καδένα στον λαιμό, πολύχρωμο σορτσάκι-μαγιό και επιδίδεται σε ένα ανελέητο γλοιώδες καμάκι που προκαλεί εμετούς και δυσεντερίες σε απαξάπαντες παρευρισκομένους. Πέρα από μπανανιές και φοινικιές, θα τον δεις να σκαρφαλώνει και σε μπιτσόμπαρα για να χορέψει τσικεντέλια (μτφ. psychedelic trance) ή να παίζει μπουγέλο με γκόμενες τύπου Πετρούλα και Ζέτα Θεοδωροπούλου.

ΠΑΧΟΥΛΑ ΧΟΥΠ

Ξεβρασμένο κήτος στην παραλία που καταλαμβάνει πέντε τετραγωνικά μέτρα αμμώδους γης και δημιουργεί φυσικό ίσκιο στις γειτονικές παρέες. Φοράει πάντοτε μαύρο ολόσωμο μαγιό, γιατί αδυνατίζει, τρώει το καταπέτασμα (σάντουιτς, λουκουμάδες, παγωτά, πατατάκια), γιατί παχαίνει, και πασαλείβει τις αχανείς πλάτες της με έναν τενεκέ λάδι καλαματιανό, μοιάζοντας με panda που προσπαθεί να αγκαλιάσει τον εαυτό του. Αμέσως μετά βάζει το φαρδύ καπέλο της, μπαίνει στη θάλασσα συνοδεία νωχελικού χασμουρητού α λα Γκοντζίλα και κολυμπάει εκνευριστικά αργά, αφήνοντας ανεξήγητο το γεγονός πώς καταφέρνει και επιπλέει με τόσο «επιπλέον» βάρος!

SUMMER NIGHTS

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ 2011 CAMPING ARMENISTIS

2-5 Ιουνίου
Swing 'n' Swim II
The International Dance Camp in Greece

11 Ιουνίου
Hugo Mendez (Dj set) sofrito.co.uk

12 Ιουνίου
Χειμερινοί Κολυμβητές (live)

18 Ιουνίου
Τα παιδιά της Βενιζέλου (live)

25 Ιουνίου
Natural Self (Dj set) tru thoughts

8-9-10 Ιουλίου
Workshop Thai Massage

15 Ιουλίου
Jimi Tenor & Kabu Kabu (live) ubiquity records

23 Ιουλίου
ΑΓΡΙΟ ΞΥΛΟ

29 Ιουλίου
Black Athena (Dj set)

3-4 Αυγούστου
Η Καλλιτεχνική – Ψυχαγωγική ομάδα Κλόουν Toutou lolo pata kiouta & lemon

4 Αυγούστου
Κακό Συναπάντημα (live)

14 Αυγούστου
Λαϊκό Πανυγήρι

17-18 Αυγούστου
Αστρονομία
Σύλλογος Φίλων Αστρονομίας Ανατολικής Μακεδονίας
Παρατήρηση του νυχτερινού ουρανού. Στροφή στη Σελήνη, τον Κρόνο, στα νεφελώματα και τους γαλαξίες.

18 Αυγούστου
Conciousness Federation (live)

9 Σεπτεμβρίου Bounce Festival
Loopa Scava (live) GR, Etage Noir Rec.
Two Hands Was Never Enough (turntables, Mc's) GR, TenToGo
Dj Dymond (Dj set) UK, Xpressiondb
Aphrodite (Dj set) UK, Urbantakeover

10 Σεπτεμβρίου Bounce Festival
Oldman Talkin (Dj Set) GR, TenToGo
Debruit (live) FR, Musique large
Lila lee (Dj set) GR, TenToGo
Dorian Concept (live) AT, Kindred Spirits
Cosmin TRG (live) ROM/DE, Rush Hour

11 Σεπτεμβρίου Bounce Festival
DimDj (Dj set) GR, Audio Atlas
Damcase (Dj set) GR, TenToGo

Camping Αρμενιστής Σάρτη-Χαλκιδική t: 23750 91487-91497 f: 23750 91487-91497 e: info@armenistis.com.gr www.armenistis.com.gr

Αδιαπραγμάτευτα, μοναδικά, λυσσασμένα, τρελά κι αδέσποτα! Τώρα που έσκασαν κρίση και ΔΝΤ και πήραν φωτιά τα εισιτήρια και τα δωμάτια για Μύκονο, η Χαλκιδική παίρνει την εκδίκησή της κι αναδεικνύεται σε πρωτεύουσα του θεσσαλονικιώτικου θέρους. Αγνό φαν, μαγικές παραλίες, φάνκι κόζια, σούπερ πλήθη – αυτό είναι το μυστικό της και η χαρά της. Αυτά είναι και τα ημερολόγια με τα καλύτερα των καλυτεροτέρων της. Έφυγες! Επιμέλεια **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Νίκος Καρδαράς**

Φσσστ μπόινγκ!

Χαλκι

δική

Μόλος: Tequila sunrise

Το facebook είναι αδιάψευστος κριτής. Το προφίλ τους γράφει: the best beach bar in Chalkidiki located in Chanioti! Όμως η ζωή είναι καλύτερη στ' αλήθεια κι όχι μόνο στις ψηφιακές εκδοχές της, οπότε μια αυτοψία, ιδίοις όμμασι και κορμιού θέλοντος, θα σε πείσει πως εδώ είναι το καλοκαίρι κι όλοι εδώ το ζουν στην πιο βελουδένια του εκδοχή. Θάλασσα γυαλί, τέλεια, βυθός θεσπέσιος, μια Γαλάζια Σημαία, κερδισμένη επάξια, εγγυάται δροσιά που σκοτώνει την κάψα του Κέλσιου, όλοι μέσα, εμπρός μαρς. ΟΚ, οι κάμερες του Star Channel ψάχνουν πλάνα με τον Λάτσιο να συζητά με τον Αρναούτογλου ή τον Κανάκη να παίζει ρακέτες, αλλά ξεκολλήστε, life goes on. Κορίτσια τελευταίας θεσπέσιας εσοδείας, μαγιό αστραφτερά, ρακετομαχίες παίδαρων εν εξελίξει, λες και εδώ γίνεται το τουρνουά Ρακέτεια 2011, κέφι διαρκές, μπαρ που σερβίρει σφηνάκια και κοκτέιλ πάντα τρελαμένο και απογειωμένο, φοίνικες, γιατί οι Red Hot Chili Peppers είναι από την Καλιφόρνια αλλά ο «Μόλος» από τη Χαλκιδική. Ψάθινες ομπρέλες τύπου resort mexicana, χορτάρια και γκαζόν γιατί στο Μπαλί είναι υπέροχα, αλλά εδώ υπεροχοτερότερα. Σκαφάτοι να απολαμβάνουν τη θέα της ακτής, η δε ακτή καυτή σαν πάρτι όπου κανένας δεν κάθεται, όλοι χορεύουν, έκσταση, πάθος, κατάσταση σούπερ. Η Ψαρού της Χαλκιδικής; Μπερδεύεσαι και πάρ' το πίσω. Ο «Μόλος» είναι η Χαλκιδική της Χαλκιδικής, αλλά κι όλες οι beach bar areas του πλανήτη σε συσκευασία που εγγυάται το καλύτερο καλοκαίρι της ζωής σου. Ιδρώτας, βραζιλιάνικης υφής παρεό, μαγιό και σώματα, κολασμένα και γεμάτα έξαψη, αμαρτία, μπίρα και παγομπουγελώματα, θαρρείς κι ένα ταμτάμ βαράει από τα ηχεία και το απόγευμα το πάει τέρμα κόκκινο, όπως οι ήλιοι που δύουν στην Ίμπιζα και οι ακτίνες που πέφτουν στη θάλασσα της Καραϊβικής. Ο «Μόλος» είναι φαντασία αλλά και φαντασίωση και την ίδια ώρα πιο πραγματικός και από πραγματικότητα. Το ότι σχεδόν κάθε βράδυ το νεανικό δελτίο του Star από εδώ κλέβει καλλίγραμμα πλάνα δε λέει τίποτα. Καμιά δουλειά δεν είναι ντροπή, όταν είσαι ρεπόρτερ. Αλλά και καμιά αλήθεια δεν είναι τόσο ωραία αληθινή, όταν αναμεταδίδει την τρέλα και τη χαρά της καλοκαιρινής Χαλκιδικής δανειζόμενη εικόνες από εδώ. «Μόλος», «Μόλος», «Μόλος». Αντιληπτό, ελπίζουμε!

Angels:
Dance me till the end of love

Ντιν νταν, οι καμπάνες του «Angels» και φέτος με κέφι χτυπάν. Το ιερό προσκύνημα του καλοκαιρινού clubbing στη Χαλκιδική, το ευαγγέλιο του freestyle στα decks από τον Αντώνη Κανάκη και μια συμμορία λύκων που αλυχτούν κάθε νύχτα στο φεγγάρι με τρελές μουσικές, τα πιο δροσιστικά κοκτέιλ στα bar για να κοινωνήσεις το fun, τον ρυθμό και τη γεύση της νύχτας μέχρι το ξημέρωμα. Το «Angels» μακράν, καλοκαίρια τώρα, είναι το spot στο οποίο κάθε feel good παρέα της Θεσσαλονίκης αλλά και κάθε incognito επισκέπτης της Χαλκιδικής εξομολογείται πως πέρασε τέλεια. Αλήθεια είναι ώς εκεί που δεν παίρνει. Έξαψη, πάθος, νιότη, alarm: πριμαντόνες και κήρυκες του nightlife εδώ ξορκίζουν τη μιζέρια και την απαισιοδοξία της εποχής του ΔΝΤ, κούκλες και κούκλοι που σηκώνοντας τα χέρια και τα ποτήρια ψηλά σε έναν χώρο φτιαγμένο από πέτρα, ακούνε, φλερτάρουν και χορεύουν χωρίς κόμπλεξ με τα αλήτικα riffs των Stones και τις glam παραγωγές της Beyoncé. Στην Καλλιθέα Χαλκιδικής με θέα ένα καταπράσινο background και φοινικόδεντρα που πλαισιώνουν το μεγαλύτερο summer club των τριών ποδιών, το «Angels» ήταν, είναι και θα είναι το κατεξοχήν σημείο συνεύρεσης για eye contact επαφές, τολμηρούς έρωτες υπό τους ήχους μιας τολμηρής δισκοθήκης και λαμπερά χαμόγελα της πιο γοητευτικής συνομοταξίας ανθρώπων που γοητεύονται από την εσάνς και την ατμόσφαιρα της πιο αληθινής εμπειρίας που μπορεί να σου προσφέρει η χαλκιδικιώτικη νύχτα. Εθνικός του ύμνος θα έπρεπε να είναι το «What Time Is Love» των KLF, αφού στο «Angels» οι ώρες του ρολογιού δεν ισχύουν, η νύχτα γίνεται φως και το σκοτάδι ξημέρωμα, αλλά ποιος νοιάζεται; Είναι καλοκαίρι, μωρό μου, κι όλα παίζουν μέχρι να βγει ο ήλιος. Εδώ ερωτευόμαστε, τα σπάμε, ξεσαλώνουμε, ουρλιάζουμε τα ρεφρέν, άμα λάχει, κάνουμε ντους με τον πάγο της σαμπανιέρας και υποσχόμαστε πως δε θα βάλουμε ποτέ μυαλό.

Παράγκα: Eso besso

Μαλιμπού, ξεις, εσύ μας οδηγείς, Μαλιμπού, υπάρχεις και, όταν παίζει ο Αλέξανδρος Χριστόπουλος, είναι ο πιο esthetic τελετάρχης! Γιατί αυτό το beach bar μοιάζει με ένα ατελείωτο κάστινγκ των πιο όμορφων και εκλεπτυσμένων υπάρξεων της Θεσσαλονίκης που όλον τον Ιούλιο και τον Αύγουστο το διαλέγουν για μόνιμο τόπο διαβίωσης, χαλάρωσης, θάλασσας και πάρτι. Τα πιο καυτά μπικίνι, τα πιο τριζάτα κορίτσια, τα πιο Havana style αγόρια, τα πιο υπέροχα αδαμάντινα νερά, ό,τι πιο stylish δηλαδή έχει να αναδείξει η παραλία του Αϊ-Γιάννη. Κοσμοσυρροή, σαμπάνια, τζετ σετ μουσική και πάρτι κι ένα απίστευτο σέρβις, εφόσον πίσω από το όλο κόνσεπτ κρύβεται η ομάδα του «Shark» και του κλαμπ «Vogue», οπότε το έπιασες το υπονοούμενο: τίποτα λιγότερο από τελειότητα και τίποτα περισσότερο πέρα από το απόλυτο. Παίζουν τρελά φλερτ, απίστευτα ηλιοβασιλέματα, κοσμοπόλιταν διάθεση και μια διαρκής αίσθηση πως βρίσκεσαι σε κάτι ανάμεσα σε καλλιστεία για τη Miss Καλοκαίρι ή για τον Μίστερ Κουλ Τύπος Θαλάσσης 2011. Ξαπλώστρες, τέντες, ομπρέλες, αξεσουάρ ολκής ντιζαϊνάτα και με υπογραφή φινέτσας, πάρκινγκ με αμάξια που μαρτυρούν πως ο κάτοχός τους έχει τον Χάμιλτον σε υψηλή υπόληψη, just fantastic κατάσταση από αυτές που ψάχνει και φιλμάρει το MTV. Η «Παράγκα» είναι 5 αστέρων. Κι αυτό αρκεί για να της προσδώσει τον τίτλο του best glam summer spot ever.

Angels

Καλλιθέα, Χαλκιδική

ON THE BEACH

Μόλος

ΧΑΝΙΩΤΗ, ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Μώλος:
I am sailing

Μοναδική θέα, glam aristocratic κόσμος, νύχτες που βράχια, κύμα, μουσική, κοκτέιλ, φιλιά και χορός γίνονται ένα πράγμα, μια ενέργεια, μια άποψη και μια κουλτούρα, η πρωτεύουσα του Μαρμαρά είναι αυτή, είναι εδώ. Άστρα και περιπλάνηση, πεταλίδες που φωσφορίζουν όταν τις χτυπάει το φεγγάρι, πέτρα και φυσικά λαξευτοί καναπέδες στο βράχο, νησιώτικο στιλ, απόλυτη lounge εμπειρία. Το πιο κλασικό στέκι του δεύτερου ποδιού, με το που μπαίνεις σου επιβάλλει ένα υπέρτατο είδος νυχτερινού διαλογισμού. Μπορείς να γλεντήσεις αλλά και να σκεφτείς, να συζητήσεις αλλά και να χορέψεις, να το ξημερώσεις, αν θέλεις, κατά έναν τρόπο μαγικά ανεπανάληπτο. Από τις 11 το πρωί, οι καφέδες και η θέα ανοίγουν τις πόρτες τους, όμως ο θρύλος λέει πως οι νύχτες και τα premium cocktails που προσφέρει ο «Μώλος» είναι το σημείο βρασμού. Τα πιο αέρινα βράδια, τα πιο προσεγμένα dress code, η πιο αριστοκρατική και δεξιοτεχνική απόπειρα μεταφοράς της καλής ζωής σε βερσιόν δίπλα στο κύμα. Just be there! Το πράσινο της φύσης, το μπλε της θάλασσας, το ασημί της νύχτας, το κόκκινο της γρεναδίνης στον χυμό σου, το τιρκουάζ του Κουρακάο στην κρυστάλλινη βότκα σου, κι όλα τα χρώματα στον σωστό συνδυασμό τους συνηγορούν πως εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα μπαρ που βροντοφωνάζει: Καλοκαίρι με άποψη. «Μώλος» με ψυχή. εκστατικά ευτυχισμένοι για πάντα.

παράγια

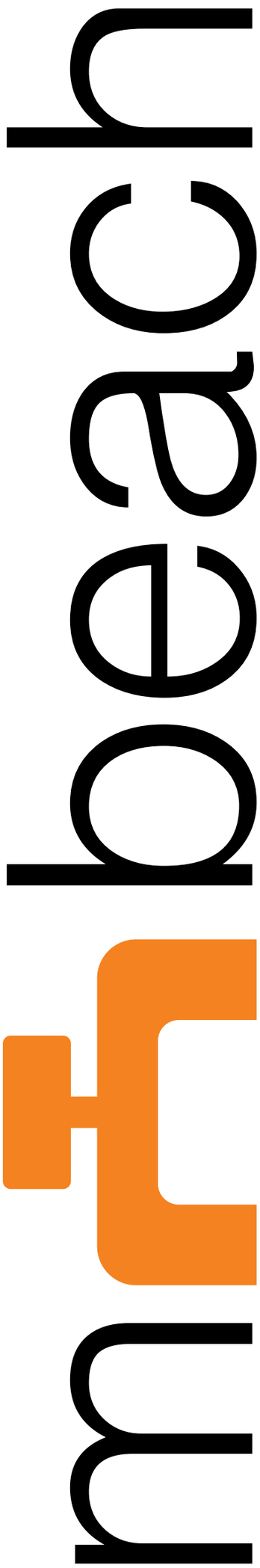
THE EXCLUSIVE BEACH BAR | Ai-Giannis, Nikiti - Halkidiki
LUXURY RESERVATIONS: 6974 86 44 71

MQAOS
SEASIDE CAFE BAR

LUXURY RESERVATIONS: 23750 71331
N.MARMARAS - CHALKIDIKI, GREECE

My Beach:
All together now!

Καλοκαίρι στην Καλλικράτεια, ιδρωμένο και καψερό, πολυπληθές και με μια εσάνς όπως τα παλιά καλοκαίρια στις ελληνικές ταινίες. Πλήθη στο κύμα, κορμιά στην άμμο, ο Βουτσάς να τρώει τα κεφτεδάκια που του έφτιαξε η κωνσταντινουπολίτισσα μαμά του, και η Μάρθα-Πεπούλα-κορμάρα-Καραγιάννη με τέλειο καπέλο να ρίχνει κλεφτές ματιές. Στις 1.200 ξαπλώστρες του «My Beach» παρεπιδημεί το φετινό θέρος η πιο χαρούμενη και groovy Καλλικράτεια, οι 17χρονες που κάλεσαν όλες τις φίλες τους για long weekend στο σπίτι στα Μυκονιάτικα, τα 25άρια που έχουν μέγαρο με κήπο στα Γεωπονικά και γυμνασμένο τρικέφαλο στο κορμί, και ψυλλιασμένοι 35plus που έρχονται εδώ για κόζι και μουσική, βουτιές και παγωμένες μπίρες. Το βράδυ, όπου «μπίρα», αντικαταστήστε με τη λέξη «κοκτέιλ» και, όπου «ξαπλώστρα», αντικαταστήστε με lounge καναπέδες φυτεμένους σε πράσινο γκαζόν και παραδίπλα υπέροχη πισίνα. Γιατί τα μεσάνυχτα το «My Beach» είναι το καλύτερο chill out spot στα πέριξ, με τον βράχο της Βεργιάς να δείχνει σχεδόν εξωτικός ως φιγούρα από απέναντι. Κρίση; Ποια κρίση; Το άλλο μεσημέρι πάλι εδώ, με τις πιο lounge και breakbeat μουσικές να φλερτάρουν με την bossa και τη reggae και την πιο μεγάλη προσφορά του καλοκαιριού να μας θέλει να γλεντάμε κύματα και ήλιο με 10 ευρώ το άτομο και στην ξαπλώστρα μας να καταφθάνει το πακέτο με καφέ, χυμό, σάντουιτς, παγωμένη μπίρα, και ποιος ξέρει τι άλλο, μιας και τα παιδιά του «My Beach» βρήκαν τον τρόπο για να ξεφύγουμε από τον τρόμο των οικονομικών δεικτών. Γιατί το καλοκαίρι στα Μυκονιάτικα της Καλλικράτειας είναι απόδραση και ξεγνοιασιά και ζωή φίνα μπερεκέτι.

mbeach

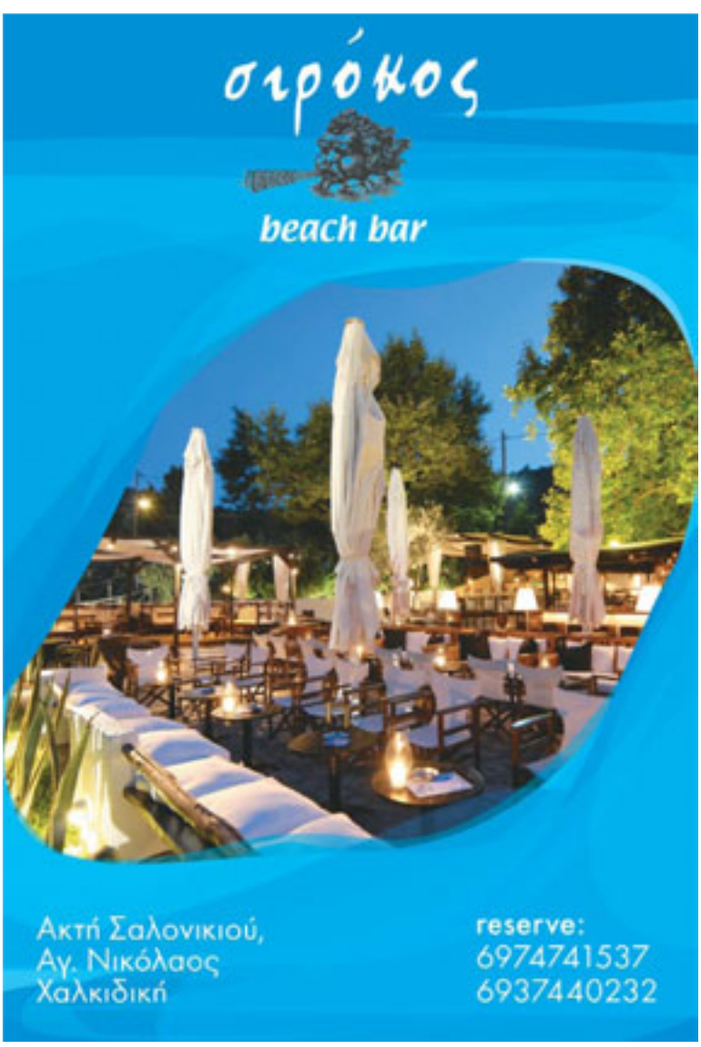
Μυκονιάτικα Νέας Καλλικράτειας

Σαγιονάρα:
The brand new heavies

Σαγιονάρα, ψυχάρα, θαλασσάρα, στα γιαπωνέζικα θα πει «καλημέρα», στα χαλκιδικιώτικα θα πει «για περάστε, για ξαπλώστε στην ξαπλώστρα, και για απολαύστε ένα θέρος σπέσιαλ και king size». Οι περπατημένοι παραθεριστές, παλιά, εδώ έκαναν γυμνισμό, τότε που η περιοχή ήταν άγρια και μόνο ο στόχος της αεροπορίας διέκοπτε τη γαλήνη της θάλασσας. Μετά, πλάκωσε όλη η Θεσσαλονίκη, αφού τα νερά του Άγιου Μάμα είναι η συντομότερη διαφυγή από το αναβράζον και μπαϊλντισμένο κέντρο. Τα ΣΚ, τα πέριξ θυμίζουν λαϊκό πανηγύρι, αφού μιλιούνια πλήθη καταλαμβάνουν την ακτή και τη μεταμορφώνουν σε σουβλακερί r'n'berί. Όχι όμως εδώ, γιατί τα «Σαγιονάρα» boys, Θανάσης, Γιώργος και Νίκος, παρέα με τον υπέροχο κανελί σκύλο και το άψογο crew τους, περιφρουρούν την κουλτούρα του καλοκαιριού με τρελή soul στα ηχεία κι ένα απελευθερωτικό κατάλευκο beach interior που εγγυάται μπλε απόλαυση επί του κύματος και πολιτισμού για διάβασμα ή speakeasy κατάσταση επί της άμμου. Έρχεσαι από νωρίς το πρωί για να βουτήξεις στη γαλαζοπράσινη θάλασσα, που είναι σε απόσταση αναπνοής από τον αλέγκρο χώρο του bar, απολαμβάνεις καλοφτιαγμένους καφέδες και δροσιστικά κοκτέιλ το μεσημέρι που η «Σαγιονάρα» σηκώνει με τις μουσικές της εμπνεύσεις τις ξαπλώστρες στήνοντας ένα truly dedicated summer party και χαλαρώνεις αγναντεύοντας το ηλιοβασίλεμα με μια γρανίτα-λεμόνι-μαρτίνι-απόλαυση αποφορτίζοντας κάθε άγχος και νεύρο από τη βουή της κοχλάζουσας πόλης. Κόσμος ανθρωπένιος, κούκλες στον γιαλό, παίδαροι στις βούτες, παρτάρες αλλά και αραγματάρες με τις ώρες. Για πάντα εδώ, για πάντα όλοι, για πάντα free summer wheeling!

Αρμενιστής:
Sealed with a kiss

Συναρμολόγησε το παζλ και έχεις το όνειρο ατόφιο: Ρυθμός, ανεμελιά, τιρκουάζ νερά, πολύχρωμες σκηνές, ελευθεριακή διαβίωση στην πιο υπέροχη φύση της Σιθωνίας, τροχοβίλες, καλοκαίρι, διαμαντένια παραλία, ο μύθος του απέραντου γαλάζιου σε όλο του το μεγαλείο. Ακτή πασπαλισμένη με άσπρη άμμο, προκλητικά καλέσματα για βουτιές και ηλιοθεραπείες, φανταστικές διακοπές, απίθανες μέρες και νύχτες ξεγνοιασιάς. Ο Σώτος στο μπαρ, ο Αντώνης, η Όλγα, το πιο νεολαιίστικο σταυροδρόμι-μπάρα, φυσική ζωή, τζιτζίκια και τριζόνια, μπάρμπεκιου, έρωτες, ρομαντισμός, υπέρτατος νυχτερινός φωτισμός που φτιάχνει βράχια και παραλία σαν σκηνικό ταινίας, παρέλαση σούπερ djs και εκλεκτών συναυλιών, ρακέτες, γκαζόν, ταβλομαχίες, τατουάζ, χαλαρό mood, όλο το έθνος τον ξέρει και το ξέρει: ο «Αρμενιστής» είναι το όνειρο.

Μασσαλία:
Chez les ye ye

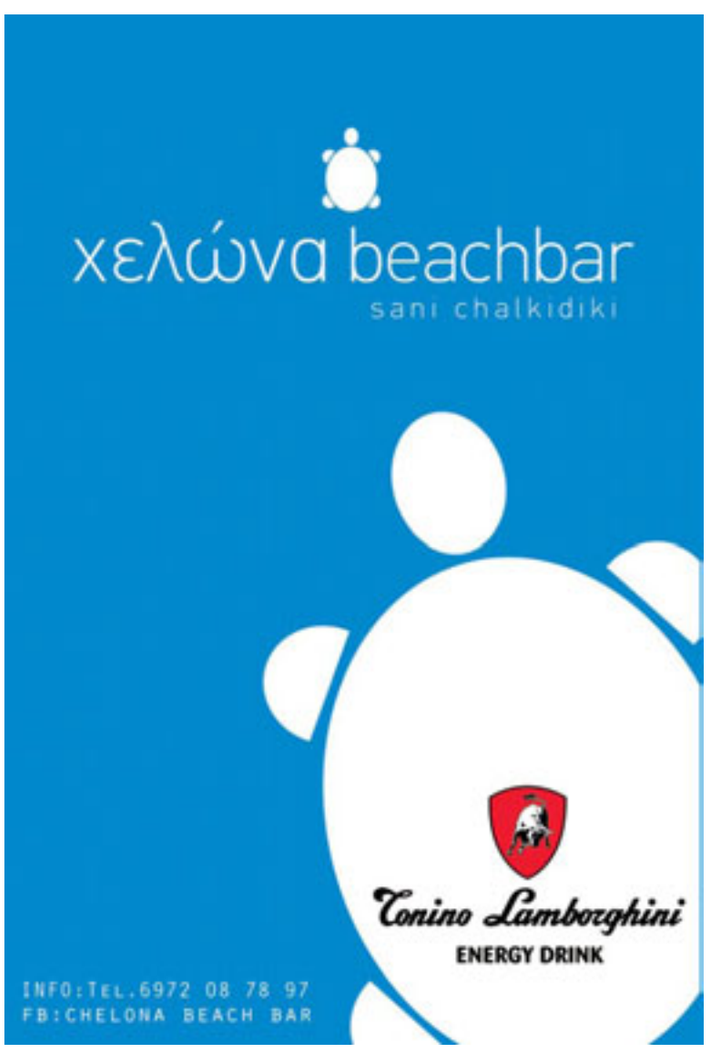
Στην ντόπια ρακή που σφυράμε ή στο άσπρο κρασί που τσουγκρίζουμε, δε με παίρνει να σου πω ψέματα. Πως δηλαδή εδώ ο Γιάννης στην κουζίνα φτιάχνει φαγητό που δεν υπάρχει πουθενά αλλού στη Χαλκιδική. Καρφωμένη στην πλατεία του χωριού Νέα Φώκαια, η «Μασσαλία» λέγεται έτσι για να θυμίζει στους ντόπιους πως οι πρόγονοί τους ίδρυσαν τη γαλλική Μασσαλία. Κι εκεί που τώρα είναι το μεζεδοπωλείο του φωτογράφου Νίκου Καρδαρά και του Γιάννη Παντζίκη, παλιά στεγαζόταν πανδοχείο για να ξαποσταίνουν οι ξένοι. Πάμε τώρα στο μενού, που είναι καραμπινάτα μεσογειακό και μαέστρικα Mediterranean nuevo, καθώς ταμπουλέδες, ντάκοι και κριθαρομπουκιές σερβίρονται δίπλα σε λιγκουίνι με κυδώνια και ντόπιες ψαριές ή κρέατα ψημένα με τέχνη. Χταπόδια και τηγανιές, ντοματοκεφτέδες και μύδια, τρελό ρεμίξ σου λέω, γλέντι γκουρμέ, παρέες ολούρμο, ντόπιοι και Θεσσαλονικείς, σε μεσημέρια βρώσης και ραστώνης, και νύχτες δροσερές και ατελείωτες. Να πας, να φας και να με θυμηθείς: Στην ντόπια ρακή που σφυράμε ή στο άσπρο κρασί που τσουγκρίζουμε, δε με παίρνει να σου πω ψέματα. Εδώ ο Γιάννης στην κουζίνα φτιάχνει φαγητό που δεν υπάρχει πουθενά αλλού στη Χαλκιδική.

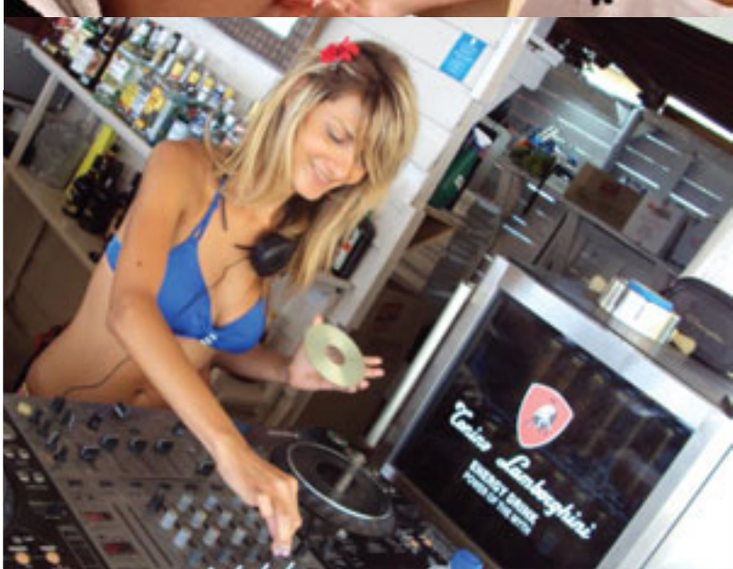
Σιρόκος:
Blowin’ in the wind

Είκοσι χρόνια τώρα φυσάει στην Ακτή Σαλονικιού ο πιο ωραίος αέρας, οι πιο ωραίες μουσικές, τα πιο καυτά μεσημέρια, τα πιο κοκτέιλ απογεύματα και οι πιο μεγάλες νύχτες. Δεν υπάρχει άλλο τέτοιο 24hour party people beach bar στα πέριξ, κι έτσι ο Γιάννης, η ψυχή και η τρέλα του «Σιρόκου», μπορεί να περηφανεύεται γιατί το σλόγκαν «το κύρος του κλασικού» είναι ολόδικό του. Ένα υπερμοντέρνο, πάλλευκο και περιμετρικό lounge περικυκλώνει το μπαρ και τον dj, από όπου εκτοξεύεται το σάουντρακ για τις βουτιές και τις ξαπλώστρες, μια ανάσα κάτω. Καναπέδες, μπαμπού, μαξιλάρια αφράτα, κοκτέιλ κατανύξεις και σούπερ djs στα πικάπ, μιας και εδώ ξεπεζεύει σχεδόν κάθε σαββατοκύριακο η αφρόκρεμα του like Ibiza ήχου ή παραγωγοί του Republic 100,3 στήνουν ένα τέλειο καλοκαιρινό σκηνικό. Πίνεις το ρούμι σου και δροσίζεσαι, χορεύεις ή κρατάς ανάσα και ταξιδεύεις στα βαθιά, όταν λέμε «Σιρόκος», αυτό σκεφτόμαστε και γι’ αυτό ξεκινάμε από Θεσσαλονίκη. Και κατά έναν μαγικό τρόπο, σε αυτό εδώ το beach bar ο αέρας φυσάει δροσερά και δεν καταλαβαίνεις ούτε από ξέστη ούτε από τρελαμένα Φαρενάιτ. Τσεκάρετε τις happy hour τιμές του και δροσιστείτε με τη βαρελίσια μπίρα, που ειδικά για φέτος φεύγει σαν τρελή. 2 ευρώ το κρίκερ, γιατί είπαμε πως ο Γιάννης ξέρει να το κουμαντάρει το καράβι όπως πρέπει.

Chelona: The brothers gonna work it out

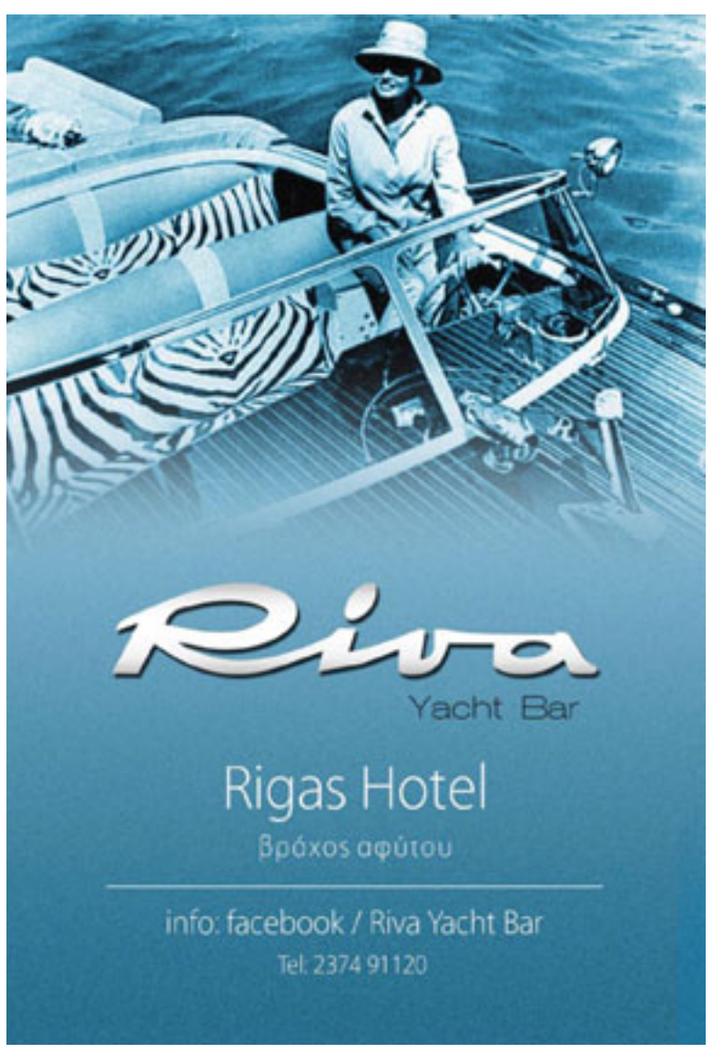
Φιρί φιρί το πάνε οι αδελφοί Εξαρχόπουλοι για να τους βγάλουμε παρατσούκλι «Τα χελωνονινζάκια». Όχι μόνο γιατί αυτό το beach bar είναι κυριολεκτικά μια υγρή παιδική χαρά, αλλά και γιατί κάποια σαββατοκύριακα, όταν το τρίτο χελωνονινζάκι, Γιάννης Δρίζης, βάζει Ninja Tune anthems στα decks, η κατάσταση χαράς και το τρελό vibration τα σπάνε. Στην παραλία της Κύψας, περικυκλωμένη από ηλιοτρόπια και κοκτέιλ, η είσοδος της «Chelona» με πύλη που γράφει Life is a Beach, ξεκαθαρίζει και το στίγμα της. Βράχια και πεύκα που κατρακυλάνε στο βυθό, ξύλινη μπαρ χασιέντα με τεμπέλικες υπερμαξιλάρες, όπου πάνω τους ξαποσταίνουν ή μαυρίζουν θεϊκά κορίτσια στον ήλιο, και αλάνια on the beach που, όταν δε διαβάζουν εφημερίδα ή δεν τσακίζουν μπίρες, βουλιάζουν τις φέτες της κορμάρας τους στο νερό. Τρελοί ντάκοι και φυσικοί χυμοί, που επιμελείται η μαμά κυρία Εξαρχοπούλου, αρχόντισσα της κουζίνας, διότι αυτό το beach bar έχει family culture, υπέρτατα κοκτέιλ και σφηνάκια, σερβιρισμένα με σερφ μαεστρία και ευγενική χαρά, συν, φυσικά, πως όλη η ψαγμένη Θεσσαλονίκη είναι εδώ, φτιάχνουν έναν προορισμό φετίχ. Οι καλύτεροι δισκοβόλοι σε ρόλο guest μπολιάζουν την αύρα του θαλασσινού απογεύματος με jazz, reggae και funky breaks και, όταν ακουστεί το ρεμίξ των Angola Boys στο «Naked If I Wanted» της Cat Power, όποιος γάτος κι όποια γάτα θέλουν ας ξεφορτωθούν το μαγιό τους κι ας αντικρίσουν κατάματα τον ήλιο και το νερό.

Riva Yacht Bar:
Tu veux ou tu veux pas

Μακράν ένα night spot που από την Άφυτο σε στέλνει νοερά για κοκτέιλ και easy listening γούστα σε Ριβιέρα, Κάπρι, Κόμο, Κυανή Ακτή κι όπου αλλού ο μύθος ήθελε την Γκρέις Κέλι, τη Ρόμι Σνάιντερ, τον Ντελόν, τον Μπελμοντό και την Μπαρντό να κυνηγούν έρωτες και φεγγάρια. Φτιαγμένο λες και είσαι στο εσωτερικό χλιδάτου γιοτ, με όλα γύρω σου να θυμίζουν νύχτες στο νερό και να χαρίζουν στα μάτια σου θαλασσινή απεραντοσύνη και φεγγαρόλουστα μεσάνυχτα, το «Riva Yacht Bar» του Νίκου Παραλή δεν έχει όμοιό του. Λεπτοδουλεμένο, ονειρικό, με μια τεράστια μπάρα, που, αν ζούσε ο Ρίτσαρντ Μπάρτον, δε θα την εγκατέλειπε παρά μόνο όταν ρόδιζε η αυγή, με ένα lounge από παραμυθένιους καναπέδες και διακοσμημένο με μυθικές vintage φωτογραφίες σκαφών Riva και κότερων αραχτών σε διάσημες μαρίνες. Εξαίσιες μουσικές, αφού από το «Moon River» του Χένρι Μαντσίνι έως το «E sclava y amo» της Ναταλία Κλαβιέ υπάρχει ένα νήμα που ενώνει τα μποέμικα sixties με τα εκλεπτυσμένα 11s, με κρυστάλλινα ποτήρια και αλκοόλ να ρέει, με θαμώνες που έχουν κουλτούρα αλλά και όρεξη για μυσταγωγία, το «Riva Yacht Bar» σκοράρει άνετα σε όποια λίστα κι όποιον οδηγό καλής ζωής διαθέτει ο χαλκιδικιώτικος γαλαξίας. Θέα που κόβει την ανάσα, ο παράδεισος του άσπρου κολλαριστού πουκάμισου, σύμβολο ανδρικής κομψότητας αλλά και άποψης για τη ζωή, τα πουά φορέματα φόρος τιμής στη Ζαν Μορό, κι ορίστε ο τελικός προορισμός σου. Γιατί Άφυτος σημαίνει κουλτούρα και «Riva Yacht Bar» σκηνικό για να γυρίσεις την ταινία σου.

Οι καταρράκτες της Χαβάης, το μπαλέτο, η Νέα Υόρκη, ο φωτογράφος μόδας Dane Shitagi κι ένα πρότζεκ που υμνεί την αστική διαβίωση και τον χορό. Μάθε την ιστορία του Ballerina Project.

Συνέντευξη Άννα Παπαρίζου Φωτογραφία Dane Shitagi

Dane Shitagi
Ballerina Project

Πώς ξεκίνησε το Ballerina Project; Ταξιδεύω συχνά στη Χαβάη. Λατρεύω αυτό το μέρος, το χρώμα του, την αίσθηση που μου αφήνει. Μου αρέσει να φωτογραφίζω τους μαγευτικούς καταρράκτες του νησιού. Για μένα, οι καταρράκτες είναι σαν ζωντανός οργανισμός. Είναι γεμάτοι κίνηση. Κάποια στιγμή, αντιλήφθηκα ότι οι μπαλαρίνες είναι ίσως οι μόνοι άνθρωποι που μπορούν να μιμηθούν με τα σώματά τους τη ροή ενός καταρράκτη. Έτσι, αποφάσισα να φωτογραφίσω μπαλαρίνες στη Νέα Υόρκη, αντί για καταρράκτες στη Χαβάη.

Πώς βρίσκεις τις μπαλαρίνες; Δεν έχω καμία σχέση με τον χώρο και το πιο δύσκολο κομμάτι της δουλειάς ήταν να βρω τις χορεύτριες και να αποκτήσω γνωριμίες. Έχω αναζητήσει μπαλαρίνες σε όλες σχεδόν τις πολιτείες. Το απαιτητικό πρόγραμμα μιας επαγγελματίας χορεύτριας περιλαμβάνει πρόβες, παραστάσεις και ταξίδια, και αυτό δυσκόλεψε πολύ το πρότζεκτ.

Οι φωτογραφίες του Ballerina Project είναι γεμάτες κίνηση. Πώς αιχμαλωτίζεις αυτά τα στιγμιότυπα; Η αρχή μου είναι ότι δε φωτογραφίζω τον χορό, αλλά τη χορεύτρια. Ο χορός δεν μπορεί να φωτογραφηθεί. Το πνεύμα, το συναίσθημα και η προσωπικότητα μιας μπαλαρίνας όμως μπορούν να αποτυπωθούν σε μία φωτογραφία και είναι αυτά τελικά που προσδίδουν κίνηση και ζωή στην εικόνα.

Πώς ενώνεις τις μπαλαρίνες με το background της πόλης σε ένα τόσο ρεαλιστικό αποτέλεσμα; Όπως όλοι μας είμαστε, εν μέρει, κομμάτι του περιβάλλοντος στο οποίο ζούμε, έτσι και η μπαλαρίνα γίνεται ένα με αυτό στη φωτογραφία· το περιβάλλον είναι, τελικά, ο συνεκτικός δεσμός. Μου αρέσει να φωτογραφίζω στην πόλη - είναι λιγότερο προβλέψιμη από το στούντιο. Προτιμώ να δουλεύω στις τρεις διαστάσεις - είναι πιο ρεαλιστικό. Δε ζούμε μπροστά από έναν τοίχο, όλα είναι τρισδιάστατα στη ζωή· άρα και στη φωτογραφία.

Γιατί διάλεξες τη συγκεκριμένη πόλη για το Ballerina Project; Λατρεύω το πνεύμα της Νέας Υόρκης. Πάντα κάτι συμβαίνει εδώ. Αισθάνομαι ότι αυτή η πόλη ωθεί τους ανθρώπους προς τη δημιουργικότητα. Είναι και αυτή γεμάτη κίνηση, όπως ο χορός, όπως οι καταρράκτες.

Τι διαφορές εντοπίζεις ανάμεσα στη φωτογραφία μόδας και το Ballerina Project; Όσο φωτογραφίζω μόδα, το επίκεντρο της δουλειάς είναι τα ρούχα, όχι τα μοντέλα. Με τις μπαλαρίνες είναι διαφορετικά. Η δουλειά τους είναι η ουσία και οι ίδιες, ως προσωπικότητες, είναι αυτές που τελικά γεμίζουν την εικόνα.

Τι να περιμένουμε από εσένα στο μέλλον; Δουλεύω διάφορα πράγματα παράλληλα, αλλά οι μπαλαρίνες δεν έχουν τελειώσει για μένα. Η πιο πρόσφατη δουλειά μου θα εκδοθεί σε ένα δεύτερο βιβλίο σύντομα. Επίσης, ασχολούμαι με τη δημιουργία μιας ταινίας μικρού μήκους με θέμα τις μπαλαρίνες.

www.daneshitagi.com
www.facebook.com/ballerinaproject

Big Star Touring

7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2011

Ώρα έναρξης 21:30

ΚΑΥΤΑΝΖΟΓΛΕΙΟ ΣΤΑΔΙΟ

★ ★ ★ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ★ ★ ★

AMSTEL®

παρουσιάζει

ΠΑΣ ΛΑΣ

Αγόρασε ΤΩΡΑ το εισιτήριό σου από 11€

ΖΟΥΜΕ ΤΟ ΣΥΝΑΥΛΙΑΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΠΑΡΕΑ ΜΕ ΤΗΝ AMSTEL®

Ερωτικός SOUL

in.gr Dailymotion cosmo.gr ROCKING.GR

www.didimusic.gr NetPlanet

IANOS aeroplus

TICKETPRO TICKET HOUSE 2310 264880

Απολαύστε υπεύθυνα

Γεωργία Colourlab Τζιορίδου

Food for wear! Oreo δαχτυλίδια, χωνάκια παγωτό και hot dogs σκουλαρίκια, τάρτες φράουλα μπρασελέ, καθρεφτάκια τούρτες, μινιατούρες ντόνατς, καραμελωμένες κορνίζες και memory holders κομμάτια κέικ! Δεν τα φτιάχνει μάγειρας, αλλά τα «μαγειρεύει» η art chef δεσποινίς Τζιορίδου.
Κείμενο **Μαρίνος Σακελλαρίου**
Φωτογραφία **Ani Jo**

Η «επιφοίτηση» για τη δημιουργία των faux λιχουδιών τής ήρθε μια μέρα που φαγώθηκε να βρει ένα κόσμημα που να έχει σχέση με γλυκό. Η Γεωργία είναι ερωτευμένη με τη σοκολάτα και γενικότερα με τα γλυκά, οπότε σκέφτηκε: Γιατί να μη φοράω και ένα; Η συγκεκριμένη αναζήτηση την οδήγησε σε ιστότοπους που έδιναν οδηγίες για την παρασκευή αντικειμένων από πολυμερικό πηλό, γνωστό στους περισσότερους ως fimo. «Εκείνο το διάστημα είχα αρκετό ελεύθερο χρόνο και ανάγκη να βρω κάτι να απασχολώ το μυαλό μου, οπότε σκέφτηκα να δοκιμάσω να φτιάξω ένα μόνη μου, αντί να το πάρω έτοιμο. Πήρα, λοιπόν, τρία χρώματα πηλού και ξεκίνησα να δημιουργώ την πρώτη μου τούρτα σοκολάτα με σαντιγί και φράουλα! Ε, η πρώτη τούρτα έφερε τη δεύτερη πάστα και μετά το πρώτο σοκολατάκι και, τελικά, κατέληξα να έχω πλέον στη συλλογή μου ένα μικροσκοπικό ζαχαροπλαστείο!» Ξέρεις τι είναι να ορέγεσαι το ίδιο σου το βραχιόλι;

Πλέον, η Γεωργία μετράει δύο χρόνια ασχολίας με τον πολυμερικό πηλό, με την αμέριστη βοήθεια των βιτρινών των ζαχαροπλαστείων και του google, δέχεται παραγγελίες διαδικτυακά και συμμετέχει σε διάφορα φεστιβάλ στην πόλη. Μπορεί να την πετύχεις να χαχανίζει, όταν βλέπει τους εν δυνάμει πελάτες της να δαγκώνουν τις λιχουδιές που πλασάρει για κοσμήματα, αλλά ποιος μπορεί να τους κατηγορήσει, όταν είναι ακριβείς απομιμήσεις φαγώσιμων προϊόντων; Αφού κι η ίδια ακόμα, παρατηρώντας τις δημιουργίες της, καταλαβαίνει πως μάλλον έναν μίνι «Αγαπητό» έχει, παρά συλλογές κοσμημάτων. Εμπλουτίζει συνεχώς το «μενού» της με «καινούργια πιάτα» και με μεγάλη χαρά παρατηρεί τον ενθουσιασμό του κοινού της.

Το «Colourlab», το online μαγαζί της, είναι αρκετά πρωτότυπο και ιδιαίτερο. Λαχταράς την πραμάτεια του, μα δεν μπορείς να τη φας. Δεν έχει ούτε θερμίδες ούτε συντηρητικά, δεν αφήνει λεκέδες και δεν έχει ημερομηνία λήξης! Άσε που σου δίνει τη δυνατότητα να παραγγείλεις το αγαπημένο σου γλυκό σε σκουλαρίκι, κολιέ, δαχτυλίδι ή καρφίτσα. Κι αν είσαι λίγο προσεκτικός, αυτά τα ιδιαίτερα κοσμήματα σού μένουν για πάντα.

www.colourlab.info

Swatch

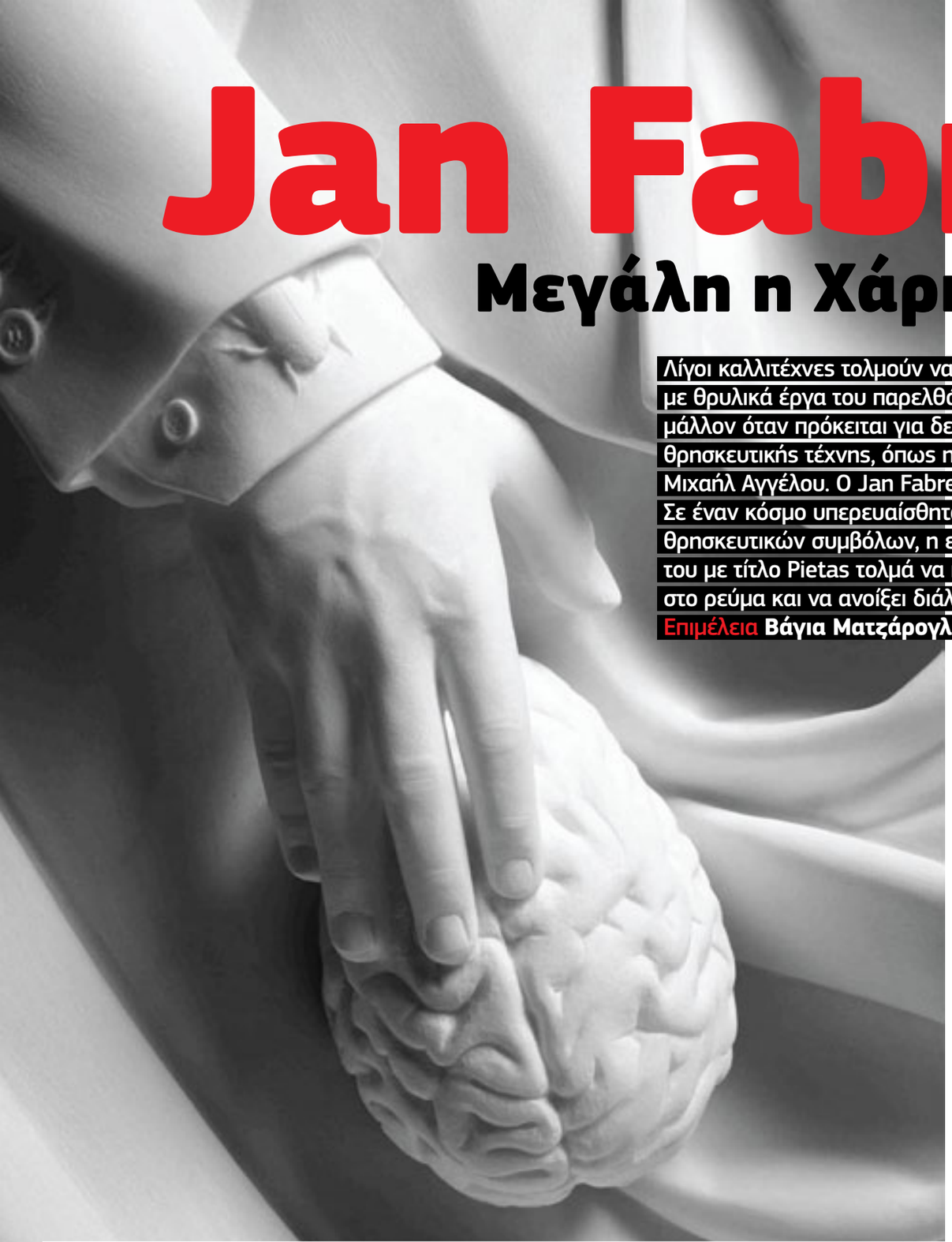
Full Blooded Collection

Το καλοκαίρι έχει αποδράσεις, εκπλήξεις και ατμόσφαιρα, οι συλλογές της Swatch έχουν χρώμα, έμπνευση και νεανική αισθητική. Λέγονται «Full Blooded», είναι 10 ξεχωριστά ρολόγια, θα τα βρεις σε 8 χρώματα και, αν θέλεις να έχεις το summer chic στον καρπό σου, αναζήτησε τα 2 μοντέλα «Skulls». Διπλό κούμπωμα ασφαλείας, χρονογράφοι ακριβείας, ένα ποπ «εισιτήριο» διαρκείας. Το ταξίδι των διακοπών φέρνει συγκινήσεις, το κορυφαίο ελβετικό brand φέρνει σε ένα κλασικό ταξιδιωτικό προορισμό τη μοναδική φιλοσοφία του. Στο νησί της Μυκόνου, στον πλακόστρωτο δρόμο στο Ματογιάννη, το νέο κατάστημα της Swatch ταιριάζει περίτεχνα την κυκλαδική εσάνς με το κομψό στιλ της. Βασισμένο στο ύφος των Monobrand Stores που συναντά κανείς σε όλες τις μητροπόλεις του κόσμου, επιβεβαιώνει την πρόθεση της Swatch να επενδύει όχι μόνο στον σχεδιασμό των συλλογών της αλλά και στους χώρους τους οποίους τις φιλοξενεί. Έπιπλα από οργανικά ανακυκλώσιμα υλικά, πρωτότυπη προβολή των ρολογιών που κάνει την υπόθεση αγορά πιο προσιτή και φιλική από ποτέ και άψογη εξυπηρέτηση που σέβεται τον πελάτη μετατρέπουν μια απλή επίσκεψη σε μια ολοκληρωμένη καταναλωτική εμπειρία. Σαν βρεθείς στα στενά της Μυκόνου και βολτάρεις με την πιο ανάλαφρη διάθεση, διασταύρωσε τη διαδρομή σου με το Swatch Store. Ο πιο κοσμοπολίτικος προορισμός και τα πιο όμορφα αξεσουάρ του καλοκαιριού κάνουν φέτος μαζί διακοπές.

Ανάλογα με το μοντέλο οι τιμές κυμαίνονται από 124 € εως 130€

Swatch Store - Μ. Ανδρόνικου 10
www.swatch.com/gr

Jan Fabre

Μεγάλη η Χάρη του!

Λίγοι καλλιτέχνες τολμούν να «αναμετρηθούν» με θρυλικά έργα του παρελθόντος, πόσο μάλλον όταν πρόκειται για δείγματα θρησκευτικής τέχνης, όπως η Pietà του Μιχαήλ Αγγέλου. Ο Jan Fabre το τολμά. Σε έναν κόσμο υπερευαίσθητο σε θέματα θρησκευτικών συμβόλων, η εγκατάστασή του με τίτλο Pietas τολμά να κινηθεί αντίθετα στο ρεύμα και να ανοίξει διάλογο μαζί τους.
Επιμέλεια **Βάγια Ματζάρογλου**

Αμβέρσα, μέσα δεκαετίες του '70, Municipal Institute of Decorative Arts και Royal Academy of Fine Arts. Από εκεί ξεκινά η περιπέτεια του Jan Fabre, μιας πολυσχιδούς προσωπικότητας που έμελλε μερικά χρόνια αργότερα να εξελιχθεί σε έναν από τους πιο αξιόλογους εκπροσώπους της ευρωπαϊκής τέχνης. Ενός καλλιτέχνη που έγραψε θεατρικά έργα, υπηρέτησε την τέχνη της performance και της Bic-art, ίδρυσε τον περιβόητο καλλιτεχνικό οργανισμό Troubleyn, σκηνοθέτησε παραστάσεις και ταινίες, μπήκε πανηγυρικά στο Λούβρο, φιλοτέχνησε την οροφή του παλατιού των Βρυξελλών, εξερεύνησε τις δυνατότητες της γλυπτικής και των έργων μνημειακών διαστάσεων. Τέσσερις δεκαετίες μετά, η φήμη του έχει εξαπλωθεί παγκοσμίως, το όνομά του έγινε τίτλος τραγουδιού των Motovune, εκείνος όμως δεν επαναπαύεται στις δάφνες του. Δραστήριος, με αντισυμβατικό λεξιλόγιο και ενσυνείδητους αναχρονισμούς, επιστρατεύει μύθους και σύμβολα, παίζει με το όνειρο και την πραγματικότητα, χρησιμοποιεί το ανθρώπινο σώμα ως αλληγορία.

Ο Jan Fabre πλέον εκθέτει τη νέα του δουλειά με τίτλο «Pietas», στο πλαίσιο της 54ης Μπιενάλε της Βενετίας. Η μνημειακών διαστάσεων εγκατάστασή του συντίθεται από μια τεράστια πλατφόρμα επενδεδυμένη με φύλλο χρυσού, γλυπτά σε σχήμα κυψέλης κατασκευασμένα από κελύφη πραγματικών σκαραβαίων και πέντε λευκά μαρμάρινα γλυπτά που «διασκευάζουν» την Pietà του Μιχαήλ Αγγέλου. Μεταξύ αυτών, και το γλυπτό με τίτλο «Merciful Dream (Pietà V)», όπου τη θέση του Χριστού καταλαμβάνει μια εικόνα του καλλιτέχνη, ενώ στη θέση της θρηνούσας Παναγιάς βρίσκεται ένας ανθρώπινος σκελετός. Η ποιότητα και οι αναγνώσεις της νέας εκδοχής δικαιώνουν το θάρρος του δημιουργού. Ενός δημιουργού που έχει διακηρύξει πως πρέπει να επαναπροσδιοριστούν χαμένες αξίες, που πιστεύει στη δύναμη των συμβολισμών, που αρνείται τον κυνισμό και την ειρωνεία ως εργαλεία της τέχνης.

Η «πρώτη ύλη» δεν αλλάζει σε σχέση με τα πρόσφατα έργα του Fabre: τα έντομα (σκαραβαίοι) και ο ανθρώπινος εγκέφαλος επανέρχονται ως σύμβολα κατέχοντας περίοπτη θέση στη κατά Fabre Pietà. Οι αναμετρήσεις που προκύπτουν από την τελετουργική και «μεταμορφωτική» θέαση του έργου (ως θεατής πρέπει να φορέσεις ειδικά πατούμενα και να μπεις σε ρόλο ηθοποιού) είναι πολλές: ζωή και θάνατος, θάνατος και ανάσταση, θρησκεία και ορθολογισμός, πραγματική ζωή και όνειρο. Το έργο του Fabre δε διεκδικεί εύσημα επαναστατικής βλασφημίας. Ανήκει στην κατηγορία αρχετυπικών προσωποποιήσεων του ρίσκου, της απειλής, της απώλειας, της μοναξιάς, είναι ένα καταφύγιο γεμάτο όνειρα, συμπόνια, διάθεση συμφιλίωσης, μεταμορφώσεις, γνώση.

Jan Fabre, «Pietas», έως 16 Οκτωβρίου 2011, στο Nuova Scuola Grande di Santa Maria della Misericordia, στη Βενετία.

Συνδιοργάνωση: Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης (ΚΜΣΤ) Θεσσαλονίκης, Μουσείο Μοντέρνας και Σύγχρονης Τέχνης Μπέργκαμο (GAMeC), Kunsthistorisches Museum Βιέννης.
Επιμέλεια: Giacinto Di Pietrantonio, Κατερίνα Κοσκινά

Hercules & Love Affair EMI, USA
Lamb Strata, UK
Dubfire SCI + TEC, USA
Miss Kittin Virgin, FR
Benga Tempa, UK
Reboot Cadenza, GER
James Holden Border Community, UK
Art Department Crosstown Rebels, CA
Karuan & Band Sunshibe Enterprises, AU
Alva Noto Raster Noton, GER
Mika Vainio Pan Sonic / Raster Noton, FIN
Chaim Bpitch cntrl, IS
Pearson Sound AKA Ramadanman Soul Jazz, UK
Davide Squillace SCI + TEC, IT
Carlo Lio SCI +TEC, CA
Sian SCI + TEC, IR
Kate Wax Border Community, CH
Ison Actor One / NON, GR
And.Id NON / Mobilee, GR
Actor One Get Physical, GR
Cayetano Live Band Klik, GR
My Wet Calvin Just Gazing, GR
Mr.Statik Bpitch Cntrl, GR
Felizol & The Boy Just Gazing, GR
Darktom NON, GR
George Adi NON, GR
+Many more

Reworks 2011

confident
understated
people

Vilka
16.17 September
/ Thesaloniki
/ Greece

www.reworks.gr

NON BOOKINGS & MANAGEMENT

Media sponsor:
SOUL
2310 MAGAZINE

Reworks 2011
Music & Contemporary Art Festival

Athens Underdog

Τρέχα, σκύλε, τρέχα!

Ο ΟΠΑΠ αποφάσισε να διδάξει στον Έλληνα παίκτη τι πραγματικά θα πει underdog και ο Έλληνας παίκτης προσπαθεί να τον «τιμωρήσει» αναζητώντας το τρικάστ που θα τινάξει την μπάνκα στον αέρα. Γιατί πλέον και η Αθήνα κάποια απογεύματα, σε κάποια πρακτορεία, αναστενάζει παίζοντας κυνοδρομίες.

Κείμενο **Ηλίας Αναστασιάδης**
Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Η τελευταία φορά που είχα μπει σε προποτζίδικο (ή προπατζίδικο για τους μυημένους) ήταν 8 χρόνια πριν, όταν φόρτωνα τρεις-τέσσερις δίσκους στο mp3 μου, καβάτζωνα προνομιακή θέση κοντά στο ταμείο και έπαιζα ΚΙΝΟ με τις ώρες. 8 χρόνια μετά, επιστρέφω για να παίξω και πάλι κάτι που τουλάχιστον ακούγεται σαν... ΚΙΝΟ. Κυνοδρομίες. Εξάλλου, λίγα πράγματα είναι πιο ευερέθιστα από την περιέργεια του παίκτη (sic) κι αυτή η βαβούρα με τις κυνοδρομίες με είχε τσιγκλήσει ήδη από τον Μάρτιο που τις έφερε ο ΟΠΑΠ μέσω δορυφόρου από την Αγγλία. Απλώς περίμενα να καλοκαιριάσει. Χωρίς συγκεκριμένο λόγο.

The Greyhound Gang

Εντοπίζω την οθόνη με τα σκυλιά και κάθομαι δίπλα σε έναν ασπρομάλλη μακρυμάλλη κύριο που δείχνει να κουβαλά χιλιάδες εργατοώρες προποτζίδικης πείρας. Το υπέθεσα ακούγοντάς τον να μιλάει στα ζωντανά της οθόνης. Χωρίς να παίρνει απάντηση. Με το που βλέπει ότι φέρνω ένα κυνοδρομιακό δελτίο μπροστά μου, γυρνάει προς το μέρος μου και με τη μειλίχια σοφία του επαΐοντα μου ανοίγει τα μάτια. «Μην παίξεις Σουίντον. Περίμενε την επόμενη κούρσα, που τρέχουν τα Α1». Δεν κατάλαβα τίποτα. Το κατάλαβε. Επίσης κατάλαβε ότι δεν ήξερα πώς και

τι να παίξω. Μου εξήγησε, λοιπόν, ότι κάθε μέρα μετά τη 1 το μεσημέρι, η οθόνη που κοιτάζουμε δείχνει ζωντανά κυνοδρομίες και το μενού για σήμερα έχει κούρσες από το Σουίντον και από το Μόνμορ. Αυτός, λοιπόν, με προτρέπει να παίξω τη μεθεπόμενη κούρσα, στην οποία θα τρέξουν 6 λαγωνικά κατηγορίας A1, σαν να λέμε 6 ομάδες επιπέδου Primera División. Τα λαγωνικά, ράτσας Greyhound, ήτοι τα πιο γρήγορα σκυλιά στον κόσμο (σ.σ. πιάνουν ταχύτητα μέχρι και 70 χλμ./ώρα), χωρίζονται ανάλογα με την ανατροφή, την ποιότητα και τις επιδόσεις τους σε 8 κατηγορίες, από A1 έως A8. Μόνο ένα ανήσυχο, τζογαδόρικο πνεύμα θα συμπέραινε ότι στις κούρσες με A1 λαγωνικά, ακριβώς λόγω της κλάσης τους, επιβεβαιώνονται συνήθως τα φαβορί. Και ο καινούργιος ασπρομάλλης φίλος μου δεν ήρθε εδώ για να χαρίσει τη σύνταξή του στον ΟΠΑΠ.

Ο «Not Yet», ο «I Certainly May» και τ' άλλα σκυλιά

Σε κάθε πραγματική κυνοδρομία τρέχουν 6 λαγωνικά. Μέχρι τη 1 το μεσημέρι, η οθόνη δείχνει εικονικές κυνοδρομίες με virtual σκυλιά. Κάνα 5λεπτο πριν την περιβόητη κούρσα του Σουίντον, εμφανίζονται στην οθόνη οι αποδόσεις των λαγωνικών και στο προποτζίδικο εκδηλώνονται και οι υπόλοιποι σκυλομούρηδες (εκ του αλογομούρηδες). Ένας -κατά τ' άλλα ήσυχος- μελαχρινός με αμάνικο και Arnette γυαλί φωνάζει «3-5-2, 3-5-2, 3-5-2». Όχι, δε βλέπει μπάλα, απλώς προβλέπει το τρικάστ. Ο τύπος είναι σε άλλο επίπεδο. Δεν αρκείται στο ποιο σκυλί θα τερματίσει πρώτο στην 1706 κούρσα του Σουίντον των 18:27, αλλά έχει δει όνειρο ότι θα βγει πρώτο το 3, ο Not Yet, δεύτερο το 5, ο Swift Deedee, και τρίτο το 2, ο Brookend Buzzard. Εντάξει, κι εγώ είχα δει μια φορά στον ύπνο μου ένα Μπέρμιγχαμ-Έβερτον άσο από ημίχρονο και όντως βγήκε. Ποτέ δεν ξέρεις. Εκτός από τρικάστ, στο οποίο μαντεύεις ποια 3 σκυλιά θα βγουν πρώτα και με ποια ακριβώς σειρά, μπορείς να ποντάρεις επίσης για τον νικητή, για τον νικητή-αμειβόμενο (το λεγόμενο πλασέ, στο οποίο κερδίζεις ακόμη κι αν το σκυλί που επιλέξεις τερματίσει δεύτερο) ή το φορκάστ, δηλαδή ποια 2 σκυλιά θα τερματίσουν πρώτα (με ακριβή σειρά).

Στροφή για τα θηρία

Ο ψεύτικος λαγός εκτοξεύεται, τα κλουβιά ανοίγουν και τα λαγωνικά ξεχύνονται κυνηγώντας τον. Η πρώτη στροφή είναι η μισή δουλειά. Αν το σκυλί σου μείνει πίσω στα σπρωξίματα και τα πλασαρίσματα του πρώτου βιράζ, τσιμπάς καινούργιο δελτίο και συμπληρώνεις για την επόμενη κούρσα. Δεν υπάρχει επιστροφή. Στη συγκεκριμένη κούρσα, ο Not Yet δικαιώνει το όνομά του, μένει στο τέλος ήδη από την πρώτη στροφή και ο μελαχρινός που φώναζε μέχρι πρότινος «3-5-2» τα βάζει με την τύχη του. Και με την πρώτη στροφή. Ο διπλανός του, πάντως, ένας 25άρης που ακούει πολύ Snoop Dogg, πλησιάζει την οθόνη, κοιτάζει φότο φίνις και δελτίο εναλλάξ και πανηγυρίζει το πρώτο (όπως λέει) στοίχημα που πιάνει στα «γκρίχουντ ρέις» (όπως επίσης λέει).

Η αλήθεια είναι πως οι περισσότεροι παίκτες των κυνοδρομιών παίζουν στα τυφλά. Εννοώ ότι -προς το παρόν- δεν υπάρχει το αντίστοιχο 1-2-Χ για κυνοδρομίες, ούτε κάποιος Σωτηρακόπουλος των σκύλων για να ανοίξει τη δική του εφημερίδα με προγνωστικά. Αν εξαιρέσεις τις πρώτες εβδομάδες διεξαγωγής του παιχνιδιού, που ο κόσμος έπεσε με τα μούτρα στα σκυλιά, οι ισορροπίες έχουν επανέλθει πλέον στο προποτζίδικο και το (παλιό και δοκιμασμένο) ΚΙΝΟ κερδίζει τη μάχη από τις ΚΥΝΟ. Κατά τη γνώμη μου κακώς, γιατί είναι πάντα προτιμότερο να ποντάρεις σε ένα πραγματικό γεγονός από το να ελπίζεις να ξεράσει επιτέλους το κομπιούτερ τα 5άρια που παίζεις καθημερινά στο συστημικό ΚΙΝΟ. Από την άλλη, η μέρα που ο παίκτης θα μαθαίνει πέντε πράγματα παραπάνω για τα σκυλιά της κάθε κούρσας (εκτός της ηλικίας τους και του ονόματος του εκπαιδευτή τους) δε θα αργήσει και τότε θα φανούν τα αληθινά «φιλοζωικά» του αισθήματα.

Α, και για την ιστορία, οι φιλοζωικές εταιρίες αντέδρασαν έντονα στον... δορυφορικό ερχομό των κυνοδρομιών στην Ελλάδα. Οι δε παίκτες αντιδρούν, προς το παρόν, νωχελικά στο νέο παιχνίδι. Μόνο τα λαγωνικά και τα «λαγωνικά» φαίνεται να έχουν πραγματική όρεξη για κούρσες. Σε καμία περίπτωση, πάντως, δεν μπορείς να πεις ότι όσοι παίζουν κυνοδρομίες δεν είναι φιλόζωοι. Είναι σαν να λες ότι κανένας Αγανακτισμένος δεν ψήφισε ΠΑΣΟΚ στις τελευταίες βουλευτικές.

Βερολίνο
The ξενιτιά guide

Μετανάστευση τότε: Καζαντζίδης, σταθμός του Μονάχου, μια βραδιά στο Λεβερκούζεν, αγκομαχητό στη φάμπρικα της BMW ή της Μερτσέντες. Μετανάστευση τώρα: τα πράγματα έχουν αλλάξει κι, αν ετοιμάζεσαι να ψάξεις καινούργια δουλειά ή καινούργια ζωή στο Βερολίνο, αυτός είναι ο οδηγός επιβίωσής σου με όλα τα κόζια. Κείμενο, Φωτογραφία Στέλιος Βακαλούδης

Το Βερολίνο είναι φθηνό, αλλά δεν είναι Βουλγαρία. Όταν έρχεσαι, εντυπωσιάζεσαι από τις τιμές στα σουπερμάρκετ, αλλά τα έξοδα για να ζήσεις μόνος είναι πολύ πιο σοβαρά. Καταρχάς, θα πρέπει να περιορίσεις τις δαπάνες για τις καθημερινές σου μετακινήσεις, βγάζοντας το πρώτο σου μηνιαίο εισιτήριο στα U-Bahn. Κατά 99% δεν έχεις λόγο να πάρεις το κανονικό, αλλά το πολύ βολικό και κατά 20 περίπου ευρώ φθηνότερο «μετά τις 10», που σημαίνει ότι μπορείς να μετακινείσαι με όλα τα μέσα μαζικής μεταφοράς συνέχεια, αλλά σου απαγορεύεται να μπλέκεσαι στα πόδια των κανονικών ανθρώπων που βιάζονται να πάνε στις δουλειές τους τις καθημερινές από τις 6 έως τις 10 το πρωί. Αν «νιώθεις τυχερός» και λυπάσαι τα 53 ευρώ που κοστίζει αυτό το εισιτηριάκι, τότε μην μπεις σε U-bahn τις πρώτες μέρες του μήνα και τα πρωινά. Οι ελεγκτές είναι παντού εκείνες τις μέρες και ώρες. Αργότερα, το απόγευμα, τα πράγματα είναι πιο ήρεμα και τα βράδια της Παρασκευής και του Σαββάτου οι μετακινήσεις είναι «δωρεάν» (λίγο επικίνδυνο να επιχειρήσεις να κόψεις 40ευρη κλήση σε μεθυσμένο νεανία). Ασφαλώς, όταν μάθεις την πόλη, το ποδήλατο είναι η καλύτερη λύση.

Spiten noikiazen?

Μια πρώτη σου ανάγκη είναι, φυσικά, να βρεις σπίτι. Χρειάζεσαι μια έδρα για να εξαπολύεις τις επιθέσεις σου προς αναζήτηση εργασίας. Ακόμα και αν έχεις κάποιον φίλο που είναι διατεθειμένος να σε φιλοξενήσει για λίγο καιρό, θα πρέπει αργά ή γρήγορα να βρεις τον δικό σου χώρο. Τότε θα διαπιστώσεις ότι την ιδέα του να αλλάξεις τη ζωή σου μετακομίζοντας στο Βερολίνο την είχαν και άπειροι καλλιτεχνούληδες από κάθε γωνιά της Ευρώπης. Μια πρώτη φθηνή λύση είναι τα κοινόβια (www.wg-gesucht.de), το να νοικιάσεις δηλαδή ένα δωμάτιο σε ένα σπίτι με άλλους 2-3 συνήθως. Το καλό σε αυτήν την περίπτωση είναι ότι μπορείς να βρεις με 200 έως 350 ευρώ τον μήνα ένα αξιοπρεπέστατο δωμάτιο. Το κακό είναι ότι συνήθως χρειάζεσαι ένα δίμηνο, αφού πρέπει να κλείσεις πολλά ραντεβού-κάστινγκ με τους εκάστοτε πιθανούς συγκατοίκους και να κριθείς για το πώς μιλάς, τι ρούχα φοράς, τι μουσική ακούς, τι δουλειά κάνεις, τι δουλειά θα ήθελες να κάνεις, και διάφορα άλλα. Τα πράγματα είναι εύκολα, αν είσαι μια γλυκιά κοπελίτσα που το βάρος της δεν ξεπερνά τα 75 κιλά, ενώ αντίθετα φαίνεται ότι κουβαλάς πολλά προ-

βλήματα, αν είσαι άντρας πάνω από 30 που δεν έχει καταφέρει να βγάζει αρκετά για να ζει μόνος του. Χειρότερη εποχή για τέτοιου είδους αναζητήσεις σπιτιών είναι από τον Σεπτέμβριο μέχρι και τον Δεκέμβριο, καθώς τότε καταφθάνουν ορδές λυσσασμένων για πάρτι και σεξ φοιτητών και ο ανταγωνισμός είναι πολύ μεγαλύτερος.

Το όνειρο του να πάρεις μια μέρα τη βαλίτσα σου και να νοικιάσεις ένα σπίτι μόνος σου σε κουλ περιοχές (Kreuzberg, Neükolln, Friedrichshain, Prentzlauerberg), που επισκέφτηκες κάποτε ως τουρίστας, θα παραμείνει όνειρο και θα φάνε οι γλάροι και τα σκιουράκια το κορμί σου μια κρύα νύχτα του χειμώνα. Οι Γερμανοί δίνουν τα «καλά» σπίτια μόνο σε εργαζόμενους, και μάλιστα νόμιμα δηλωμένους από το αφεντικό τους το τελευταίο τρίμηνο. Μπορείς, ωστόσο, να πάρεις μια μέρα ή νύχτα τη βαλίτσα σου, που θα έχει το λιγότερο 2000 ευρώ μέσα, όσα δηλαδή σου χρειάζονται για να περάσεις 6 μήνες χωρίς δουλειά, και να μείνεις σε μια περιοχή λίγο μακριά από το κέντρο, όπως το συμπαθέστατο Wedding. Θα δεσμεύεσαι, βέβαια, με ένα συμβόλαιο ενός περίπου χρόνου, αλλά θα μπορείς, αν το σπίτι έχει 2 δωμάτια, να νοικιάσεις το ένα και να είσαι εσύ αυτός που θα κάνει κάστινγκ σε γλυκές φοιτητριούλες γεμάτες ενέργεια και όρεξη για ζωή. Φυσικά, αυτό δεν επιτρέπεται και τα λεφτά που θα παίρνεις θα είναι μαύρα, αλλά από την Ελλάδα έρχεσαι και τα ξέρεις αυτά.

Mathen glossen?

Η γλώσσα είναι βασική παράμετρος. Όλοι ξέρουν αγγλικά, αλλά είσαι βλάχος, αν μιλάς μόνο αγγλικά. Μιλώντας κάποια σπαστά βασικά γερμανικά στην αρχή, θα βοηθήσει στα πάντα: από το να αποφύγεις τις «κακές» παρέες των ψηλομύτηδων Αμερικανοβρετανών, που αρνούνται να μάθουν τη γλώσσα και ζούνε στον κόσμο τους, μέχρι το να αυξήσεις τις πιθανότητες κάποιος να σε πληρώσει για να κάνεις κάτι χρήσιμο για αυτόν. Τα δημόσια φροντιστήρια (Volkschüle) κοστίζουν περίπου 110 με 150 ευρώ το μήνα και τα προτιμάει ο περισσότερος κόσμος, άρα είναι πιο προσιτό να μάθεις τη γλώσσα στο Βερολίνο παρά να ξεκινήσεις μαθήματα στην Ελλάδα και να ακριβοπληρώσεις κάποιο φροντιστήριο.

Ergaten, ergaten!

Αν είναι επιτακτική ανάγκη η μετανάστευση και δεν πρόλαβες να μάθεις γρι γερμανικό, η πρώτη κίνηση για δουλειά είναι η αναζήτηση στο Google: «Greek restaurants in Berlin». Τα χιτάκια της Παπαρίζου από το 2004 στο repeat δε θα είναι μια ευχάριστη εμπειρία, όμως μπορείς με το μεροκάματο να δεις μετά ζωντανά τους Blonde Redhead, που είναι μια ευχάριστη εμπειρία. Χρήσιμο για μικροδουλίτσες ή για άλλου είδους αγγελίες μπορεί να σου φανεί και το www.graiglist.com. Υπάρχουν δουλειές: από το να βγάζεις σκύλους βόλτα μέχρι το να είσαι το παιδί για όλες τις δουλειές σε γκέι τσόντες.

«Οι καλύτερες μέρες» λοιπόν, που έλεγαν και οι Ονειροπαγίδα είναι κοντά: 60 ευρώ και 2 ώρες με το αεροπλάνο. Οι Ονειροπαγίδα όμως διαλύθηκαν πρόωρα μην έχοντας καταξιωθεί ως η καλύτερη ποπ πραγματική μπάντα της χώρας και οι «καλύτερες μέρες» που άξιζαν να έχουν δεν ήρθαν ποτέ. Αν αντεπεξέλθεις στις πρώτες δυσκολίες, θα ζήσεις σε μια πανέμορφη πόλη με πολλές ευκαιρίες να κάνεις ό,τι αγαπάς. Τον χειμώνα θα διασχίζεις παραμυθένια κάτασπρα μονοπάτια και το καλοκαίρι θα έχεις ήλιο 17 ώρες τη μέρα.

EasySundays Brunch
Κυριακάτικο ξύπνημα

Κυριακή στις Βρυξέλλες με κουλουράκια αλληλεγγύης κι ευαισθητοποιημένα γκουρμέ μεσημεριανοπρωινά, με τσάι, καφέδες, σπανακόπιτες και συμπάθεια. Μια Θεσσαλονικιά καταφέρνει να συνδέσει γεύση, εθνικότητες, σκοπό κι ευαισθησία. Συνέντευξη, Φωτογραφία **Σπύρος Παλούκης**

Ένα κυριακάτικο μεσημεράκι -πρωί για τους ξενυχτισμένους- στις Βρυξέλλες. Ο χώρος εναλλάσσεται: τη μια, είναι κάποιος κοινοτικός ή πολιτιστικός χώρος, την άλλη, παλαιοβιβλιοπωλείο ή καφέ. Μια νεαρή ομάδα κομάντος της κουζίνας, κατά βάση εφτά γυναίκες, έχουν μαγειρέψει κατ' οίκον χίλια δυο καλούδια (από muffins με γεύση τριαντάφυλλο και χούμους σκορδαλιά μέχρι σπανακόπιτα και κρέπες με επιρροές Παρισιού και Ναυαρίνου). Ένας dj υφαίνει την ατμόσφαιρα με τις τζαζιές του. Μια πρωτοβουλία από την ψυχή με σκοπό να συγκεντρωθούν χρήματα προς στήριξη επιλεγμένων ανθρωπιστικών σκοπών. Πάνω από εκατό άτομα σε ένα μωσαϊκό εθνικοτήτων, να μοιράζονται το πρωινομεσημεριανό τους σε μια cozy και άκρως φιλική εκδήλωση με το όνομα EasySundays. Και πίσω από όλα αυτά, μια Ελληνίδα. Η Σοφία Ασλανίδου, μισή Θεσσαλονικιά, μισή Σουηδέζα, που μαγειρεύει, οργανώνει, προσπαθεί να κάνει τα EasySundays Brunch ακόμη πιο γνωστά στο βρυξελλιώτικο κοινό, και όχι μόνο.

Πώς και γιατί ξεκίνησε; Πάντα μου άρεσαν τα μπραντς. Να μαγειρεύω και να τρώω μαζί με φίλους χαλαρά μια Κυριακή. Όμως στις Βρυξέλλες δεν υπήρχε η κατάλληλη προσφορά ή η ατμόσφαιρα που έψαχνα. Ήθελα να δώσω το δικό μου χρώμα στις βρυξελλιώτικες Κυριακές οργανώνοντας ένα κοινωνικό γεγονός που να χτίζεται πάνω στην ιδέα της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης αλλά και της απόλαυσης των γεύσεων. Σιγά-σιγά φτιάξαμε έναν πυρήνα, την ομάδα EasySundays, που έκλεισε ήδη δύο χρόνια επιτυχούς οργάνωσης εκδηλώσεων.

Τι στόχο έχει; Ο στόχος είναι πολλαπλός. Προσκαλούμε το κοινό μας -κάθε ενάμιση μήνα περίπου- να γευτεί μια ποικιλία σπιτικών και ευφάνταστων γεύσεων, να κάνει καινούργιες γνωριμίες κάθε φορά σε έναν καινούργιο χώρο και, πολύ σημαντικό, να στηρίξει έναν κοινωφελή σκοπό που έχουμε επιλέξει και που παρουσιάζουμε στο εκάστοτε μπραντς. Προτιμούμε να επιλέγουμε μικρές οργανώσεις με τις οποίες έχουμε πρώτου βαθμού επικοινωνία για να έχει η εκδήλωση πιο προσωπικό χαρακτήρα και για να αποφασίζουμε επίσης από κοινού πώς θα διατεθούν τα έσοδα.

Πώς θα σου φαινόταν να το έκανες και σε άλλη πόλη, για παράδειγμα, στη Θεσσαλονίκη; Είναι όνειρό μου/μας να ανοίξει το EasySundays τα φτερά του και να πετάξει σε άλλες χώρες και άλλες πόλεις, γιατί όχι και σε άλλες Ηπείρους... Να κάνουμε έναν μαραθώνιο μπραντς, κυριακάτικης αλληλεγγύης και συμπάθειας. Όρεξη για μπραντς κανείς;

www.easysundays.info

Zebra Tracks

Rock the Casbah!

Τα σκυλάδικα της παραλιακής και οι lounge-ο-μπόσες ή οι αδιάφορες ηλεκτρονικίλες των ραδιοφώνων είναι μόνο μία πλευρά του ήχου της Αθήνας. Ποια είναι όμως η άλλη που συμπληρώνει το παζλ και συνηγορεί πως ήγγικεν ο καιρός για να βγούμε από τα υπόγεια και να αντικρίσουμε κατάματα τον ήλιο;

Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Θοδωρής Βρανάς**

Τι γίνεται εκεί κάτω στο Sonic Playground στούντιο; Ποια είναι η κοινότητα των μουσικών που ηχογραφεί και ποια η φιλοσοφία της; Στο Sonic Playground στούντιο μαζευόμαστε μουσικοί από μπάντες της Αθήνας, και όχι μόνο. Το στούντιο δεν έχει κάποια πινακίδα, ούτε διαφήμιση κάπου. Δεν το βρίσκεις. Αυτό σε βρίσκει. Βασικά, σε βρίσκει ο Νίκος, αν είσαι νέα μπάντα και έχεις όρεξη για πάρα πολλή δουλειά και, όπως πάντα, πολύ καλό φαγητό. Μετά, το μόνο που μένει είναι να συμβαδίσεις με το χαλαρό κλίμα και απλώς να δημιουργείς χωρίς όρια και φόρμουλες επιτυχίας. Εκεί, κάνεις πρόβες, την ώρα που πάνω τρώνε οι Keyser Soze, που κάτω μιξάρουν οι My Wet Calvin, που μόλις βγήκαν από την ηχογράφηση οι Exposed by Observers και δοκιμάζει μια νέα μελωδία στην κιθάρα η Nalyssa Green. Και, φυσικά, έτσι προκύπτουν και πολύ ωραίες συνεργασίες, όπως η συλλογή που κυκλοφορήσαμε «For The Record» projects από μουσικούς του στούντιο, όπως οι Noise Figures.

In rock we trust. Αναλύστε υπεύθυνα! Rock είναι για μας το ότι γράφουμε μουσική ανεπηρέαστοι από το mainstream και επηρεασμένοι από την πόλη όπου ζούμε. Ποτέ δεν ξεχνάμε να παρακολουθούμε, παρ' όλα αυτά, τα νέα ρεύματα, ούτε να ξεφεύγουμε από την καθημερινότητα της Αθήνας. Αυτό είναι το ένστικτό μας και αυτό και μόνο εμπιστευόμαστε.

Γιατί στην Ελλάδα τα καλά πράγματα αργούν να επικοινωνηθούν, ενώ στον ίδιο παράλληλο χρόνο η εφημερίδα «Guardian» όχι απλώς σας ανακάλυψε, αλλά μαζί με τους Exposed By Observers σας συμπεριέλαβε στους καλύτερους ήχους; Πολύ απλά γιατί πολλά μέσα ήδη μας είχαν κάνει αναφορές και μας είχαν συμπεριλάβει στις σελίδες τους. Και ίσως επειδή δεν είμαστε μια νέα μπάντα, ούτε το next big thing της εναλλακτικής σκηνής, δεν ασχολήθηκαν και πολλοί με το να ακούσουν πραγματικά τα καινούργια τραγούδια και να τα σχολιάσουν σε βάθος. Δε μιλάω, βέβαια, για όλους, γιατί τα blogs, όπως το αξιοσέβαστο mouxlaloulouda, ήταν οι πρώτοι που ανακάλυψαν το «Isabelle Creeps» και ύστερα το οδήγησαν παντού. Και μετά άρχισαν να ψάχνονται και οι δημοσιογράφοι για αυτή την ελληνική μπάντα.

Η σημασία του βινυλίου, η κουλτούρα της συλλογής, ο ήχος της πόλης, οι τέσσερις μπάντες που δισκογράφησαν στα αυλάκια του. Ποια είναι η συλλογή που μοιράσατε στο Bios; Κυκλοφορεί και στα δισκοπωλεία; Γιατί να την αγοράσουμε; Είναι η συλλογή τεσσάρων συγκροτημάτων που εργάζονται σκληρά στο στούντιο και αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους για κάτι απλά όμορφο και δημιουργικό σαν ιδέα και εκτέλεση. Είναι πιο ωραία να έχεις παρέα. Και γι' αυτό βάλαμε ο καθένας δυο από τα αγαπημένα μας τραγούδια και κυκλοφορήσαμε μόνοι μας και ανεξάρτητα από δισκογραφικές εταιρίες 300 βινύλια σε μια κοινή συναυλία. Οι εταιρίες ήθελαν απλώς να τους χαρίσουμε το υλικό μας και να το κυκλοφορήσουν, δίνοντάς μας πίσω 50 κόπιες. Φυσικά και δεν έχουμε ανάγκη από κάτι τέτοιο, απλώς και μόνο για να λέμε ότι είμαστε σε κάποια εταιρία. Δεν ανήκουμε πουθενά και θα το κάνουμε όταν νιώσουμε πραγματικό ενδιαφέρον για τη μουσική και μόνο. Και επειδή η ανταπόκριση του κόσμου ήταν θετικότατη, φροντίσαμε να κόψουμε λίγα περισσότερα κομμάτια και για τα live μας, αλλά και για μερικά επιλεγμένα δισκάδικα, με τα οποία πάντα ήμασταν ταυτισμένοι, όπως το θρυλικό «VM». Να αγοράσετε το βινύλιο, γιατί θα μπορείτε να το δείτε, να το πιάσετε και να το μυρίσετε.

Zebra Tracks. Μουσική, attitude, ζωντανοί στη σκηνή, ενεργοί πολίτες. Είναι το ροκ της συμμορίας σας απάντηση στη φτήνια και την αμηχανία των καιρών; Ποιο είναι το statement της κοινότητάς σας ως μουσικών; Δεν έχουμε να απαντήσουμε τίποτα σε κανέναν και δεν κάνουμε τίποτα για να αποδείξουμε κάτι. Απλώς κάνουμε αυτό που θα κάναμε, όπως και να ήταν τα πράγματα. Το σημαντικότερο είναι ότι δεν γκρινιάζουμε, αλλά παίρνουμε την κατάσταση στα χέρια μας, χρησιμοποιούμε ακόμα περισσότερο το μυαλό μας και πάνω απ' όλα ξέρουμε να περνάμε καλά και να γελάμε ακόμα δυνατά.

ZEBRA BOYS
Antonis Kavvadias (guitar/vocals)
Theo Vranas (drums)
Kostas Vavousis (bass)
Zade (synths)
George Nikas (guitar/vocals)

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

01

04

05

02

06

03

07

01 Καπέλο **Lacoste, Notos Com**
02 Γυναικεία μπλούζα, **Pepe Jeans store**
03 Σορτς, **Pepe Jeans store**
04 Προστατευτικό χειλιών **Chapsticks, Pfizer**
05 Μπικίνι, **Calzedonia**
06 T-shirt **Carhartt, Boardsports**
07 Παπούτσι **Converse, FF Group**
08 Κεράσι Lip gloss, φυσικό μπεζ, **Korres**
09 Μπλούζα **Gas, FF Group**
10 Γυναικείο παντελόνι, **A.L.E.**
11 T-shirt **TC Yankees, Nike**
12 Ανδρική μπλούζα **Wrangler, VF Hellas**
13 Σορτς, **Replay**
14 Ρολόι **Full Blooded, Swatch**
15 Backpack **Billabong, Sportservice**

08

09

11

14

10

12

15

13

01

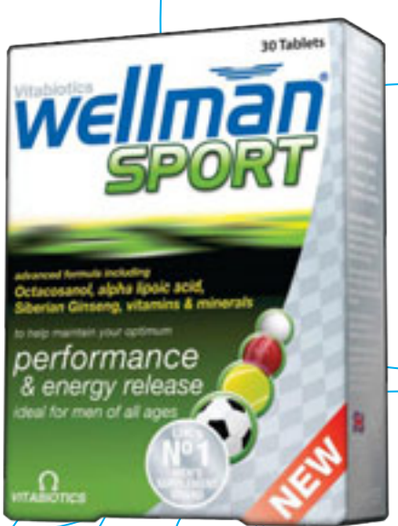
04

07

02

05

03

06

08

01 Ρολόι, **Oyyo**
02 Grand Slam Polo, **Nike**
03 Ανδρικό μαγιό, **Calzedonia**
04 Μπλούζα **Carharrt, Boardsports**
05 Πολυβιταμίνες **Wellman Sport της Vitabiotics, Duni**
06 Γυναικείο πουκάμισο **Lee, VF Hellas**
07 Ρολόι **Gray Hero/Chrono Plastic, Swatch**
08 Μαγιό **Billabong, Sportservice**
09 T-shirt, **Celio***
10 Γυναικεία βερμούδα, **attr@ttivo**
11 Γυναικεία μπλούζα **Lacoste, Notos Com**
12 Ρολόι **Tendence, Belsis co**
13 Notebook **Dell Inspiron 15R i5-480, www.you.gr**
14 Μάσκα για βαμμένα μαλλιά, **Apivita**
15 Παπούτσι, **Diesel**

09

10

13

12

14

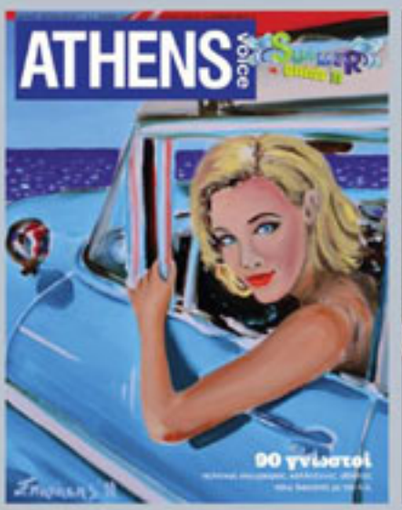

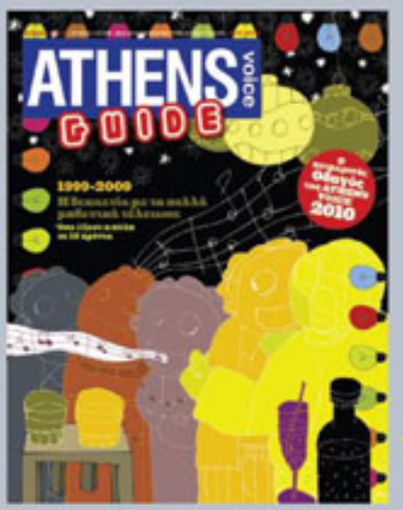
11

15

ATHENS VOICE
Free Press - Free Voice κάθε Πέμπτη σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και άλλες 10 πόλεις της Ελλάδας

ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΤΗΣ ATHENS VOICE
Κάθε Χριστούγεννα και καλοκαίρι

www.athensvoice.gr
500.000
ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟ ΜΗΝΑ
50.000
ΦΙΛΟΙ
στο facebook.com/AthensVoice

Ο κόσμος της ATHENS VOICE

ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΗΣ Α.V.
Look το γυναικείο περιοδικό // Home Σπίτι, Διακόσμηση, Αρχιτεκτονική, Πόλη // Soul κάθε μήνα στο περίπτερο με € 3

ATHENS IN YOUR POCKET
Ο διεθνής οδηγός της Αθήνας

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ATHENS VOICE
Σε όλα τα βιβλιοπωλεία της Ελλάδας
Κεντρική διάθεση «Κέδρος»

MOTEL

Guess who? Η Μόνικα Μπελούτσι φωτογραφημένη από τον Τέρι Ρίτσαρντσον ή η Ευγενία Σαμαρά φωτογραφημένη από τον Κώστα Αμοιρίδη;

Ευγενία Σαμαρά

Mrs Brightside

Ο Θοδωρής και οι Killers πρέπει να νιώθουν ευτυχισμένοι! Γιατί η πιο ενδιαφέρουσα νέα Θεσσαλονικιά media darling δηλώνει ευθαρσώς φαν τους. Εμείς πάλι, δικοί της. Συνέντευξη Στέφανος Τσιτσόπουλος Φωτογραφία Κώστας Αμοιρίδης

Ενάμισι εκατομμύριο φανατικοί τηλεθεατές του Ράδιο Αρβύλα σε ξέρουν σαν το κορίτσι που παρουσιάζει τα βίντεο από το YouTube. Εμείς ξέρουμε ότι δεν είσαι μόνο αυτό. Οπότε αυτοσυστήσου. Ποια είναι η Ευγενία Σαμαρά πέρα από τα βίντεο με σκυλάκια που τραγουδούν ή Εσκιμώους που καταπίνουν παγάκια; Κανονικά, θα έπρεπε να ρωτήσεις το οικείο περιβάλλον μου, γιατί έτσι θα φανεί πως δεν είμαι μετριοπαθής, αλλά, αφού αυτό ισχύει, θα σου πω! Η Ευγενία Σαμαρά, λοιπόν, είναι ένα παιδί μεγαλωμένο σε μία οικογένεια πολύ δεμένη που έμαθε να αγωνίζεται για τα θέλω του, τα όνειρά του και να αγαπάει στον υπέρτατο βαθμό τους ανθρώπους που πραγματικά νιώθει δίπλα της. Είναι γκρινιάρα, πεισματάρα και τελειομανής. Χαρακτηριστικά, που για να σου είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω πια αν είναι πλεονεκτήματα ή μειονεκτήματα.

Είσαι βέρα Θεσσαλονικιά. Σε ποια γειτονιά γεννήθηκες και μεγάλωσες; Σε ποιο σχολείο πήγες; Γέννημα θρέμμα Θεσσαλονίκης, μόνιμος κάτοικος Καλαμαριάς και σχολείο στα Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη.

Ψήφισες τον Μπουτάρη στις δημοτικές εκλογές; Γιατί ναι ή γιατί όχι; Κι όχι δημοσιοσχετίστικα κολπάκια, δεσποινίς, περί του ότι η ψήφος είναι μυστική και μπλα μπλα μπλα. Αλήθειες... Με θίγεις που πίστεψες ότι θα ήμουν τόσο κοινότυπη, ώστε να χρησιμοποιήσω μία τέτοια δικαιολογία... Εννοείται θα σου πω την αλήθεια! Δεν ψήφισα Μπουτάρη... Ψηφίζω σε άλλον δήμο!

Γράφεις θεατρικά έργα, κάνεις εκπομπή στον Imagine 89,7, σπούδασες σε δραματική σχολή. Τι είναι αυτό που σε κυνηγάει και σε «εξαναγκάζει» να κάνεις πράγματα πέρα από το βιοπορισμό; Αυτό που με κυνηγάει και με «εξαναγκάζει» είναι ο ίδιος μου ο εαυτός. Από τότε που με θυμάμαι, ήμουν ανήσυχο πνεύμα και ασχολιόμουν με πάρα πολλά πράγματα. Μου αρέσει να θέτω υψηλούς στόχους και να τους υλοποιώ όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα. Θεωρώ ότι, αν κάποιος δεν κάνει πράξη τα θέλω του, αργότερα θα έχει απωθημένα, και αυτό σίγουρα δε θα ήθελα να το νιώσω.

Λένε πως τα φυτά έχουν έναν άλλο τρόπο αντίληψης του κόσμου. Εξ ου και η ζωή τους είναι μυστική. Εφόσον σπούδασες Γεωπονία, πέραν των άλλων, κατά πόσο σε έχει επηρεάσει αυτού του είδους η ενασχόληση με τον κόσμο τους; Και τι σου έμαθε η ζωή τους; Η ζωή τους μου έμαθε πως υπάρχουν πολλοί τρόποι να αλλάξεις τον δικό σου τρόπο ζωής, τον δικό σου τρόπο σκέψης. Η επαφή με τη γη, με τη φύση γενικότερα, σε αναζωογονεί και σε κάνει ευτυχισμένο. Είναι σαν να μεγαλώνεις ένα σκυλί ή ένα παιδί. Χρειάζεται χρόνο, αγάπη, φροντίδα και περιποίηση, αλλά, όταν το βλέπεις να ανθίζει, νιώθεις χαρούμενος και γεμάτος. Αυτό το συναίσθημα το έχησα πρόσφατα, φτιάχνοντας τον δικό μου μπαχτσέ! Δε νομίζω να είναι τυχαίο πως οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι είναι αυτοί που ζουν σε μέρη όπου έχουν επαφή με τη φύση και όχι σε αστικά κέντρα.

Τα ωραία κορίτσια στον κόσμο των ελληνικών μίντια είναι καταδικασμένα να είναι μόνο ωραία, να μη λένε πολλά πολλά και να χαμογελάνε. Και μετά να κάνουν και μια γυμνή φωτογράφηση. Αντιμετώπισες αυτού του είδους τον ιδιότυπο «ρατσισμό» της ομορφιάς; Δε συμφωνώ με τέτοιου είδους στερεότυπα και τα θεωρώ λίγο χαζά. Έχω δει πολύ ωραία κορίτσια που ξέρουν να μιλάνε μια χαρά. Όσο για εμένα, δε νομίζω ότι έχω αντιμετωπίσει κάτι τέτοιο.

Γιατί είσαι Άρης; Πώς την έφαγες την πετριά; Ο Άρης είναι οικογενειακή υπόθεση. Από μικρή θυμάμαι τον μπαμπά μου να μιλάει για αυτόν. Και κακά τα ψέματα, είναι μια ομάδα με πάθος και ψυχή.

Τρία τραγούδια που οι στίχοι τους είσαι εσύ. «I am a bitch I am a lover», Alanis Morissette, «Mr. Brightside», The Killers, «Feeling good», Muse (προτιμώ αυτή τη διασκευή).

Τι διαβάζεις αυτές τις μέρες; Διαβάζεις γενικά; Διαβάζω τη «Μικρή ιστορία του κόσμου», ένα βιβλίο του Ernst Gombrich, ο οποίος αφηγείται την ιστορία της ανθρωπότητας περιεκτικά, αλλά πολύ πειστικά! Είναι ένα σχετικά μικρό και εύκολο βιβλίο, που όμως μαθαίνεις πολλά για τον κόσμο. Γενικά μου αρέσει να διαβάζω, αλλά για να είμαι ειλικρινής, πολλές φορές δε μου το επιτρέπει ο χρόνος μου. Αγαπημένη κατηγορία βιβλίων, μυστηρίου και αστυνομικά! Ειδικά τα καλοκαίρια, που είμαι πιο άνετη από άποψη υποχρεώσεων, παίζει πολύ Αγκάθα Κρίστι!

Πηγαίνεις σινεμά; Δώσε και μια ταινία που σε «σκότωσε»; Πηγαίνω αρκετά, αλλά περισσότερο βλέπω ταινίες στο σπίτι. Μου είναι ειλικρινά πολύ δύσκολο να διαλέξω μία, αλλά σίγουρα μέσα στην κατηγορία «σκότωμα» βάζω το «Η θάλασσα μέσα μου» με τον Χαβιέρ Μπαρδέμ. Συγκλονιστική ταινία που σε κάνει να αναθεωρήσεις για κάποια πράγματα που θεωρούσες δεδομένα.

Μια θεατρική παράσταση που σε ταρακούνησε; «Ευτυχία Παπαγιαννοπούλου» με τη Νένα Μεντή. Από τις καλύτερες θεατρικές παραστάσεις που έχω δει και που σε ταρακουνάει στο έπακρο!

Έχεις πρότυπα; Γυναίκες δηλαδή που βίος και συμπεριφορά είναι για σένα guiding lights. Μόνο μην πεις τη μαμά ή τη γιαγιά σου, γιατί σε τέτοιες ερωτήσεις οι περισσότερες εκεί το στέλνουν! Η αλήθεια είναι ότι δε μεγάλωσα με πρότυπα... Παρ' όλα αυτά, έχω σίγουρα στο μυαλό μου πολλές γυναίκες που θαυμάζω για αυτά που έχουν καταφέρει και όχι μία συγκεκριμένη. Βασικό χαρακτηριστικό όλων τους είναι η δημιουργικότητα και ο δυναμισμός τους.

Καταράστηκες ποτέ την ώρα και τη στιγμή που είσαι αναγνωρίσιμη; Δε νομίζω ότι είμαι τόσο αναγνωρίσιμη, ώστε να καταραστώ την ώρα και τη στιγμή. Άλλωστε, δεν είμαι ο τύπος του ανθρώπου που καταριέται για τις επιλογές του. Μαθαίνω από τα λάθη μου και προχωράω.

Σε φλερτάρουν τα αγόρια ή σε φοβούνται; Κι όταν σε πλησιάζουν, πώς το κάνουν; Με τακτ ή άγαρμπα; Δεν υπάρχει κάποιος κανόνας σε αυτά τα πράγματα. Οι χαρακτήρες των ανθρώπων είναι διαφορετικοί. Έχει τύχει να με φλερτάρουν, έχει τύχει και να με φοβούνται, όπως αντίστοιχα τυχαίνει να έχουν τακτ, τυχαίνει να είναι και άγαρμποι.

Αν μπορούσες να κάνεις μία μόνο δουλειά από όλες αυτές που κάνεις, ποια θα ήταν; Ειλικρινά δε νομίζω να κάνω ποτέ μία δουλειά. Αν όμως στο μέλλον τα φέρει έτσι η ζωή, θα διαλέξω με κλειστά τα μάτια το θέατρο.

Πού θα κάνεις διακοπές; Λίγο Αντίπαρο με την κολλητή μου, Πήλιο με τον φίλο μου και, φυσικά, Χαλκιδική.

Τα περισσότερα media girls στην ερώτηση «ποια είναι τα σχέδιά σου για το μέλλον» απαντούν πως δεν κάνουν σχέδια για το μέλλον. Οπότε ρωτούμε ευθέως: Το 2031 η Ευγενία Σαμαρά... ...θα είναι 44 χρονών με οικογένεια. Θα έχει κάνει πράξη τα περισσότερα από τα θέλω της και θα ασχολείται ακόμη με πολλά πράγματα, με βασική προτεραιότητα τα παιδιά της! Όμως ποτέ δεν ξέρεις πώς τα φέρνει η ζωή. Η σημερινή Ευγενία Σαμαρά πάντως αυτό θα ήθελε για το 2031!

Μπραντ Πιτ ή Ρόμπερτ Πάτινσον; Κι αν όχι κανένας τους, ποιος; Ο Θοδωρής!

Thesoul

Ο Μάριος Καλαϊτζής σχεδιάζει γουρούνια στον άνεμο. Οι Tattoligans ανεβάζουν επεισόδια σύγχρονης, μελανιασμένης αστικής κουλτούρας. Γιατί η ζωή στους δρόμους της Θεσσαλονίκης κρύβει πάντα τα καλύτερα μυστικά. Επιμέλεια Δημήτρης Αθανασιάδης

Μια εικονογράφησή του για το SOUL του χάρισε έπαινο στα βραβεία ΕΒΓΕ. Μόνο που το σκίτσο ξαφνικά απέκτησε σάρκα και ψυχή. Ποιο είναι αυτό το γουρουνάκι και τι θέλει να μας πει ο δημιουργός του Μάριος Καλαϊτζής; Κι εκείνος είπε...

«Ξεκίνησε από ένα σκίτσο σε σχολικό τετράδιο πριν 3 χρόνια και στη συνέχεια το "πράγμα" εξελίχθηκε. Πήρε αρκετές μορφές, από σχέδια στο χέρι και στον υπολογιστή, έγινε αυτοκόλλητο, ανέβηκε πάνω σε καμβά, κρεμάστηκε σε τοίχους, μέχρι που τελικά ζωντάνεψε. Σταδιακά, ο χαρακτήρας καθιερώθηκε ανύποπτα κι έφτασε να με αντιπροσωπεύει. Ρόλος του ήταν να δηλώνει την παρουσία μου στον χώρο, αλλά ως προς το νόημα και την ταυτότητά του ήταν απλώς ένα σκίτσο μιας πολλά, για μένα, υποσχόμενης ιδέας. Σημαντική στιγμή και ικανοποίηση, η απονομή επαίνου για την εικονογράφηση άρθρου "Η φάρμα των ζώων" στα βραβεία ΕΒΓΕ τον Απρίλιο που μας πέρασε.

»Η προοπτική του να πάρει ζωή υπήρχε εδώ και καιρό, αλλά περίμενα την κατάλληλη στιγμή, ώστε να βγει κάτι ουσιαστικό, να βγει ένα νόημα. Ώσπου, πριν λίγους μήνες, ήρθε και ήταν ένα από τα αποτελέσματα μιας μετωπικής σύγκρουσης με έναν άνθρωπο στα πλαίσια μιας νέας φιλίας. Το άτομο αυτό έδωσε σάρκα και οστά στον χαρακτήρα, καθώς από ένα project φωτογράφησης καταλήξαμε στους δρόμους και τα μετρό της Αθήνας σε ένα συνεχόμενο αυτοσχέδιο live performance. Έκπληξη μου προκάλεσαν οι αντιδράσεις στα ώς τότε αγχωμένα και μουρόχαβλα πρόσωπα της χαβούζας.

»Το περιβάλλον που μεγάλωσα, τα ερεθίσματα που μου δόθηκαν από πολύ μικρό, οι ελευθερίες επιλογής από την οικογένειά μου ξεκαθάρισαν στο μυαλό μου από 15 χρονών με τι ήθελα να ασχοληθώ. Έτσι το ψευτοεκπαιδευτικό σύστημα των πανελλήνιων με οδήγησε στη σχολή Γραφικών Τεχνών του ΤΕΙ Αθήνας.

»Μια σχολή που γρήγορα φάνηκε ότι έχει να δώσει περισσότερα πράγματα από το τμήμα γραφιστικής, όσον αφορά τον προσανατολισμό που θέλω να ακολουθήσω στον χώρο των τεχνών και του design. Όπου αρκετοί τομείς αυτών με γοητεύουν και μου κεντρίζουν εξίσου το ενδιαφέρον, με αποτέλεσμα να υπάρχει μια διαρκής μεταπήδηση από τον έναν τομέα στον άλλον.

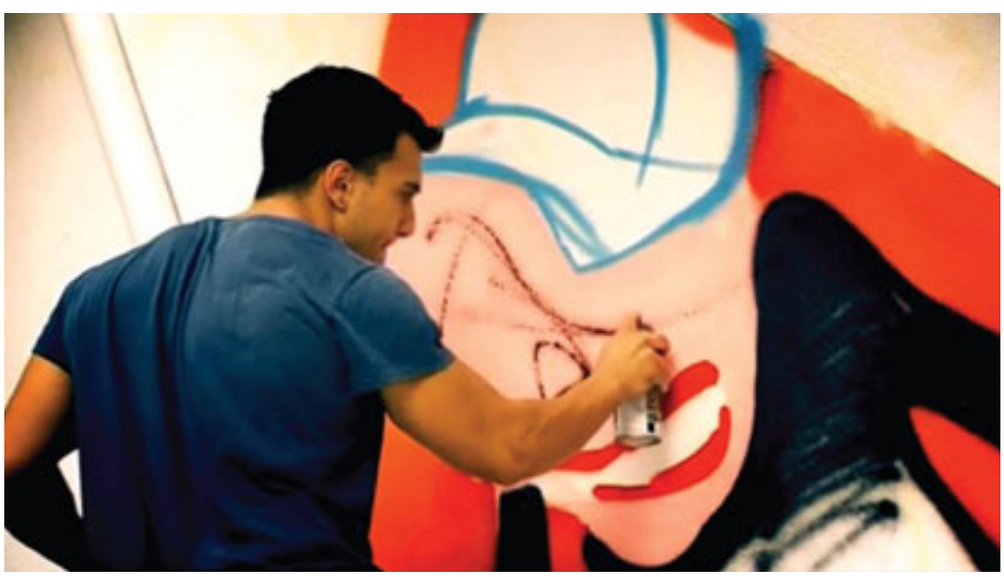
»Η διαφορετικότητα των ανθρώπων, τα ερεθίσματα από τη φύση, τη μουσική, τις τέχνες είναι μια διαρκής περιπλάνηση, που ειλικρινά είμαι περίεργος πού θα με οδηγήσουν...»

oniki

Διάλεξε ζωή. Διάλεξε δουλειά. Διάλεξε καριέρα. Διάλεξε οικογένεια. Ο Γιώργος Μαυρίδης και οι φίλοι του έκαναν τις επιλογές τους και το πρώτο ελληνικό ντοκιμαντέρ γύρω από τη δερματοστιξία και τη σύγχρονη αστική κουλτούρα φέρει την υπογραφή της ομάδας του, των πασίγνωστων, πλέον, Tattooligans.

Έργα και ημέρες που έγιναν εικόνα και ήχος, πρόσωπα και ιδέες από τις γειτονιές των πόλεων που βράζουν από δημιουργικότητα και ζουν σε πυρετώδεις ρυθμούς κάθε στιγμή. Δερματοστιξία, bmx, graffiti, street art, σανίδια, απόψεις, προβληματισμοί, ενημέρωση βρίσκουν κάθε μήνα το δικό τους καρέ στο ημίωρο επεισόδιο της σειράς «Choose Life» που σερφάρει στο διαδίκτυο. Εμπνευσμένη από την αμερικάνικη σειρά «Miami Ink», η αρχική ιδέα του Γιώργου Μαυρίδη σφηνώθηκε στο κεφάλι του κατά τη διάρκεια των συχνών του ταξιδιών στις Ηνωμένες Πολιτείες για τις διαγωνιστικές συμμετοχές των Tattooligans στα αντίστοιχα conventions την προηγούμενη δεκαετία. Στοχεύοντας στο να μεταφέρει και στο ελληνικό κοινό την κοσμοθεωρία την οποία πρεσβεύουν οι Tattooligans ως φαμίλια, στήθηκε ένα πιλοτικό επεισόδιο προορισμένο για να ντεμπουτάρει στην ελληνική τηλεόραση. Λίγο ο μιντιακός δεινοσαυρισμός, κάτι η «αναρχοαυτόνομη» σκέψη τους, σωστά μαντέψατε, το «Choose Life» έστησε τον δικό του πομπό στο διαδίκτυο. Λύνει φυσιολογικές απορίες γύρω από το τατουάζ, ανατρέχει στον χρόνο για να εντοπίσει τις ρίζες της δερματοστιξίας, εξηγεί το πώς και το γιατί με πλάνα από real time χτυπήματα, κινηματογραφεί το modus vivendi του δρόμου χωρίς υπερβολές, εξωραϊσμούς και ανακρίβειες. Μια αυτοχρηματοδοτούμενη παραγωγή που σκοπεύει στο να καταγράψει και να «μεταφράσει» γιατί τα συντηρητικά αισθητικά στερεότυπα δε συγκινούν κάποιους ανθρώπους. Η διεύθυνση παραγωγής και σκηνοθεσίας του Γιώργου Μαυρίδη, η επιμέλεια μοντάζ του Ευάγγελου Μολυβιάτη, η φωτογραφία του Βαγγέλη Ξανθόπουλου, το web support από την ομάδα των nox1 και το μελάνι των Tattooligans σε περιμένουν στο www.tattooligans.com.

Κέρκυρα

Kum quat diaries!

Ένα πορτφόλιο του Δημήτρη Καραθάνου και μια επτανησιακή καντάδα με λέξεις της Αλεξάνδρας Κ* για το πιο must νησί όχι μόνο του φετινού καλοκαιριού αλλά και του αιώνα των αιώνων.

Έχουμε, λέει, δύο φρούρια στις κορυφές δύο λόφων κι έτσι μας είπαν Κορυφώ και αγγλιστί Corfu. Άσε με τώρα να μοιραστώ μαζί σου τη δική μου ετυμολογία· Corfu, παραφθορά του αγγλικού curfew, παραφθορά του γαλλικού couvre-feu που σημαίνει «καλύπτω τη φωτιά». Με αυτή τη λέξη οριζόταν στον Μεσαίωνα η ώρα κατά την οποία έσβηναν όλα τα φώτα της πόλης. Τότε που άρχιζε για τα καλά το σκοτάδι και η νύχτα και το πάρτι. Κάπως έτσι είναι το νησί· σκοτεινό, υγρό, εκέμυθο. Θα σε ρουφήξει και θα πεις πως φταίει η υγρασία κι η ομορφιά. Στην πραγματικότητα, θα φταίει το βλέμμα του θείου Καζανόβα που σε παρακολουθεί πίσω από τις γρίλιες ανυπομονώντας να σβήσουν τα φώτα. Εδώ, είμαστε όλοι μας παιδιά του.

Kantouning

Φτάσε ξημερώματα με πλοίο, όσο η ομίχλη ακόμη θολώνει τη γραμμή που χωρίζει τα βενετσιάνικα σπίτια από τη θάλασσα και τα μεταμορφώνει σε παράξενα πλεούμενα. Αριστερά σου, το Παλιό Φρούριο. Μόλις το δεις, ξεκίνα να μετράς τα χρόνια αντίστροφα· 2011, 2010, 2009, μέχρι να πιάσετε λιμάνι θα έχεις φτάσει στο 1800. Μείνε εκεί. Άρχισε να φέρεσαι αναλόγως. Καλωσήρθες.

Μπορείς τώρα να φορέσεις το ημίψηλο πάνω από τις χαβαγιάνα -δε θα είσαι ο μόνος- και να πιεις τον πρωινό σου καφέ στο Λιστόν. Στο σαλόνι του καφέ «Ολύμπια» συγκεκριμένα, που είναι απαράλλαχτο από το 1880 και το σηκώνει ακόμη το ημίψηλο.

Βλέπεις ένα παλάτι στα τριάντα μέτρα; Μπες. Είναι το παλάτι του Ύπατου Αρμοστή, που τώρα φιλοξενεί το Μουσείο Ασιατικής Τέχνης. Καλόπιασε τον παππού στην είσοδο και θα σου δείξει τις μυστικές εισόδους, τους κούφιους τοίχους, την αίθουσα του θρόνου και την ντουλάπα που βγάζει στη Νάρνια.

Χάσου για λίγο στον βασιλικό κήπο, συνέχισε δεξιά στον Κήπο των Συγγραφέων, χαιρέτα τους αδελφούς Ντάρρελ. Έφτασες στο Παλιό Φρούριο;

Πέρνα την Κόντρα Φόσσα -τη γέφυρα πάνω από την τάφρο- και κάνε αριστερά. Ακολούθα τη μουσική. Θα σε βγάλει στο Μουσικών Σπουδών του Ιονίου Πανεπιστημίου. Πίσω σου, παιδιά θα χτυπιούνται πάνω από πιάνα και κρουστά. Ακουμπάς στα τείχη κάτω από την πέργκολα κι από κάτω μόνο θάλασσα. Μείνε όσο θες· το θέαμα είναι μαγικό και δωρεάν.

Αν συνεχίσεις ευθεία, περνώντας κάτω από την κατακόμβη, βγαίνεις σε παραλία. Το μονοπάτι με τις μπουκαμβίλιες που θα δεις καταλήγει στο εστιατόριο του Ιστιοπλοϊκού Ομίλου - και είναι όσο υπέροχος δείχνει.

Ανέβα στην κορυφή του Φρουρίου. Τι βλέπεις; Σου αρέσει; Τώρα, που ξέρεις με τι έχεις να κάνεις, πάρε μια βαθιά ανάσα και ετοιμάσου να χαθείς σε αυτήν την πόλη.

Ζήτα οδηγίες για να πας στην Κρεμαστή. Θα πάρεις τόσες διαφορετικές απαντήσεις όσες και οι άνθρωποι που θα ρωτήσεις. Θα χαθείς σίγουρα, αλλά αυτός είναι ο στόχος. Να προτιμήσεις τα πιο στενά καντούνια. Κρύβουν τα εντυπωσιακότερα σπίτια και τους μαγικότερους κήπους.

Όταν πια βρεις την Κρεμαστή, ακολούθα το ένστικτό σου και ψάξε τη θάλασσα. Θα βγεις στα Μουράγια. Παρατήρησε τις μαρμάρινες επιγραφές των σπιτιών. Ποιος στάθηκε εδώ πριν από σένα; Νιώθεις μια κρύα ανάσα στο σβέρκο σου; Δεν είναι τίποτα, η υγρασία πες.

Ακολούθα το πεζοδρόμιο πάνω από τη θάλασσα και κατέβα στο Φαληράκι. Αν δεν έχεις κάνει ζαβολιές μέχρι εδώ, τώρα θα πρέπει να βραδιάζει. Είσαι στο κατάλληλο μέρος για την περίσταση. Βούτα από τα βράχια και πιάσε την ουρά του ήλιου που δύει. Βλέπεις τη στριφογυριστή σιδερένια σκάλα που ξεκινά από τη θάλασσα και ανεβαίνει ψηλά; Κάποτε άντεχε το βάρος μιας πριγκίπισσας που κατέβαινε εδώ για το μπάνιο της, την ίδια ώρα. Σου φάνηκε πως η σκάλα έτριξε λίγο; Τι να πεις, υγρασία.

Βράδιασε. Διάσχισε την πλατεία, που αυτή την ώρα βουλιάζει από κόσμο, προσπέρασε το παβιγιόν με τους μουσικούς και μπες στη μακριά προμενάντ με τα φαναράκια και τους ψαράδες και το μαλλί της γριάς. Και τα αμαρτωλά φαντάσματα που κάνουν τώρα τη βόλτα τους με κρινολίνα και μπαστούνια.

Έφτασες στον Ανεμόμυλο. Μια ginger ale (τσιτσιμπίρα) από μένα για σένα. Τώρα ξάπλωσε πίσω και πες: πόσα καλοκαίρια σου έχουν φύγει από τα χέρια;

Time warp

Και τώρα που είδες τη μία Κέρκυρα, πάμε για την άλλη. Η απόσταση 19os-60s θα σου πάρει δέκα λεπτά. Λίγο έξω από το κέντρο, ξεκινά η τουριστική Κέρκυρα· που εγκαινιάστηκε στα 60s και παρέμεινε έτσι έκτοτε: Δασιά, Κοντόκαλι, Ύψος, Γουβιά, Κασσιώπη, και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό.

Οι μεθυσμένοι Άγγλοι, οι φτηνές pubs, τα ξενοδοχεία με πολύχρωμες ξαπλώστρες και φερ-φορζέ, οι πισίνες όπου κάνει τις διατάσεις του ο Κωνσταντάρας και οι μαρμάρινες σκάλες που σκουπίζει η Βλαχοπούλου. Όλα ίδια. Μόνο που τα χρώματα ξεθώριασαν και οι Άγγλοι γεράσαν. Τέμπλα περασμένων μεγαλείων ιδανικά για φωτογράφους και νοσταλγούς του Ερίκ Ρομέρ.

Ακόμη πιο έξω, παραδοσιακά χωριά με πλατείες και πλατάνους (Άη Γιάννης, Κομπίτσι, Καβαλούρι), λιμανάκια στη μέση του πουθενά (Κουλούρα, αξίζει), παραλίες εν μέσω ερήμου (Ίσσος, ολέ), παραλίες παγκοσμίως διάσημες (Κερασιά, Γλυφάδα), θέα στο άπειρο κι ακόμα παραπέρα (Πέλεκας, Λάκωνες, Κομμένο, Κανόνι), μία ζούγκλα (στον δρόμο για Κομπίτσι), live sex contests (Κάβος). Έχε υπ' όψιν σου ότι η κερκυραϊκή κοινωνία είναι μία πολύ ανοιχτή κοινωνία. Απ' όλα έχω λέμε, πάρε-πάρε-πάρε...

When in Corfu...

Δεκατρία κουμ κουάτ σφηνάκια, ώστε να μη φύγεις πριν...

• Να σταθείς στη γέφυρα δίπλα στο Ποντικονήσι, ακριβώς μπροστά από τον διάδρομο προσγείωσης του αεροδρομίου. Μόλις δεις αεροπλάνο, απλώς σκύψε. Και ούρλιαξε. (tested on humans)

• Να δοκιμάσεις την Corfu Beer και να πάρεις και μια δωδεκάδα για το σπίτι. Ακόμη κι αν το σπίτι σου είναι στο Βέλγιο.

• Να ανεβείς για ποτό και φωτογραφίες στην ταράτσα του «Cavallieri».

• Να τη στήσεις έξω από το κτήριο της Παλιάς Φιλαρμονικής για να ακούσεις πρόβα.

• Να εκμεταλλευτείς τα ποδήλατα και το wi-fi του Δήμου Κερκυραίων.

• Να πιεις κάτι-παραπάνω-από-μισόλιτρα κοκτέιλ στον «Ιταλό», στην Εβραϊκή.

• Να χαζέψεις τους «A swinging' joke» κάπου στον δρόμο ή και σε μαγαζί. Παίζουν gypsy swing και διασκευασμένα σε swing ρεμπέτικα/καμένα 90s. Ρίξε επιταγή ή συμβόλαιο, αξίζουν. (myspace.com/a-swingin-joke)

• Να βρεις το σπίτι των Κόρε Ύδρο και να τους φιλήσεις τα πόδια. Του Παντελή μπορείς να του τα πλύνεις κιόλας, μιας και είναι ο Ιησούς ο Ναζωραίος ο ίδιος.

• Να φτιάξεις sur mesure σανδάλια στον Δημησιάνο σε τιμές τουριστικού.

• Να κάνεις πικνίκ/συναυλία/βραδιά ποίησης/όργιο στο γρασίδι της πλατείας. Εδώ, τον δημόσιο χώρο τον τιμάμε.

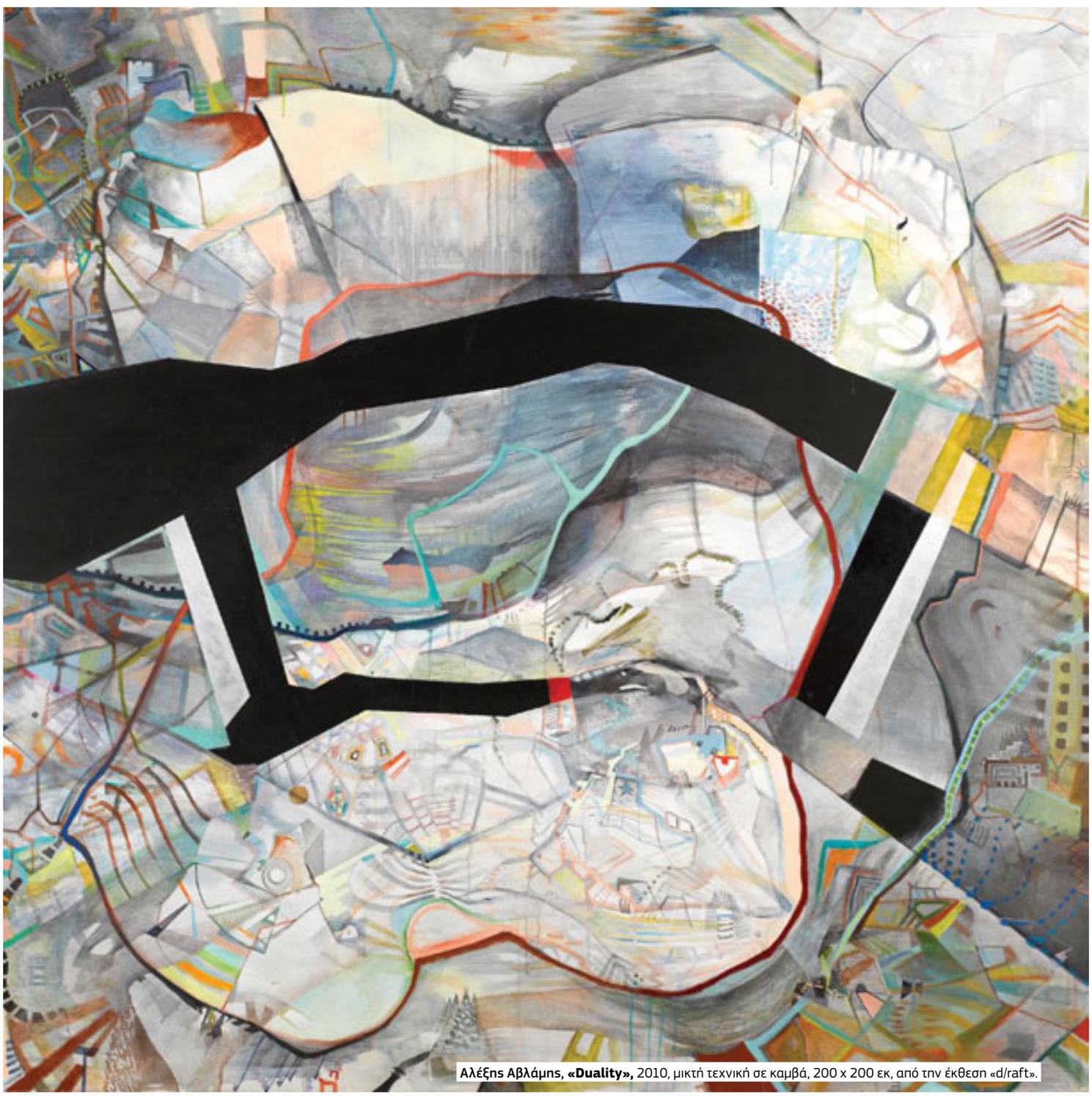
• Να μην ξεχάσεις αυτό που λένε οι Κερκυραίοι για τους Κερκυραίους: «Η ταμπέλα στο ψυχιατρείο θα έπρεπε να είναι από μέσα προς τα έξω».

• Εδώ που τα λέμε, γιατί να φύγεις; Ένα τελευταίο, με αγάπη:

• Να χαζέψεις τα μεσιτικά της οδού Γκύλφορδ.

Πεδίο Δράσης Κόδρart

Γιούπι! Επιτέλους, μια δράση που δεν έχει concept. Έχει όμως πολλές φωνές κι ένα εκθεσιακό πρόγραμμα που προκύπτει μέσα από εγγύτητες, αποστάσεις, οικειότητες, ρήξεις, εκρήξεις, σιωπές. Αυτό είναι το σκεπτικό του φετινού Πεδίου Δράσης Κόδρα, στην Καλαμαριά, όπως το φαντάστηκαν και το υλοποιούν οι επιμελητές Μαρία Κενανίδου, Δημήτρης Μιχάλαρος και Θεόφιλος Τραμπούλης.

Αλέξης Αβλάμης, «Duality», 2010, μικτή τεχνική σε καμβά, 200 x 200 εκ, από την έκθεση «d/raft».

Μανόλης Δασκαλάκης-Λεμός, Εξώφυλλο του περιοδικού L.E.M.O.S, 2010, από την έκθεση «Κόδρα fresh».

Γρηγόρης Γρόζος, «Μεταξύ κόσμων», 2011, μικτή τεχνική, διάμετρος 40 εκ, ύψος 62 εκ, από την έκθεση «d/raft».

Όταν πριν από λίγο καιρό βρεθήκαμε, ως συνεπιμελητές του Πεδίου Δράσης Κόδρα, και κάναμε την επισκόπηση του προγράμματος για το 2011, αναρωτηθήκαμε, με κάποια δυσοίωνη αμηχανία, ποιο στο καλό σκεπτικό συνέχει το πλήθος όλων αυτών των, φαινομενικά, ετερόκλητων εκδηλώσεων. Το concept αποτελεί το πρώτο κεφάλαιο στη βίβλο του σύγχρονου επιμελητή. Ο επιμελητής οφείλει κάθε φορά να επινοεί έναν εύηχο τίτλο και να συντάσσει μια ασαφώς, όσο πιο ασαφώς τόσο καλύτερα, τεκμηριωμένη ιδέα η οποία να δικαιολογεί την επιλογή των έργων, να προσφέρει εξωτερικά εχέγγυα πολιτικής και φιλοσοφικής εμβρίθειας και να πείθει, όσους τουλάχιστον θέλουν να πειστούν, πως η σύγχρονη τέχνη αποτελεί το κατεξοχήν πεδίο στοχασμού. Εμείς τέτοιο σκεπτικό δε διαθέταμε. Είχαμε πολλές εκθέσεις, εκδηλώσεις, πειραματικές παρουσιάσεις, project, όπως τα ονομάζουμε στο λεξιλόγιο της σύγχρονης τέχνης, αλλά μια ενιαία και κάπως μεγαλόστομη πρόταση που να τα συγκροτεί σε μια μεγα-έκθεση δεν είχαμε.

Βέβαια, είχαμε ένα συνέδριο. Με τον τίτλο «Τέχνη, αισθητική, πολιτική», θα διοργανωθεί την ημέρα των εγκαινίων του Πεδίου Δράσης Κόδρα, στις 3 Σεπτεμβρίου στον πολυχώρο Remezzo. Επιμελητής του συνεδρίου είναι ο καθηγητής φιλοσοφίας του ΑΠΘ και πρόεδρος του ΝΟΠΕ, Γεράσιμος Βώκος. Θα συμμετέχουν φιλόσοφοι και θεωρητικοί, όπως ο Δημήτρης Τζιόβας, ο Νικόλας Σεβαστάκης, ο Oliver Marchart, ο Γιάννης Σταυρακάκης, η Ekaterina Degot, η Anna Dezeuze. Κατά τη γνώμη μας, στην ασαφή αυτή εποχή ο στοχασμός για τον πολιτικό ρόλο της τέχνης και του καλλιτεχνικού υποκειμένου αποτελεί μια απαραίτητη συνθήκη της πολιτιστικής πρακτικής.

Είχαμε ακόμη ένα στιβαρό εκθεσιακό πρόγραμμα. Οι κεντρικές μας εκθέσεις είναι το «d/raft» σε επιμέλεια της Γεωργίας Κωτρέτσος, και το Force Would Vanish From The Relations of Men σε επιμέλεια του αμερικανοπαλαιστίνιου καλλιτέχνη Edward Salem. Τόσο οι δύο αυτές κεντρικές εκθέσεις, όσο και οι μικρότερες, όπως η «Ηχόπολις», το έργο των Binary Code Art Group, το «sanatorio-project», το «Outdoors», το «Διεθνές συνέδριο και έκθεση για τη σχέση εικαστικών εκτυπώσεων και φωτογραφίας», το «Virtual Kodra» τροφοδοτούνται σε μεγάλο βαθμό από τις έννοιες της συνεργασίας, της συμμετοχικότητας και της ανταλλαγής εμπειριών και γνώσεων. Εστιάζοντας στο πνεύμα αυτό, έχουμε απευθύνει ανοιχτή πρόσκληση στις εικαστικές ομάδες οι οποίες δραστηριοποιούνται σήμερα στην Ελλάδα να συμμετέχουν σε κοινή παρουσίαση του έργου τους, ενώ ταυτόχρονα διοργανώνουμε μια έκθεση με τον τίτλο «Καταλήψεις και ομάδες: η γέννηση του νέου θεσμικού στη δεκαετία του 1980», με τη συμμετοχή ομάδων της εποχής, όπως η πρώτη εκδοχή της Ομάδας Εδάφους του Δημήτρη Παπαϊωάννου που εκείνη την εποχή κάνει τα πρώτα του βήματα.

Ξέραμε επίσης πως η έκθεση «Κόδρα fresh» σε επιμέλεια Νίκου Μυκωνιάτη που συγκεντρώνει 22 νέους καλλιτέχνες, φοιτητές ακόμη ή πρόσφατα αποφοίτους των σχολών Καλών Τεχνών της Ελλάδας, θα είναι μια καταγραφή του έργου που γίνεται στα εργαστήρια των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων αλλά και μια σκιαγράφηση των νέων τάσεων. Σε ομόρροπο πνεύμα κινείται και η έκθεση «Re-editing memory and history» σε επιμέλεια του καθηγητή της ΑΣΚΤ Νίκου Ναυρίδη με φοιτητές του εργαστηρίου του οι οποίοι για μια χρονιά δούλεψαν με όρο τη σύγχρονη καλλιτεχνική προσέγγιση της ιστορίας.

Είχαμε επίσης πλήθος παράλληλων εκδηλώσεων που επιχειρούν ένα διπλό άνοιγμα. Κατά τη διάρκεια του Πεδίου Δράσης Κόδρα προγραμματίζουμε εκδηλώσεις εκτός του στρατοπέδου Κόδρα, το οποίο αποτελεί τον βασικό εκθεσιακό μας χώρο. Έτσι, το «Homeless Cinema» της Λίνας Θεοδώρου και του Γιάννη Σαββίδη θα είναι ένας υπαίθριος μετακινούμενος κινηματογράφος ο οποίος θα προβάλλει σε δημόσιους χώρους ταινίες που κινούνται γύρω από το ιδιαίτερα ευαίσθητο θέμα του τράφικιγκ και της παράνομης διακίνησης εργατικού δυναμικού. Επίσης, θα έχουμε στην παραλία της Θεσσαλονίκης ένα περίπτερο με πληροφοριακό υλικό για το θέμα του τράφικινγκ και μια έκθεση φωτογραφίας με τη συμμετοχή της Χρύσας Νικολέρη, της Νατάσσας Παπαδοπούλου και της Φωτεινής Παπαχατζή.

Ένα άνοιγμα, τέλος, στους θεσμικούς φορείς της πόλης της Θεσσαλονίκης. Για πρώτη φορά συμπράττουν το μουσικό και το εικαστικό μέρος των εκδηλώσεων του Δήμου Καλαμαριάς, το Παρά θιν' Αλός και το Πεδίο Δράσης Κόδρα για να παραγάγουν ένα κοινό καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Έτσι, θα συνδιοργανωθούν συναυλίες με το συγκρότημα Dissonart και συναυλία μπαρόκ μουσικής με τον Σίμο Παπανά και τον Νίκο Σπανό, ενώ, επιπλέον, για πρώτη φορά φέτος το Πεδίο Δράσης Κόδρα και το Παρά θιν' Αλός συναντιούνται με τα Δημήτρια. Οι αντιδημαρχίες πολιτισμού του Δήμου Καλαμαριάς και του Δήμου Θεσσαλονίκης συνεργάζονται για να παραγάγουν το μνημειακό «Music Circus» του John Cage. Το «Music Circus» θα παρασταθεί στην παραλία της Θεσσαλονίκης στις 12 Σεπτεμβρίου, ημέρα που το Πεδίο Δράσης Κόδρα ολοκληρώνει τις εκδηλώσεις του και τα Δημήτρια εγκαινιάζουν τις δικές τους.

Concept, λοιπόν, δεν είχαμε. Συνειδητοποιήσαμε, ωστόσο, πως η πολυφωνία και η συνεργασία είναι το βασικό αίτημα που μπορεί κανείς να απευθύνει στην τέχνη, ξεπερνώντας την ουτοπία της ελευθερίας και της κριτικής, προκαλώντας το εκάστοτε νέο παρόν με το άνοιγμά της στον κοινωνικό χώρο.

Έχει δροσιά, σεξαπίλ και ταλέντο, ξέρει να ελίσσεται στον άγριο κόσμο των μίντια και της σόουμπιζ, έχει λαμπρό παρελθόν αλλά και μέλλον, αγαπά το σινεμά, τη μουσική και το φαγητό με τσόπστικς. Το τέλειο cover girl!
Συνέντευξη **Μάκης Παπασημακόπουλος** Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**

Κατερίνα Τσάβαλου

Baby guru

Επιμέλεια, Styling **Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος** Μακιγιάζ **Αχιλλέας Χαρίτος** Βοηθός φωτογράφου **Κωνσταντίνος Γκίκας**

Το ραντεβού με την Κατερίνα δίνεται σε κατάστημα γνωστής αλυσίδας ασιατοφαγερί στον κοσμικό Άγιο Ελευθέριο, όπου αναμένω την άφιξή της παρατηρώντας έναν αγώνα κουτσούβελων απόξω, που μοιάζει με ποδόσφαιρο, αλλά δεν είμαι και απόλυτα σίγουρος, καθώς παίζει πολύ πιάσιμο της μπάλας με τα χέρια και τα δέντρα που στέκονται στη μέση του θεωρητικού γηπέδου αναφέρονται ως ζώνες «δε μετράει». Εντούτοις, το ματς τσουλάει με όλη τη θέρμη ενός κανονικού ελληνικού μπαλοσφαιρικού αγώνα, κοινώς κάθε τριάντα δεύτερα διακόπτεται για κάποιο φάουλ που ζητάει η μια ομάδα, αλλά αρνείται σε σημείο τσαμπουκά η άλλη.

Κάπου στα τελειώματα του ματς καταφτάνει η Κατερίνα με μάτι που γυαλίζει από την πείνα και, πριν καν προλάβω να πω πολλά, έχει κάνει μακροβούτι στο μενού, το οποίο το διαβάζει με όλο το πάθος που άλλοι διαβάζουν εκείνα τα μυθιστορήματα με τα βαμπίρια. Καταλήγει σχετικά γρήγορα σε μια σούπα, ένα ριζότο και κάτι άλλα μεζεκλίκια και εν μέσω της γαστρονομικής αποφάσεως μου ανακοινώνει ότι ένα βασικό θέμα που την ταλανίζει είναι πως τη φωνάζουν Τζάβαλου αντί του κανονικού Τσάβαλου και να το προσέξω περικαλώ. Ως γνήσιος βλαξ, το μυαλό μου πάει στον παλαιό ποδοσφαιριστή Νταρακλίτσα, που τόνε λέγανε Νταρακλίτση, αλλά αργήσαμε να το μάθουμε. «Εγώ πάντως Τσάβαλου σε ξέρω», τη διαβεβαιώνω.

Δεν είμαι ο μόνος, θαρρώ. Στο μυαλό πολλών η Κατερίνα Τσάβαλου είναι ένας σύγχρονος καλλιτεχνικός Χαϊλάντερ, μια παρουσία με άφθονα χιλιόμετρα σε θέατρα, κινηματογράφους και τηλεοράσεις, που όμως δείχνει να είναι ο ίδιος άνθρωπος εξωτερικά, όπως αυτή που θυμούνται οι περισσότεροι να τους συστήνεται με το «Hardcore» του Ντένη Ηλιάδη. Ως γνήσιος Χαϊλάντερ όμως, μόνο το εξωτερικό περίβλημα παραμένει σταθερό. Το μάτι και η νευρική ενέργεια που τη χαρακτηρίζει μαρτυρούν έναν άνθρωπο που καταγράφει και φιλτράρει σε εξωφρενικές ποσότητες και ταχύτητες αυτό που κοινώς κάποιοι αποκαλούν «η εμπειρία του βετεράνου». Δηλώνει, βέβαια, χαρούμενη που σιγά σιγά απομακρύνεται από την αντίληψη που υπάρχει για εκείνη, ότι δηλαδή είναι αιωνίως μικροδείχνουσα (με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται για τους καλλιτεχνικούς της ρόλους), αλλά αν και αυτό σημαίνει ότι ήδη ξέρει το επόμενο εξελικτικό βήμα, η ίδια δε δείχνει να βιάζεται να το μοιραστεί.

Άλλωστε, και αυτό που τελικά την κάνει τόσο ενδιαφέρουσα φιγούρα είναι ότι δίνοντας με την «παιδική» της ενέργεια την εντύπωση ότι τη διαβάζεις πιο εύκολα και από τόμο Μπλεκ που βρίσκεις Αύγουστο μήνα σε λιμάνι νησιού, καταλήγεις να συνειδητοποιείς ότι δεν μπορείς να καταλάβεις το παραμικρό για εκείνη, παρά το γεγονός ότι τη βλέπεις πολύ συχνά. Δε βαριέται και δεν κουράζεται από το να κοπανιέται σε έναν χώρο που προσπαθεί να τεκνοποιήσει σε μια χώρα με οξύτατα προβλήματα καλλιτεχνικής γονιμότητας, λατρεύει το γεγονός ότι της δόθηκε η ευκαιρία να κάνει ραδιόφωνο στο ΒήμαFM, δεν περίμενε καν ότι θα γινόταν από «φωνή του MTV» ένα από τα εκλεκτά μέλη του Presenting staff του, γουστάρει που έκανε κάποια δειλά αλλά απόλυτα συγκεντρωμένα βήματα στο τραγούδι (τα οποία, άλλωστε, θα της φανούν παραπάνω από χρήσιμα, τώρα που αναλαμβάνει ρόλο στο «Rent» που θα περιοδεύσει στην επαρχία), αλλά το τι μπορεί να «κρύβεται» πίσω από όλα αυτά, τι μπορεί δηλαδή να είναι ο πυρήνας, το καύσιμο που οδηγεί την Κατερίνα, αυτό δεν το πιάνεις, δε σε αφήνει να το δεις.

Σε ένα κύκλωμα καλλιτεχνικής έκφρασης που στη συντριπτική του πλειοψηφία τοποθετεί την προσωπική του προβολή του πάνω από την ποιότητα και τους μηχανισμούς της δουλειάς του, αυτό είναι εξαιρετικά τίμιο, ίσως και γενναίο. Τη μόνη στιγμή που νιώθεις ότι η Κατερίνα δεν ελέγχει τα της ψυχής της, εκεί που την αφήνεις δηλαδή να ριφάρει χωρίς «κόφτες», είναι όταν μιλάει για τον Ηλιάδη, έναν άνθρωπο τον οποίο δεν ξεχνά ποτέ να αναφέρει και να εκθειάσει σε κάθε ευκαιρία, χαρακτηρίζοντας το «Last House on the Left», το remake του δηλαδή πάνω στην ομότιτλη shock ρολερκοουστεριά του Γουές Κρέιβεν, τη «μεγάλη του ευκαιρία». Αναρωτιέμαι αν υπό κάποιες συνθήκες η Κατερίνα θα μπορούσε να εξελιχθεί σε scream queen και έμπνευσή του εκεί στα ξένα, που βρίσκεται πλέον ο σκηνοθέτης, όπως ήταν για τον Τζον Κάρπεντερ η Τζέιμι Λι Κέρτις, αλλά αυτό θα σήμαινε να φύγει από τα πάτρια και, κατά πώς δηλώνει και η ίδια, δεν είναι διατεθειμένη να πει ότι έχασε, δεν είναι διατεθειμένη να παρατήσει ακόμα την παρτίδα που ανέλαβε να παίξει, όταν ξεκίνησε την καριέρα της.

Το τέλος της βραδιάς με βρίσκει να εκτελώ και χρέη παρκαδόρου, καθώς ένας ευσυνείδητος αποφασίζει να διπλοπαρκάρει δίπλα στο αμαξωτό της και να την κλείσει για τα καλά, αλλά πέρα από εξαιρετικός χειριστής κασετοφώνου και φαγοζήτιανος (κοινώς το έπαιξα κύριος, μέχρι που έφαγε και μετά έπεσα με τα μούτρα στα αποφάγια, μα τι κλας), αποδεικνύομαι και καλός τροχονόμος.

Σίγουρα όχι τόσο εντυπωσιακά όσο τα πολλαπλά ελβετικοσουγιάδικα ταλέντα της Κατερίνας, αλλά ας είναι. Θα κάνω ό,τι μπορώ με αυτά. Η δεσποινίς ΤΣάβαλου (το θυμήθηκα μέχρι το τέλος, να καταχωρηθεί στα πρακτικά) φαντάζομαι θα κάνει πολύ περισσότερα με τα δικά της. Τουλάχιστον και όπως λένε και στο χωριό μου, if there is any justice in the world, that's how things will roll.

Υστερόγραφο: Να παρατηρηθεί εδώ ότι η Κατερίνα προσφάτως εμετοίκησε από την περιοχή του Αγίου Ελευθερίου σε άλλη περιοχή. Αυτά τα βρίσκει κανείς μπροστά του. Ο περιπτεράς μου μου είχε πει κάποτε πως η ανιψιά του έφυγε μία φορά από τον Άγιο Ελευθέριο για να πάει να μείνει στο κέντρο και γύρισε απογοητευμένη από τη ζωή της σε έναν μόλις χρόνο. Ο περιπτεράς μου, βέβαια, θεωρεί ότι το «Σοκ» ήταν το καλύτερο περιοδικό που έχει διαβάσει, οπότε εντάξει.

Αλέξανδρος Αβρανάς

Trans Europe express

Βερολίνο - Αθήνα. Πριν τρία χρόνια σάρωσε τα κρατικά βραβεία του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης με το «Without». Γλύπτης, κινηματογραφιστής, ιδιοσυγκρασιακός, παρεμβατικός. Ένας ελεύθερος άνθρωπος.
Συνέντευξη **Χρήστος Παρίδης** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Προερχόμενος από τη γλυπτική, θα έλεγες ότι αντιμετώπισες το «Without» ως ένα installation διαρκείας; Όχι. Αλλά παρακολουθώντας το «Without» μπορεί κανείς να σκεφτεί ότι αντιμετώπισα τους ηθοποιούς και τον χώρο ως ένα και το αυτό. Δηλαδή δεν είναι μια ταινία που βασίζεται επάνω στους ηθοποιούς. Απλώς είναι ένα κομμάτι του συνόλου κι έχουν την ίδια αξία με την ατμόσφαιρα του πλάνου. Είναι μέρος της ψυχολογίας του πλάνου. Μετά ακολουθούν η αισθητική, η κάμερα, ο ήχος. Αυτή η αποστασιοποίηση σε κάνει να αισθάνεσαι ότι βλέπεις μια εγκατάσταση.

Είναι πάντως υπερβολικά φορμαλιστική ως ταινία. Αυτό που στόχευα ήταν να δημιουργήσω μέσα από την εικόνα μια ψυχολογία όπου ντεκόρ και δράση έχουν ισότιμη συμμετοχή και με έναν τρόπο κάθε πλάνο να θυμίζει πίνακα ζωγραφικής. Κάθε σκηνή είναι μεν αυτόνομη σαν έργο τέχνης, αλλά ταυτόχρονα προσθέτει στη ροή της ιστορίας.

Αυτό από μόνο του δεν προδίδει το background σου ως εικαστικός; Μάλλον το σινεμά είναι το background μου στη γλυπτική κι όχι αυτή στο σινεμά. Πάντα είχα μια προδιάθεση προς τον κινηματογράφο. Κάποια στιγμή δεν μπορούσε η γλυπτική να με εξυπηρετήσει και οδηγήθηκα εκεί. Θέλω να πω ότι έχω μια γλυπτικότητα στον κινηματογράφο.

Το Βερολίνο άσκησε καθοριστική επιρροή στην κινηματογραφική σου γλώσσα; Το Βερολίνο μου έδωσε την ευκαιρία να έρθω πάρα πολύ κοντά σε ορισμένα πράγματα. Να μελετήσω, να διαβάσω. Οι βιβλιοθήκες του είναι απίστευτες. Ακόμα και το να ζεις στο Βερολίνο έχει κάτι το κινηματογραφικό από μόνο του. Τουλάχιστον έτσι ήταν το 2000, όταν πρωτοπήγα.

Έχει μια ελευθερία και μια δημιουργικότητα που συχνά λείπει εδώ. Έχει μια ελευθερία μέσα στο κλείσιμό του. Νομίζω ότι η ελευθερία στην Ελλάδα είναι μεγαλύτερη. Το Βερολίνο είναι μια ιδιαίτερη πόλη για τη Γερμανία, αλλά παρ' όλα αυτά είναι μέρος της. Είναι ένα ελεύθερο κομμάτι, που όμως πατάει σε πολύ παλιά θεμέλια: ένας πολύ σκληρός λαός μιας πρώην καθαρά στρατιωτικής περιοχής. Στο σύνολό του είναι ένας μέρος πάρα πολύ αυστηρό κι εσωστρεφές. Συν τοις άλλοις, έχει πάρα πολλούς καλλιτέχνες και πάρα πολύ λίγες ευκαιρίες. Είναι πάρα πολύ συγκεκριμένοι αυτοί που θα κάνουν κινηματογράφο ή που θα εκθέσουν σε γκαλερί.

Αυτό είναι το παιχνίδι της ελεύθερης οικονομίας. Έχει όμως ένα ιδιαίτερο προφίλ και μεγάλη παραγωγή κουλτούρας. Πουλάει παιδεία και ιστορία. Ξέρει να πουλάει τη «σκηνή» του. Έχει ιδρύματα, μουσεία. Προτιμώ πια να είμαι στην Αθήνα.

Μπορεί να σου προσφέρει η Αθήνα σήμερα, με τα οικονομικά αδιέξοδά της, μια σκηνοθετική καριέρα; Το ενδιαφέρον είναι ότι δεν περιμένεις πια τίποτα από κανέναν. Ευτυχώς, έχει αλλάξει η νοοτροπία των παλιότερων γενιών που ακολουθούσαν τον κλασικό δρόμο του Κέντρου και της ΕΡΤ. Τώρα, με την ψηφιακή τεχνολογία, είμαστε όλοι φίλοι βοηθώντας ο ένας τον άλλον.

Με τι ταινίες μεγάλωσες; Η πρώτη ταινία που θυμάμαι να μου έκανε εντύπωση ήταν τα «Πέτρινα χρόνια». Μεγάλωσα περισσότερο με θέατρο παρά με κινηματογράφο. Πάντως προτιμούσα τον ευρωπαϊκό, αν και συμπαθώ και τον αμερικάνικο πολύ, γιατί είναι σαν πλυντήριο. Σε κάνει να περνάς καλά, να μη σκέφτεσαι. Δε μιλάω για κάποια αριστουργήματα που, αν δεν υπήρχαν κι αυτά, δε θα άντεχε.

Στο «Without» υπάρχει έντονα το στοιχείο της βίας. Και δεν εννοώ τη σωματική. Υπάρχει πολύ λεκτική βία και έντονα ψυχολογική. Στην Ελλάδα υπάρχει αυτή η βία που δε μιλάμε, που δε λέμε τα πράγματα, με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να συνεννοηθούμε. Δημιουργεί ενοχές και μια καταπίεση απίστευτη. Σε αυτό βασίζεται πάρα πολύ η ελληνική οικογένεια.

Εννοείς ότι η μη-βία οδηγεί σε μεγαλύτερη βία; Βεβαίως, γιατί η βία είναι εσωτερική και δεν ξεσπάει. Αν ξεσπούσε, πιθανόν να είχαμε την ευκαιρία να λύσουμε τα θέματά μας.

Νομίζω ότι οι Έλληνες, όταν δεν είμαστε συμβιβασμένοι, που τότε όντως σιωπούμε, αλληλοξεσκιζόμαστε στις προσβολές και στο βρισίδι. Έχοντας ζήσει για χρόνια στο Βερολίνο, μια κοινωνία πιο μπροστά από την ελληνική, θα έλεγα ότι εκεί τα πράγματα δε λέγονται, υπάρχει μια απόσταση. Ίσως έπρεπε το «Without» να είναι γερμανική ταινία με γερμανούς ηθοποιούς. Γιατί όλη αυτή η εσωστρέφεια και καταπίεση που υπάρχει είναι παράγωγο του κοινωνικού αδιεξόδου που δημιουργείται από την κούρσα της σταδιοδρομίας και της καριέρας. Όπου δε χρειάζεται να έχεις εχθρό το σύστημα, αλλά κάνεις εχθρό σου τον ίδιο σου τον εαυτό. Σου παρέχει τα πάντα, κι αισθάνεσαι ένοχος ότι δεν τα καταφέρνεις. Οι απαιτήσεις είναι τόσο παράλογες, που έχουν βρει ως «όπλο» πίεσης τις πολύ ψηλές προσδοκίες.

Όπου συν τοις άλλοις η οικογένεια είναι απούσα, έχει ακυρωθεί. Γιατί βρίσκονται ένα στάδιο μετά την ελληνική πραγματικότητα. Αλλά και στην Ελλάδα του «πατρίδα, οικογένεια, θρησκεία» οι έννοιες αρχίζουν να αποσυντίθενται. Η θρησκεία στην εποχή μας έχει εξασθενήσει λόγω της τεχνολογίας, η πατρίδα έχει φροντίσει να μας πληγώνει, η δημιουργία οικογένειας είναι ασύμφορη. Μια εποχή οριακή. Υπάρχει ένας απίστευτος ναρκισσισμός και εγωισμός, που είναι ιδιαίτερα έντονοι στους νέους. Αδιαφορούν αν θα επικοινωνήσουν.

Ένιωσες ποτέ μη αποδεκτός στο Βερολίνο; Δέχτηκα ρατσισμό. Δεν ήμουν οικονομικός μετανάστης, αλλά δεν ήξερα τη γλώσσα, ούτε είχα τη μνήμη. Ίσως γι' αυτό με ενδιαφέρει η έννοια της ταυτότητας και λειτουργίας της ύπαρξης μέσα στο σύστημα. Η επόμενή μου ταινία είναι για τους μετανάστες, όπου με οδήγησε η εμπειρία ενός ντοκιμαντέρ που έκανα για το ίδιο θέμα για την ΕΡΤ.

Πού θα χωρέσεις την αισθητική του «Without» σε ένα τέτοιο θέμα; Εκεί η αισθητική ήταν το ωραίο περιτύλιγμα το οποίο, μέσα από την υπερβολή του, κατέληγε ένα φόντο που «έτρωγε» τους πρωταγωνιστές. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, ο στόχος μου ήταν η αφαίρεση, μια νέα αφηγηματική γλώσσα. Στη νέα μου δουλειά, η «αισθητική» είναι η στάση που κρατάω απέναντι στην κοινωνία.

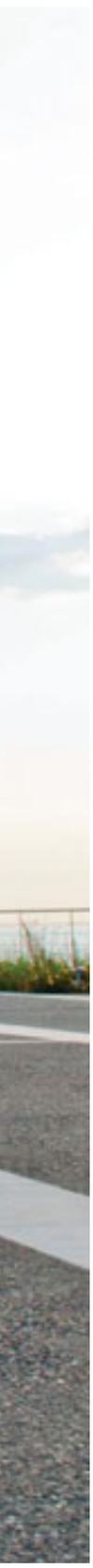
Βόρεια Αστέρια

Οι Άσσοι

«Η Σαλόνικα το ξέρει/ Είν' αληθινό/ Η επαρχία το γνωρίζει/ Και διψάει γι' αυτό/ Το καμίνι της Αθήνας/ Το ζητάει καυτό». Και τα Βόρεια Αστέρια, με τον πρώτο τους δίσκο, «5 Αστέρων», τους δίνουν «αυτό, αυτό, και μόνο αυτό».

Συνέντευξη **Δημήτρης Αθανασιάδης** Φωτογραφία **Κωνσταντίνος Τσουκαλάς**

Εσείς είστε Αγανακτισμένοι; Mondi: Φυσικά και είμαστε Αγανακτισμένοι. Στη σημερινή κοινωνία υπερισχύει η αδικία, τα πράγματα έχουν φτάσει σε ένα σημείο που δεν μπορούν να προχωρήσουν άλλο και προσωπικά στηρίζω κάθε κίνηση που γίνεται στα ευρωπαϊκά πάρκα και τις πλατείες.
Jamal: Αγανακτισμένοι και εξοργισμένοι είμαστε από τότε που αρχίσαμε να αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας. Δεν περιμέναμε την τελευταία μόδα για να εμπλακούμε και να γίνουμε ένα με αυτήν. Ό,τι πιστεύαμε και μας εξόργιζε πριν 10-15 χρόνια, γιατί πιο πριν δεν καταλαβαίναμε, μας εξοργίζει και μας εκνευρίζει και σήμερα.

Με ποιους και γιατί; Lex: Δεν είναι θέμα προσώπων, αλλά συστήματος. Το σύστημα λειτουργεί εις βάρος των πολλών και προς όφελος των λίγων.
Jamal: Μας εκνευρίζει και μας εξοργίζει οτιδήποτε εμπεριέχει εξουσία. Αυτό ξεκινάει από τη θρησκεία, που είναι για εμάς η μεγαλύτερη εξουσία που υπάρχει στον κόσμο, ένα εμπόριο ελπίδας μετά θάνατο. Οι θρησκείες εμπορεύονται τον μεγαλύτερο φόβο του ανθρώπου για να πλουτίζουν και να κονομάνε. Είμαστε Αγανακτισμένοι με το πολιτικό σύστημα. Το τελευταίο που εμπεριέχει εξουσία και το βλέπουμε μπροστά μας είναι η αστυνομία. Είναι πολύ εύκολο να πεις κάτι για την αστυνομία. Είναι όμως ο στρατός της εξουσίας. Αυτοί, βέβαια, το βλέπουν σαν δουλειά.
Lex: Απλώς κάποιες δουλειές είναι ντροπή.

Πώς ξεκίνησαν τα Βόρεια Αστέρια και πώς προσγειώθηκαν στον δισκογραφικό ουρανό; Πιλότος: Στην ουσία είμαστε μια παρέα που έτυχε απλώς να κάνει μουσική από παλιά. Είχαμε το μικρόβιο, ασχοληθήκαμε και βλέποντας από τα πρώτα live την ανταπόκριση που είχαμε θελήσαμε να κάνουμε κάτι καλύτερο, να το εξελίξουμε. Είναι θέμα εγωισμού να κάνεις σήμερα κάτι σε ένα επίπεδο και αύριο να είναι καλύτερο. Νιώθεις καλύτερα. Κάπως έτσι προέκυψε και η δισκογραφία, που είναι σταθμός στην ιστορία του συγκροτήματος. Έκατσαν, βέβαια, και πέντε-δέκα ευκαιρίες παραπάνω κι άνοιξε ο δρόμος για να κάνουμε κάτι που δεν το είχαμε κάνει ποτέ. Νιώθεις μια ψευδοκαταξίωση πως έκανες κάτι λίγο πιο σοβαρό.
Ζήνων: Αυτοϊκανοποίηση είναι στην ουσία. Εφόσον είσαι δέκα χρόνια, καλώς ή κακώς, στους υπολογιστές αυτών που ακούνε ραπ, αισθάνεσαι κάποια στιγμή πως θέλεις να κάνεις μια «υπέρβαση». Δεν έχει αλλάξει κάτι επειδή δισκογραφηθήκαμε, είναι όμως ηθική ικανοποίηση και των πέντε. Πιστέψαμε στο παρόν υλικό τη δεδομένη χρονική στιγμή. Ούτε συμπεριφορές άλλαξαν όμως ούτε στίχοι, και το κρατάμε ακόμα τσιμέντο. Όσο δε γίνεται βαρύ.
Lex: Χωρίς να προσπαθούμε καν.

Βρεθήκατε στην κορυφή των charts, πουλήσατε περισσότερα από τον Χατζηγιάννη. Πώς μεταφράζεται αυτή η επιτυχία για εσάς μέχρι στιγμής; Lex: Μας είπαν ότι ξεπεράσαμε τον Χατζηγιάννη από το Μουσικό Ταχυδρομείο. Εμείς δεν έχουμε μάθει να ασχολούμαστε με τέτοια πράγματα, δεν έχουμε υπογράψει ακόμα τα συμβόλαιά μας, γιατί δεν έχουμε μάθει να λειτουργούμε έτσι. Εμείς δεν κάναμε ένα cd για να πουλήσει, κάναμε αυτό που γουστάραμε και αυτό που για εμάς είναι σωστό, κι έτυχε να πουλήσει. Τόσο το καλύτερο. Αυτό είναι πολύ θετικό, γιατί δείχνει πως κάποιος κόσμος εκτιμά αυτό που κάνουμε και θέλει να έχει κάτι χειροπιαστό στα χέρια του, όπως είναι το cd. Δεν είναι ψηφιακό. Θα το έχεις μετά 15 χρόνια και θα κοσμεί τη δισκοθήκη σου, αν έχεις. Δεν ξέρω γιατί έγινε, είμαστε περήφανοι που πάει καλά πάντως. Στο οικονομικό θέμα δεν υπάρχει καμία επιτυχία.
Jamal: Είμαστε χαρούμενοι που κάποια στιγμή βρεθήκαμε στην πρώτη θέση, όχι γιατί πούλησε πολύ κάτι που βγάλαμε εμείς, αλλά γιατί αυτό που κυκλοφορήσαμε εμείς, και απευθύνεται σε ραπ ακροατές, μπορεί να εξελίξει αυτή την κουλτούρα στην Ελλάδα.
Lex: Υπάρχει μια κρυφή ελπίδα μέσα μας πως κάποια στιγμή ο κόσμος θα βαρεθεί να ακούει αυτά τα γλυκανάλατα «σ' αγαπώ, μ' αγαπάς», τις φλωριές που πουλάνε και θα θελήσει κάποια στιγμή να ακούσει κάτι πιο ωμό από το ανακυκλωμένο ποπ ή έντεχνο ρεπερτόριο.

Οι κόντρες στη σκηνή σας είναι υπαρκτές; Και με τι ακριβώς έχουν να κάνουν; Ζήνων: Υπάρχουν. Είναι περισσότερο θέμα εκπροσώπησης και το τι έχει να μου πει ο κάθε ράπερ. Τώρα, αν θα μπούμε σε μια προσωπική κόντρα, είναι κάτι που τα τελευταία χρόνια δεν το κάνουμε. Ποτέ δεν κάναμε ένα κομμάτι diss (σ.σ. εκ του disrespect), χωρίς να υπάρχει λόγος. Δεν ξέρω αν υπάρχουν αντίπαλοι και στρατόπεδα, αλλά ο εχθρός είναι απέναντι. Όλη αυτή η κατάσταση με τα μπουζούκια είναι κάτι που δεν κάνει καλό στη μουσική μας. Ο κόσμος όμως έχει αρχίσει πλέον και τη χαμπαριάζει. Δεν είναι η μόνη λύση το μπουζούκι. Υπάρχουν πολλά είδη μουσικής που μπορούν να σου δώσουν ωραία συναισθήματα και να σε εκφράσουν ως άνθρωπο.
Jamal: Αυτό που μας ενοχλεί είναι πως αυτή η κουλτούρα με την οποία μεγαλώσαμε παρερμηνεύεται εύκολα. Υπάρχουν κάποιοι οι οποίοι κάποτε ήταν ράπερς και τώρα είναι τάπερς. Λαϊκή αγορά, ό,τι πουλάει πουλάω. Έχουν κρατήσει τον ρυθμό, δηλαδή ένα beat, μια μπότα και ένα μπάσο. Αυτό που πλασάρεται στον πολύ κόσμο δεν είναι ραπ. Το ραπ είναι αλλιώς και εμείς προσπαθούμε να δώσουμε την οπτική του πώς πραγματικά είναι.

Τι ορίζετε ως «ξεπούλημα»; Lex: Το κατά πόσο είσαι σύμφωνος να αλλάξεις κάποια πράγματα για να πουλάει κάτι πιο πολύ. Αν εγώ ήθελα να βγάλω cd και να βάλω μέσα ένα χιτάκι για τα μπιτσόμπαρα και κάποιος με έλεγε ξεπουλημένο, δε θα μπορούσα να του πω κουβέντα. Εμείς βγάλαμε κάτι που λέει τα πράγματα με το όνομά τους. Δεν κόψαμε βρισιές, δεν αλλάξαμε τίποτα.
Ζήνων: Κάποιοι γράφουν για να κάνουν μια καλοκαιρινή επιτυχία, να πουλήσουν για μία σεζόν και την επόμενη χρονιά να μη θυμάσαι ποιος είναι ο καλλιτέχνης. Δεν είναι δυνατόν ο άλλος να θέλει να πουλήσει ένα ζευγάρι παπούτσια ή καλλυντικά και να είναι ραπ η διαφήμιση. Άμα γυρίσεις τους σταθμούς στα ράδια, θα ακούσεις «γο γο γο, πάρε τυροπιτάκι». Με προσβάλλει αυτό.

Τα σχολεία σας αγαπούν πολύ. Θεωρείτε πως είστε αρκετά εφηβικοί, δεν μπορούν να σας «πιάσουν» οι μεγαλύτεροι ή συμβαίνει κάτι άλλο; Jamal: Ακριβώς το αντίθετο συμβαίνει, τουλάχιστον με εμάς. Εμείς γράφουμε χρόνια αυτά που έχουμε μέσα μας. Δεν είμαστε έφηβοι, ήμασταν πριν δέκα χρόνια. Μπορεί λόγω κουλτούρας οι πιτσιρικάδες να μας αγαπάνε, αλλά, δυστυχώς ή ευτυχώς, τουλάχιστον για το «5 Αστέρων», μπορώ να σου πω πως δεν μπορούν να το καταλάβουν. Όταν ήμουν εγώ 16 χρονών και άκουγα τους Terror X Crew, δεν μπορούσα να τους καταλάβω στο 100%. Όταν έγινα 21-22, κατάλαβα τι λένε. Η ιδιοσυγκρασία μας δεν είναι για πιτσιρικάδες. Οι πιο μεγάλοι και αυτοί που δεν ακούνε ραπ, πάνκηδες, μεταλλάδες, μας λένε «μάγκες, τον ρυθμό σας δεν τον ξέρουμε, αλλά αυτά που λέτε τα ασπαζόμαστε».
Lex: Οι μεγάλοι δεν έχουν μάθει να ακούνε ραπ. Οι σημερινοί 30ρηδες στα νιάτα τους δεν είχαν το ραπ στις επιλογές τους. Όταν ήμασταν σχολείο και ακούγαμε Terror X Crew, η μόδα ήταν να ακούς Τρύπες, Ξύλινα Σπαθιά και Παύλο Σιδηρόπουλο. Η ευκαιρία του να γαλουχηθούν οι πιτσιρικάδες με τη ραπ κουλτούρα είναι τώρα. Αν οι σημερινοί 15χρονοι ακούνε και μετά από δέκα χρόνια αυτή τη μουσική, σημαίνει πως αυτό δεν ήταν μόδα, το πλάνο πέτυχε.

Για να είναι όλα ωραία χρειάζονται απλά φούντα και ποτά; Οι αναφορές σας στη ναρκοκουλτούρα, δεδομένου ότι σας ακούνε πιτσιρικάδες, θα μπορούσαν να θεωρηθούν από κάποιους επικίνδυνες. Τι λέτε; Πιλότος: Όσο δε θα με πείραζε παλιά να σου πω «φούντα και ποτά» άλλο τόσο δε με πειράζει και σήμερα. Δε λέμε «yeah, ζήτω τα ναρκωτικά».
Lex: Είμαστε υπέρ της φούντας. Είμαστε κατά της ηρωίνης και των σκληρών ναρκωτικών. Εναντιωνόμαστε σε κάθε μορφή εξάρτησης. Δεν υπάρχει καλή εξάρτηση, είτε είναι νικοτίνη είτε τζόγος είτε online παιχνίδι στον υπολογιστή.

Συμφωνείτε με την άποψη που θέλει το ραπ να είναι το ρεμπέτικο της σημερινής εποχής;
Lex: Δεν είναι το ραπ το ρεμπέτικο της σημερινής εποχής, θα έπρεπε όμως να είναι.
Ζήνων: Το ρεμπέτικο ήταν μια μουσική που δεν την ήθελαν. Ήσουν ο βήτα. Σήμερα, αν είσαι ράπερ, είσαι ο μοδάτος. Είναι «μαγκιά», «διασκέδαση» στο κλαμπάκι. Το ρεμπέτικο ήταν υπόγειο, μπαγλαμαδάκι, καλή παρέα, το φουντάκι και το κρασάκι το ωραίο. Το ραπ σήμερα είναι σαμπάνια και το αμάξι το ωραίο.

Στο βιντεοκλίπ «Επιδρομή» όμως χρησιμοποιείτε Hummer και υπάρχουν αντιδράσεις στο YouTube... Ζήνων: Δεν κάνουμε επίδειξη πλούτου. Απλώς εξυπηρετεί το σενάριο ενός κομματιού που λέγεται «Επιδρομή». Με τι να κάναμε επιδρομή δηλαδή, με ένα παπάκι; Όποιος δεν μπορεί να καταλάβει τη διαφορά, είναι πουλί.

Miss Dynamite
Κατερίνα Μισιχρόνη

Θεσσαλονίκη, Νέα Υόρκη, Ρέθυμνο, Αθήνα, Βερολίνο, Νάξος, Σπιναλόγκα! Η πιο ταλαντούχα ηθοποιός της γενιάς της έμαθε να ακολουθεί και να κυνηγάει το ένστικτό της για τέχνη και περιπέτεια. Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**

Επιμέλεια, Styling **Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος** Make up **Αχιλλέας Χαρίτος**
Hair styling **Χρήστος Μιχαηλίδης** Βοηθός φωτογράφου **Κωνσταντίνος Γκίκας**

Λευκό body και πουκάμισο, Theia. Γόβες Charlotte Olympia, Sotris. Μπεζ Body και γιλέκο, Stelios Koudounaris.

Είναι ένα μεταβατικό καλοκαίρι για την Κατερίνα Μισιχρόνη. Καταρχήν, διεξάγονται οι πρόβες της «Ανοιξιάτικης Θύελλας» του Τένεσι Ουίλιαμς, μιας παράστασης που δεν έχει παιχτεί ώς σήμερα στην Ελλάδα και η οποία ντεμπουτάρει τον Δεκέμβρη, στην Τεχνόπολη στο Γκάζι. Πέρα από το θέατρο, την περιμένει ένα υπόλοιπο γυρισμάτων για το πολυαναμενόμενο «Chinatown: Τα Τρία Καταφύγια», μια ταινία της Αλίκης Δανέζη Κνούτσεν που εκπληρώνει το μέχρι πρότινος απλησίαστο τάμα μιας ταινίας πολεμικών τεχνών γυρισμένης στην Ελλάδα. Επιπλέον, ετοιμάζεται να βιώσει τη διάκριση της συμμετοχής σε μια ταινία του αμερικάνικου ανεξάρτητου κινηματογράφου. Πιο συγκεκριμένα, ερμηνεύει ρόλο στην καινούργια δουλειά του Βλάνταν Νίκολιτς, διδάκτορα στο New York Film Academy και βραβευμένου στο Tribeca Film Festival. Την παραγωγή της ταινίας έχει αναλάβει ο Τζίμι Σταρκ, γνωστότερος από τις ταινίες του Τζιμ Τζάρμους.

Πώς έγινε αυτό; Έκανα ένα ταξίδι στη Νέα Υόρκη τον Μάρτιο. Γνωριστήκαμε, ενόσω αυτός ήθελε να κάνει μια ταινία της οποίας ορισμένα γυρίσματα πραγματοποιούνται στην Ελλάδα. Τελικά πήρα έναν βασικό ρόλο, μαζί με τον γιο της Λορίν Μπακόλ, τον Τζέισον Ρόμπαρτς. Επιγραμματικά, πρόκειται για μια σουρεαλιστική κωμωδία καταστάσεων μεταξύ φαινομενικά άσχετων ανθρώπων που συνδέονται μεταξύ τους.

Εξακολουθώ να αναρωτιέμαι: Πώς παίρνει κανείς μια τόσο σημαντική δουλειά; Μπορεί κάποιος στην Αμερική να ψάχνει ηθοποιούς στην Ελλάδα, παραδείγματος χάριν. Αναθέτουν την έρευνα σε casting director. Αυτός κάνει τις επιλογές του, διαλέγει τέσσερα-πέντε άτομα, σου τηλεφωνεί, σου ανακοινώνει πως σε προτείνει για το τάδε πρότζεκτ, σου δίνει το σενάριο και σου καθορίζει ένα χρονοδιάγραμμα, βάση του οποίου στο τέλος βρίσκεσαι στις ΗΠΑ, διεκδικώντας τον ρόλο.

Ποια είναι η σχέση σου με το σινεμά εν γένει και το αμερικάνικο ανεξάρτητο ειδικότερα; Καταρχήν, σου ξεκαθαρίζω ότι θα ήθελα να κάνω μόνο ταινίες. Λατρεύω το σινεμά, αυτή είναι η διασκέδασή μου. Να βλέπω ταινίες. Είναι μαγεία το σινεμά, για μένα. Είναι τόσο συνολική η εμπειρία που μου προσφέρει, ώστε το συγκρίνω μόνο με τη δεύτερη μεγάλη μου αγάπη, τα ταξίδια.

Μπορείς να αναφέρεις ορισμένες ταινίες που σε έχουν καθορίσει; Μιας και είναι συγκεκριμένες, θα σου πω χωρίς σκέψη. Πεθαίνω για Κασσαβέτη! Τα «Πρόσωπα», οι «Νύχτες Πρεμιέρας», όλες οι συμμετοχές της Τζίνα Ρόουλαντς. Έχω επίσης δει άπειρες φορές την «Ερωτική Επιθυμία» του Γουόν Καρ Γουάι. Για λόγους ποίησης και αισθητικής, για τη συμπύκνωση διαλόγου και την αισθητική απόφαση να λέγονται όλα μέσα από την εικόνα, τη μουσική και την ατμόσφαιρα. Επίσης, πάρα πολύ εκτιμώ, και έχω παρακολουθήσει όλες τις ταινίες του, τον Χάνεκε. Και αυτό γιατί διαθέτει μια τρομερή συναισθηματική νοημοσύνη και καταφέρνει με μία χειρονομία να αποδώσει πράγματα που άλλος μπορεί να ήθελε ώρες για να τα εκφράσει. Πολύ ουσιαστικός.

Το σινεμά του Χάνεκε είναι ο κυριότερος λόγος που δε με άγγιξε ο «Κυνόδοντας». Θεώρησα ότι δανείστηκε σε υπερβολικό βαθμό. Το κρατώ αυτό που λες, γιατί το είπα και στους φίλους μου βγαίνοντας από την προβολή. Ότι ο «Κυνόδοντας» είναι μια ταινία που αναπτύσσει μονομερώς ιδέες του Χάνεκε. Είπα ακριβώς το ίδιο πράγμα!

Από το «Νησί» ώς τον Τένεσι του Δεκέμβρη, διανύεις μεγάλη απόσταση. Και ενώ μεσολάβησε αυτή η τεράστια τηλεοπτική επιτυχία, που σε κάνει ευρέως αναγνωρίσιμη, έχεις ήδη απαγκιστρωθεί και σχεδιάζεις τα επόμενα βήματά σου. Είναι ένα χαρακτηριστικό μου αυτό. Και όχι μόνο στη δουλειά. Απαγκιστρώνομαι και από ανθρώπους και από καταστάσεις, μόλις τελειώνουν. Με το που ολοκληρώθηκε το «Νησί», έπαψε να με απασχολεί. Επειδή, όταν ζω κάτι, το βιώνω έντονα, όταν τελειώνει, το θεωρώ λήξαν. Σκέφτομαι το μετά.

Κοντολογίς, δε στέκεσαι στις επιτυχίες σου. Είσαι μια παίκτρια που δε διαβάζει τις εφημερίδες της Δευτέρας. Να σκεφτείς, δεν το έχω δει καν το «Νησί». Θα μπορούσα να το παρακολουθήσω ίσως αργότερα, σε dvd, για να δω κάποιες σκηνές, να δω τι έχω κάνει, πού χρειάζομαι βελτίωση. Αρνούμαι, ωστόσο, να κουβαλήσω το φορτίο της δημοσιότητας ή οποιοδήποτε άλλο φορτίο επιβάλλεται από αλλού. Θεωρώ πως είμαι ένας άνθρωπος που ξέρει τι του χρειάζεται. Με το πέρας του «Νησιού», πήγα στη Νέα Υόρκη για μαθήματα ορθοφωνίας και φωνητικής. Ταυτόχρονα, είχα ένα κάστινγκ για μια μεγάλη αμερικάνικη ταινία, που αν πετύχει, θα γίνω ευτυχισμένη.

Είσαι αεικίνητη εκ φύσεως ή σε κυνηγάει κάτι; Βασική μου επιδίωξη είναι η δημιουργία και η προσωπική εξέλιξη, όχι η επαγγελματική. Θεωρώ ότι έχουμε τόσες πολλές δυνατότητες όλοι οι άνθρωποι, τόσο πλούτο μέσα μας, που νομίζω ότι ανακαλύπτουμε μόλις το ένα τοις εκατό.

Για να γυρίσω λίγο πιο πίσω, ενηλικιώθηκες ως φοιτήτρια ψυχολογίας, την οποία γρήγορα εγκατέλειψες, γιατί βαρέθηκες τη φοιτητική ζωή, όπως δήλωσες. Πήγα στο πανεπιστήμιο περιμένοντας να ζήσω. Αντιθέτως, προσγειώθηκα στο ίδιο στείρο σχολικό σύστημα. Μεγάλη απογοήτευση. Τι είναι η φοιτητική ζωή στην Ελλάδα; Καθισιό, από το πρωί ώς το βράδυ. Χωρίς κανένα περιθώριο να αποκομίσεις κάτι ή να καταθέσεις κάτι δικό σου. Όταν βαριέμαι κάπου, φεύγω. Αλλάζω τον δικό μου τρόπο ζωής.

Όπως και έγινε. Έφυγες από το Ρέθυμνο, επέστρεψες στη Θεσσαλονίκη και έδωσες εξετάσεις στην Κρατική Σχολή Χορού. Σωστά; Μιας και ξεκίνησα μεγάλη τον χορό, στα 19, χρειάστηκα πολύ σκληρή προετοιμασία. Επί ενάμιση χρόνο έκανα εννιά ώρες μπαλέτο την ημέρα. Πώρωση!

Και αμέσως μετά, Βερολίνο. Το '92; '93; Ναι. Από ένα τυχαίο ταξίδι πάλι. Το Βερολίνο σημαδεύτηκε από τη δουλειά μου με τη Μαρίνα Αμπράμοβιτς.

Σοβαρολογείς; Δεν το ήξερα αυτό. Με πήρε έπειτα από πέντε ακροάσεις. Αρχικά, πήγα εντελώς απροετοίμαστη για μια οντισιόν, έκανα ένα σόλο, έμεινε να με κοιτά βουβή για αρκετή ώρα, ώσπου με ρώτησε: «Γιατί το έκανες αυτό; Είναι ένα από τα πιο βαρετά πράγματα που έχω δει στη ζωή μου». Κατόπιν με έβαλε να της μιλήσω για τον εαυτό μου, κάτι που βρήκε πολύ πιο ενδιαφέρον. Εντέλει με έστειλε πίσω στην Αθήνα με ένα dvd. Της έγραψα, την εκλιπάρησα να με πάρει, με είδε άλλες τέσσερις φορές, ώσπου με δέχτηκε.

Πολύ δυνατή εμπειρία, φαντάζομαι. Σε αμφισβητώ χωρίς να σε διαλύω, αυτό αποκόμισα από την Αμπράμοβιτς. Κλονίζω τις βεβαιότητές σου, αλλά ταυτόχρονα διακρίνω κάτι μέσα σου και το αφήνω να ξεπροβάλει. Με έβγαλε από τον μικρόκοσμό μου. Και με βοήθησε να συνειδητοποιήσω ότι η τέχνη είναι μια προσωπική μου ανάγκη, που μπορεί να αφορά και κάποιους.

Σε πειράζει που όλα αυτά είναι άγνωστα στον περισσότερο κόσμο; Που για την πλειοψηφία είσαι η Μάιρα του «Γ4» και η Ηλέκτρα του «Νησιού»; Δεν ενεργώ για τους άλλους. Δεν μπορώ να το υποστηρίξω, χάνω το εσωτερικό μου κίνητρο.

Και πιο υγιές, ίσως; Μήπως αν δεν πορευτείς με μια δόση σολιψισμού, θα πνιγείς στα θέλω των άλλων; Πολύ σωστά, και ας σημειώσω ότι διαφορετικά υπάρχει ο κίνδυνος να μπεις στο τριπάκι της σύγκρισης, και δε γνωρίζω ισχυρότερο καταστροφικό για το δημιουργικό πνεύμα. Ποιος ο λόγος να λες «γιατί δεν είμαι αυτός;», αντί να μάθεις να συμβιώνεις με αυτό που είσαι; Ακόμα και στην πραγματική ζωή βυθιζόμαστε σε θλίψη για όλα όσα δεν είμαστε. Γιατί άραγε να μην μπορούμε να συμβιώνουμε ευτυχισμένοι με αυτό που είμαστε;

Ταυτόχρονα τυχάνεις και πολύ ωραία κοπέλα. Αναπόφευκτα υπάρχεις μέσα από το βλέμμα των άλλων. Αυτό δεν είναι κακό, αρκεί να μη μένει κανείς εμμονικά στο πρώτο επίπεδο, γιατί τον έχεις εντυπωσιάσει σαν φυσιογνωμία. Πρέπει να μπορείς να ψάξεις πέρα από την εξωτερική εικόνα.

Έχεις κρατήσει πράγματα από το διάστημα των σπουδών σου; Συνήθως αντιμετωπίζουμε με κάποιο δέος τους ψυχολόγους. Όχι, δεν έμαθα τίποτα. Διδάσκομαι από τις εμπειρίες μου και από τους ανθρώπους που έχω συναναστραφεί. Από το άμεσο βίωμα.

Αναρωτιέμαι αν είναι γνωστό ότι είσαι από Θεσσαλονίκη. Τι σου έχει εντυπωθεί από την πόλη; Το «Carpe Diem», το στέκι μου στο Ναυαρίνο. Με έχει στιγματίσει. Ήμασταν τέσσερα κορίτσια παρέα. Και πηγαίναμε κάθε βράδυ για να ακούσουμε τα όμορφα αγόρια που παίζανε λάιβ ροκ. Όντας ακόμα μαθήτριες, τους βλέπαμε σαν θεούς. Πεθαίναμε να τους μιλήσουμε. Θυμάμαι ακόμα την πολλή μουσική, την πολλή συζήτηση και το να βλέπεις κάποιους να κάνουν κάτι που εσύ δεν μπορείς να κάνεις.

Ποιο είναι το πιο ωραίο πράγμα που σου συνέβη τελευταία; Ένα παγωμένο μπάνιο που έκανα στη Νάξο.

Φίλιππος Πλιάτσικας

Hard talk

Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Πηνελόπη Γερασίμου**

Δεν ξέρουμε τι θα γίνει ούτε με τα σενάρια της επιλεκτικής χρεοκοπίας ούτε με τις αντιδράσεις των πρυτάνεων περί του νόμου για την παιδεία ούτε για το τι μπάλα θα παιχτεί στη Σούπερ Λίγκα. Το μόνο για το οποίο είμαστε σίγουροι είναι για την ημερομηνία: Πυξ Λαξ, 7 Σεπτεμβρίου, sold out, Καυταντζόγλειο, Θεσσαλονίκη. Να είσαι εκεί!

«Κάνουμε αυτή την περιοδεία ξεκινώντας από δικές μας ανάγκες που αφορούν τα συναισθήματά μας και τη ζωή μας, και μας οδηγούν σε αυτό το καλοκαιρινό ταξίδι ως χρέος και ως ανάγκη. Σε ό,τι αφορά τις καλλιτεχνικές δράσεις, δε θεωρώ ότι πρέπει να εξαρτώνται από τις συγκυρίες, αλλά πρέπει να κινούνται αυτόνομα. Σε αυτό ενδεχομένως να βοηθά η πράξη και όχι η μεγάλη και στομφώδης παπαρολογία. Η οποία, μιας που μιλάμε για τους συγκεκριμένους καιρούς, ευδοκιμεί πάρα πολύ. Έχω δει μέχρι και παιδάκια που πριν από λίγα χρόνια έβγαιναν από τα reality να αφήνουνε μούσια για να το παίξουν Τσε Γκεβάρα φωνάζοντας: "Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι".

»Μετά από 21 χρόνια στον δρόμο, δεν περίμενα ότι θα ζήσω κάτι τόσο πρωτόγνωρο όσο ό,τι έζησα στη συναυλία στο Ολυμπιακό Στάδιο Αθηνών. Ηταν, για όλους μας, κάτι πολύ μεγάλο, πιο μεγάλο και από το παρελθόν, κυρίως λόγω όγκου και εκδηλώσεων αγάπης του κόσμου. Το να βλέπεις, όντας πάνω σε μία σκηνή, περισσότερους από 80.000 ανθρώπους να είναι στον αέρα για δυόμισι ώρες, είναι κάτι που ξέρουμε ότι δύσκολα θα ξαναζήσουμε. Και για μία ακόμη φορά τους ευχαριστούμε γι' αυτό το δώρο που μας έκαναν.

»Η μπάντα αυτή ίσως ως μεγαλύτερό της όπλο είχε ότι ποτέ δεν περιχαρακώθηκε σε δογματισμούς, κόμπλεξ και εξυπηρετήσεις της ιδεολογίας μιας συγκεκριμένης αυλής η οποία να μας περιβάλει και να την έχουμε ανάγκη για να μπορούμε να υπάρξουμε. Από την αρχή σχεδόν ψάχναμε να βρούμε τους τρόπους να συνδέσουμε όλα αυτά τα ακούσματα που υπήρχαν μέσα μας, από τα blues και τη soul μέχρι την παραδοσιακή κρητική και ηπειρώτικη μουσική. Από τη reggae και την ψυχεδέλεια μέχρι τον Βαμβακάρη και τον Τσιτσάνη. Χαιρόμαστε που μετά από 20 χρόνια που πρωτοξεκινήσαμε να κάνουμε αυτά τα πειράματα, διάφοροι "εναλλακτικοί" και "ψαγμένοι" αρχίζουν να βγάζουν τις παρωπίδες από τα μάτια τους και να επιχειρούν ανάλογα πειράματα, και ας προσπαθούν να τα χρεωθούν ως δικές τους πρωτοτυπίες. Χαλάλι τους. Εμείς τους αγαπάμε. Αξίζει τον κόπο. Και ναι, όλα αυτά συνέβησαν και ως καλλιτεχνική πρόταση και γιατί έτσι γούσταρε το ξεροκέφαλό μας.

»Ενας από τους βασικούς λόγους που σταματάει μία μπάντα, εκτός από τον κορεσμό και την κούραση, είναι και οι προσωπικές ανάγκες των μελών της να καταγράψουν τη δικιά τους πραγματικότητα με τον δικό τους τρόπο. Άλλωστε, μην ξεχνάμε ότι περνώντας τα χρόνια ωριμάζουμε και αλλάζουμε, γιατί μόνο αλλάζοντας μένεις ίδιος.

»Με παραμύθιασαν ως έφηβο ο Rory Gallagher, οι Deep Purple από βινύλιο, οι Iron Maiden από βινύλιο και αργότερα Rolling Stones, αλλά τελικά Pink Floyd, και τα μυαλά βάλ' τα όπου θέλεις.

»Σε ακραίες κοινωνικές συνθήκες σαν αυτές που βιώνουμε, η μουσική και τα λόγια προσπαθούν να επαναπροσδιοριστούν σε ένα περιβάλλον το οποίο αλλάζει με καταιγιστικά γρήγορους ρυθμούς. Ειδικά σε εποχές σαν αυτή, που η σύγκρουση, ο θυμός, η αβεβαιότητα, τα αδιέξοδα, η θλίψη και η οργή είναι διογκωμένα και δεν ξέρουν ακόμα προς τα πού να στραφούν, ποιος πραγματικά τους φταίει και με ποιον τα έχουν, το πιο δύσκολο για έναν άνθρωπο που ασχολείται με την τέχνη είναι να δει καθαρά μέσα σε όλα αυτά, παραμένοντας στο σταθερό σημείο των αρχών του, της φιλοσοφίας του και της ιδεολογίας του. Είναι βαθύς ο πειρασμός της ευκολίας που μπορεί να σου δώσει η "επί τούτου επανάσταση" ή "η καθόλου επανάσταση".

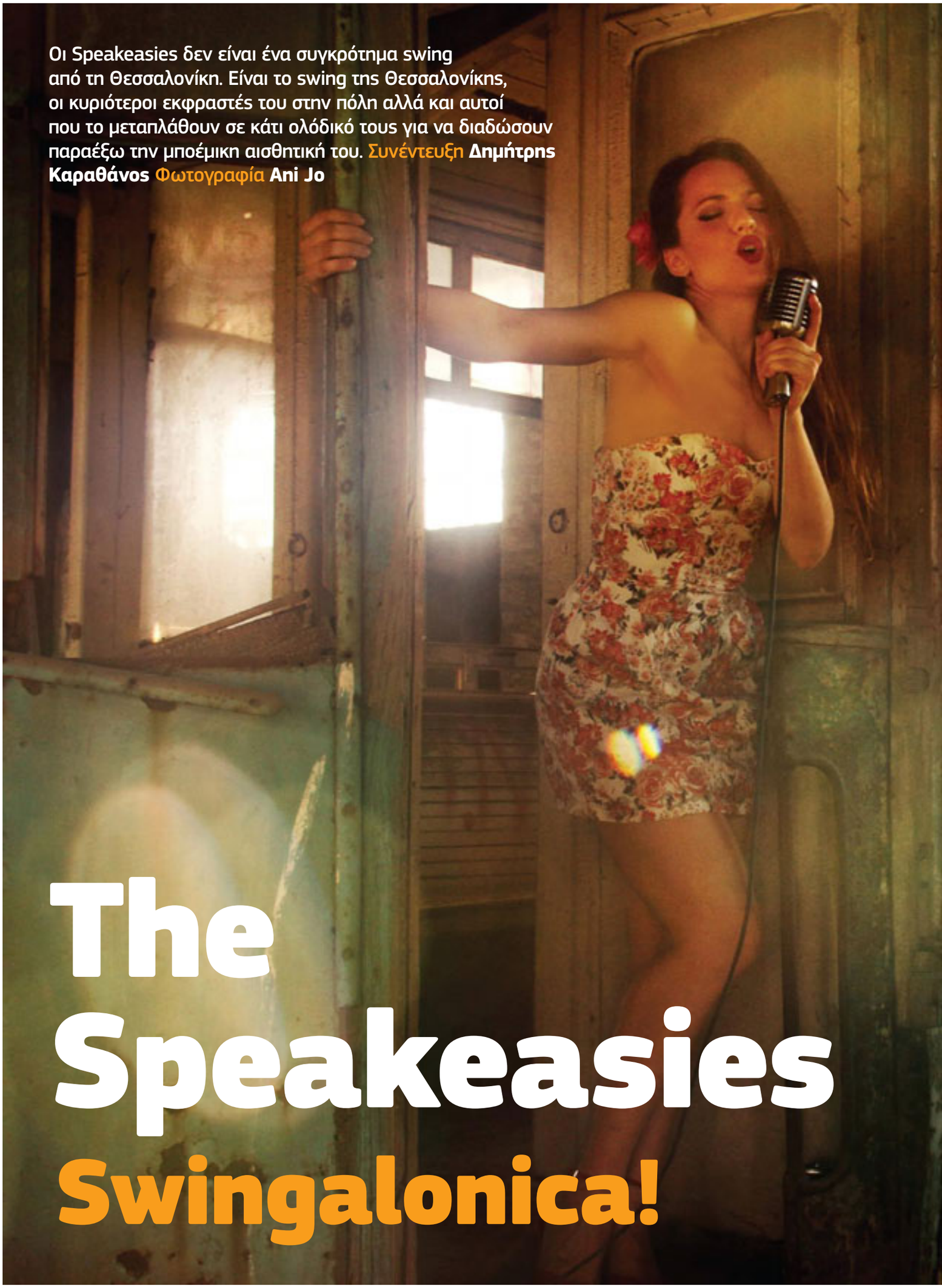
»Είμαι αυτοδίδακτος μουσικός, αν και χρωστάω πολλά στον φίλο μου τον Βασίλη τον Τέγο, που τα πρώτα χρόνια που πήγαινε στο ωδείο με μάθαινε και εμένα τα βασικά πράγματα. Δεν προσπάθησα ποτέ να αφιερώσω πάρα πολύ χρόνο στη μουσική κατάρτιση και δεξιοτεχνία, γιατί επέλεξα τον χρόνο αυτό να τον αφιερώσω στη μελέτη και όλων των υπόλοιπων παραμέτρων που είναι απαραίτητοι και αναγκαίοι για να μπορεί να υπάρξει ένα τραγούδι. Δε μετανιώνω γι' αυτό, γιατί, αν μη τι άλλο, όλη αυτή η επεξεργασία με έκανε, θέλω να ελπίζω, καλύτερο άνθρωπο και εξακολουθεί να ελαφραίνει ακόμα και σήμερα το βαρύ που υπάρχει γύρω μου. Η ποίηση και η λογοτεχνία είναι δύο από τις παραμέτρους που προανέφερα ως αναγκαίες για να μπορεί κανείς να ασχοληθεί με την κατασκευή τραγουδιών και, όταν αισθάνομαι την ανάγκη, τότε τσιμπάω και το χαρτί και το μολύβι.

»Κάποιες φορές το μέλλον με φοβίζει. Ειδικά από τη μέρα που ήρθε στη ζωή η κόρη μου, πολλές φορές βλέπω τον κόσμο και μέσα από τα δικά της μάτια. Και παρά το γεγονός ότι έζησα τη ζωή μου σε ένα μεγάλο μέρος της έχοντας άγνοια κινδύνου, ο κόσμος που όλοι εμείς οι ενήλικοι (το «όλοι» το εννοώ) έχουμε φτιάξει μέχρι σήμερα, στα μάτια ενός μικρού παιδιού, σε διαβεβαιώ ότι πολλές φορές μοιάζει πολύ τρομακτικός.

»Θα ήθελα να ζω στη Γαλλία ή τη Βόρεια Ισπανία. Και θα ήθελα να είχα συνθέσει το σάουντρακ για την ταινία "Happy go lucky"».

AMSTEL

The Speakeasies

Swingalonica!

Οι Speakeasies δεν είναι ένα συγκρότημα swing από τη Θεσσαλονίκη. Είναι το swing της Θεσσαλονίκης, οι κυριότεροι εκφραστές του στην πόλη αλλά και αυτοί που το μεταπλάθουν σε κάτι ολόδικό τους για να διαδώσουν παραέξω την μποέμικη αισθητική του. Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Ani Jo**

Μπορείς να καταλάβεις πολλά για μια μπάντα μουσικών από τον τρόπο που στέκονται στο soundcheck. Σβήσ' το αυτό: μπορείς να καταλάβεις τα πάντα. Αν είναι τεχνικά επαρκείς. Αν είναι δεμένοι. Αν είναι φτιαγμένοι από τη στόφα του καλλιτέχνη. Αν είναι επαγγελματίες. Αν είναι ισότιμοι ή αν διέπονται από μια ιεραρχία και ποιες οι διαβαθμίσεις της. Αν αγαπιούνται ή αν υπάρχει ανάμεσά τους κάποιο εγωιστικό κωλοπαίδι που μολύνει την ομάδα. Κυρίως, αν είναι παθιασμένοι. Οι Speakeasies τα έχουν όλα, μείον το μιασματικό μέλος που θα μπορούσε να τους κακοφορμίσει. Όλα πρίμα, κοντολογίς.

Μας προτάθηκαν, τους γνωρίσαμε, αναμεταδώσαμε τη μουσική τους, στήσαμε τη συναυλία τους στην πλατεία Ναυαρίνου στα τέλη Ιουνίου, μια εμφάνιση που γοήτευσε όσους παρέστησαν, όχι μονάχα χάρη στο σφρίγος και την ενέργειά της, όσο για την τρομερή υποδοχή μιας σεβαστής μερίδας του κοινού που χόρευε, τραγουδούσε, συμμετείχε σε κάθε ερμηνευτική απόπειρα ενός γκρουπ, το οποίο έμοιαζε να το γνωρίζει καλύτερα και πολύ πρωτύτερα από εμάς.

Η πλατεία Ναυαρίνου διαθέτει έναν ιδιαίτερο συμβολισμό για τους Speakeasies, μιας και, τρόπον τινά, υπήρξε αφετηρία των συναυλιών τους: «Τα Χριστούγεννα του 2009 παίξαμε εδώ, στον δρόμο, τα κάλαντα!» αφηγείται ο κιθαρίστας Πάνος Καρνούτσος. Κυριολεκτικά στον δρόμο, μάλιστα. Χωρίς σκηνή, χωρίς φουλ μπάντα, περίπου δίχως ηλεκτροδότηση. «Έμοιαζε καλή περίπτωση να παίξουμε ορισμένα jazzy, χριστουγεννιάτικα κομμάτια στον δρόμο. Ήμασταν ντουέτο, με ακουστικό μπάσο και ηλεκτρική κιθάρα με έναν ενισχυτάκο μπαταρίας». Διμελής ήταν και η σύνθεση του γκρουπ δύο χρόνια πριν, με τον Πάνο και τον πιανίστα Μανώλη Σταματιάδη να ψάχνουν να στρατολογήσουν συμπαίκτες από τη στενόχωρη μήτρα του τοπικού swing. Έτσι, σταδιακά προσχώρησαν ο Παναγιώτης Βουλγαράκης στο κοντραμπάσο, ο Θάνος Αναγνωστόπουλος στο βιολί, η τραγουδίστρια Κατερίνα Σισσίνι, ο κιθαρίστας Γιάννης Νταλιάνης, ενώ ανέλπιστα, και πέρα από τις προσδοκίες τους, κατάφεραν να βρουν και κλαρινετίστα, τον Ηλία Γκίρμπα. Δυσκολότερο εγχείρημα, ωστόσο, στάθηκε η εξεύρεση ντράμερ. «Ενώ υπάρχουν αρκετοί ροκ ντράμερ», λέει ο Πάνος, «δεν είναι απλό να βρεθεί κάποιος που υπακούει σε αλλιώτικη αισθητική, ο οποίος να ακούει και να παίζει χαμηλότερα».

Το ολοκληρωμένο σχήμα, με τον Στέλιο Κόια στις μπαγκέτες, πραγματοποιεί ορισμένες πρόβες στο σπίτι του Πάνου, τις ηχογραφούν, τις ανεβάζουν στο MySpace και σύντομα προσκαλούνται από την κολεκτίβα Lindy Hop Greece να συμμετάσχουν στο SwingALONICA, τον Μάιο του 2010. Είναι μια βολική εποχή για swing έτσι και αλλιώς. Parov Stellar, Waldeck, Bellerouche, απόηχοι του «Τρίο της Μπελβίλ», της «Μάσκας», επίσκεψη των Cherry Poppin' Daddies και των Rhythm Junkies. Από κει και έπειτα, οι Speakeasies εμφανίζονται επανειλημμένα στη Θεσσαλονίκη, την Αθήνα, την Καβάλα, τα Ιωάννινα, τη Βέροια, τη Χαλκιδική. Τους ενδιαφέρει να ξανοιχτούν και σε άλλα είδη πέρα από το swing; Ασφαλώς, αλλά πρωτίστως θέλουν «να βελτιωθούν τεχνικά», δήλωση που με εκπλήσσει, μιας και είναι ήδη άρτιοι. Θα προτιμούσαν έναν σταθερό χώρο με τακτικές εμφανίσεις, ενδεχομένως πιο ταιριαστό στην αισθητική τους, αντί για τα συμβατικά stage; Όχι, γιατί δε θέλουν να στερηθούν τον αυθορμητισμό του live, όσο και τα ενδεχόμενα support, όπως αυτό στους Cherry Poppin' Daddies, το οποίο ανακαλούν σαν καθοριστική στιγμή της πορείας τους.

Όσο για τις ηχογραφήσεις, «το καλό πράγμα αργεί». Προς το παρόν, θα πρέπει όλοι να βολευτούμε με το «Bright Nights, Late Nights», ένα φρέσκο βίντεο, σκηνοθετημένο από τον Αριστοτέλη Παπακωνσταντίνου, που ήδη μετράει χιλιάδες θεάσεις στο YouTube. Κάπως έτσι βλέπουν τα πράγματα τούτοι οι Θεσσαλονικείς swingers: Slowly but surely.

www.speakeasies.gr

Μάριος Ελευθεριάδης

Παρίσι, Μαγιόρκα, Λιμόζ, Βαρκελώνη, Αθήνα. Ο εικαστικός και τακτικός καθηγητής, διευθυντής των εργαστηρίων Έκδοσης-Εκτύπωσης στην Ανώτατη Εθνική Σχολή Καλών Τεχνών Λιμόζ-Ομπισόν, στη Γαλλία, διαθέτει διαβατήριο πολλών αεροπορικών μιλίων, αλλά μόνο μία ρίζα. Τη θεσσαλονικιώτικη. Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος**
Πορτρέτο **Χρύσα Νικολέρη** Φωτογραφία **ENSA-Zao Baoliang**

Η αμαρτία σώζει

Αυτοπροσδιορίσου
Στη Γαλλία είμαι Έλληνας, στην Ελλάδα Γάλλος. Είμαι «άπατρις» με την έννοια την πολιτισμική, «οικουμενικός» με την έννοια της τέχνης και των ενδιαφερόντων, αλλά η ρίζα είναι ελληνική· η παιδεία γαλλική. Ό,τι και να κάνουμε, τη ρίζα την κουβαλάμε. Ένας καλλιτέχνης θα είναι ψεύτης, αν πει πως η δουλειά του δεν είναι βιωματική. Ό,τι και να κάνεις, και μια καρτ ποστάλ, ένα μικρό πράγμα, κάτι θα έχει μέσα. Όσο και να θέλεις να κρυφτείς, να «μακιγιαριστείς», κάποια στιγμή θα πέσει η αυλαία. Εγώ είμαι πολύ Έλληνας στη Γαλλία, την υπερασπίζομαι την Ελλάδα. Αλλά δε θα υπερασπιστώ τη Γαλλία στους Έλληνες. Θέλω να πω πως, ανεξάρτητα από τη διπλή υπηκοότητα, κάτι κάπου γέρνει στη ζυγαριά. Η ρίζα είναι βαρύ πράγμα. Τα βιώματα και το παρελθόν μου είναι βαλίτσα μου, και το χαίρομαι. Όταν είσαι συμφιλιωμένος με αυτό αλλά και με την έννοια του θανάτου, όλη η ζωή είναι μπροστά σου.

Η γέννηση ενός υποκειμενικού έθνους
Βιώματα, οικογένεια, σπίτι, γιαγιά, φύση, γνωστοί, καλλιτέχνες, συγκυρίες, ποιοι περνούσαν από το σπίτι, έχουν γραφτεί στο μυαλό μου, όπως όλα όσα εισχωρούν στην ψυχή. Πλούσια χρόνια σε εμπειρίες. Από το εστιατόριο των γονιών μου στον Περιστερώνα περνούσε ο κύριος Θωμάς, φορτηγατζής που μετέφερε κοτόπουλα για τον στρατό. Έλεγε, «Μάριε, έλα να μου πάρεις την πίεση», κι εγώ γινόμουν γιατρός δύο φορές την εβδομάδα σφίγγοντας με τα δυο μου χέρια το μπράτσο του. Μέχρι τα 7 δεν είχα σκεφτεί τι θα γίνω όταν μεγαλώσω, εξάλλου ήμουν γιατρός! Υπήρχαν καλλιτεχνικά ερεθίσματα. Πρώτα από όλα, η μάνα, αριστοκράτισσα και αριστοτέχνισσα μαγείρισσα, με μια κουζίνα και έναν κήπο, ακόμη και σήμερα, με σκηνική παρουσία και αισθητική φορτωμένου μεσογειακού μπαρόκ. Ένας πατέρας έμπορος, πολυτεχνίτης, μερακλής, οξυδερκής, δοτικός και αυστηρός, και δύο γιαγιάδες φωτιά και λαύρα! Από το εστιατόριο περνούσαν πολλοί καλλιτέχνες, από τους γνωστούς ο Στέλιος Καζαντζίδης, ο Μανώλης Αγγελόπουλος, η Τσίτρα. Θίασοι έστηναν υποτυπώδες σκηνικό μες το μαγαζί και έδιναν παράσταση, και το εστιατόριο γινόταν θέατρο, γινόταν το σινεμά του χωριού, έστηναν το πανί και... προβολή «Ξανθόπουλος» και αργότερα «Ψάλτης», πανηγύρια, γλέντια, χορός, καυγάδες, ντιζέζ, όλα αυτά μέχρι πριν τον σεισμό, στο εστιατόριο η «Ωραία Καμέλια»... Μπερδεύονταν οι πελάτες με τους φίλους, όλες οι κοινωνικές τάξεις, κι εγώ περιόδευα από τραπέζι σε τραπέζι για γνωριμία. Μεγάλωνα με μεγάλους. Υπήρχε τζουκμπόξ, το έχω κρατημένο. Ο πατέρας μου έφερνε κάθε βδομάδα ό,τι καινούργιο κυκλοφορούσε, «το βιολί σου, τσιγγάνε», «σε μια στοίβα καλαμιές αποκοιμήθηκα», αγαπημένα μου, αυτά μου έρχονται τώρα, μεγάλωσα με αυτές τις μουσικές, τα λαϊκά, τα ρεμπέτικα και τα παραδοσιακά. Η Δόμνα Σαμίου έκανε καταγραφές τραγουδιών με τις βλάχες και τις πόντιες στο χωριό και με έστελναν μαζί της να την οδηγήσω στα σπίτια, με αγαπούσαν και οι γριές, γιατί τις έκανα τα θελήματα, κι έτσι δεν τη γύριζαν

πίσω χωρίς ηχογράφηση. Αθάνατη ελληνική επαρχία. Σήμερα όλα αυτά ακούγονται ουάου, για να χρησιμοποιήσουμε το άθλιο επιφώνημα της εποχής μας, όμως τότε ήταν κάτι απλό και αυθεντικό. Αυτό ήταν η μαγιά στο δικό μου προζύμι.

Αργότερα, τελειώνοντας το λύκειο στην Ικτίνου, ήξερα ότι θα πάω στη Γαλλία να σπουδάσω. Πρώτο μου πτυχίο ήταν αρχιτεκτονική εσωτερικού χώρου. Μετά οι δάσκαλοί μου επέμεναν να πάω στην Καλών Τεχνών, γιατί έβλεπαν πως είναι άλλο το σκεπτικό μου και άλλο το χέρι μου. Απαρνήθηκα την αρχιτεκτονική, που όμως σήμερα με βοηθάει σαν βάση. Φοβήθηκα κάποια στιγμή. Όταν φεύγεις 17 χρονών, λες «θα σπουδάσω και θα επιστρέψω». Και σπούδαζα 13 χρόνια γνωρίζοντας τον κόσμο και έγινα τελικά καλλιτέχνης και καθηγητής σε γαλλικό πανεπιστήμιο. Τελικά, έγινε πατρίδα μου η Γαλλία...

Η οργή κι ο θυμός ως κινητήρες εσωτερικών καύσεων

Οι καλλιτεχνικές λέξεις-εμμονές μου είναι: αμαρτία, θυμός, τόπος, Θεός, έρωτας. Πατάω πάνω σε αυτό το αρχέγονο δίπολο: Έρως - Θάνατος. Η πρώτη μου έκθεση έγινε στη Θεσσαλονίκη με τίτλο «Ιστορίες έρωτα και θυμού», σήμερα «η αμαρτία σώζει». Τότε έλεγα Έρως - Θυμός, σήμερα Έρως - Θάνατος. Δεν ήταν σεξουαλικό-γκομενικό το θέμα μου, παρά τον τίτλο. Είχε σχέση με τη γενικότερη έννοια του θυμού, του θανάτου, της παύσης, της συμβίωσης, του κάλλους, ως θεραπευτικής φροντίδας τόσο για τη ζωή όσο και για την τέχνη. Τον θυμό τον κουβαλάς με τη γέννα σου. Θυμώνω με την τσιγκουνιά των ανθρώπων στα αισθήματα και τη συμπεριφορά τους, θυμώνω με την κοινωνία και το ανύπαρκτο κράτος πρόνοιας, θυμώνω που κάποιοι άνθρωποι βιώνουν δυσάρεστες καταστάσεις στις μέρες μας, θυμώνω που οι Γιαπωνέζες δηλητηριάζουν πλέον τα παιδιά τους με το μητρικό τους γάλα, μιας και έχουν μολυνθεί από το ραδιενεργό ιώδιο. Συγνώμη ποιος θα ζητήσει;

Ο ορισμός σου για την τέχνη

Η τέχνη είναι τόπος και μέσον αλήθειας, εκφράζει ανησυχίες, ιδέες, πολιτικές και κοινωνικές, ή τις ιδεολογικές συνθήκες που τις παρήγαγαν και, φυσικά, τέχνη είναι η ικανοποίηση των μυστικών και απωθημένων ανησυχιών και ορμών του καλλιτέχνη στη φαντασία του στο ασυνείδητο. Τέχνη είναι το εικαστικό έργο που δημιουργήθηκε μια συγκεκριμένη εποχή για συγκεκριμένο σκοπό. Το σύγχρονο έργο τέχνης λειτουργεί και πρέπει να επικοινωνεί τη χρονική στιγμή που γίνεται. Ο καλλιτέχνης παίρνει τα μηνύματα μέσα του, τα πλάθει και μετά γεννάει. Σκοπός του είναι να δίνει και να δείχνει, δεν έχει άλλο λόγο ύπαρξης. Γεννιέται γι' αυτό τον λόγο. Βέβαια, ο καλλιτέχνης είναι υποδεέστερος του έργου, γιατί το έργο, και ορφανό, και άτιτλο, και ανυπόγραφο, αποκτά από μόνο του οντότητα και επικοινωνεί με τον κόσμο. Το έργο δεν έχει την ανάγκη του καλλιτέχνη, είναι αυτόνομο με τη δημιουργία του. Δηλαδή, αυτό ακριβώς που συμβαίνει στην τέχνη με τη δύναμη του εξαίσιου, που επιμένει πάντα όπως όλα όσα εισχωρούν στην ουσία της ψυχής.

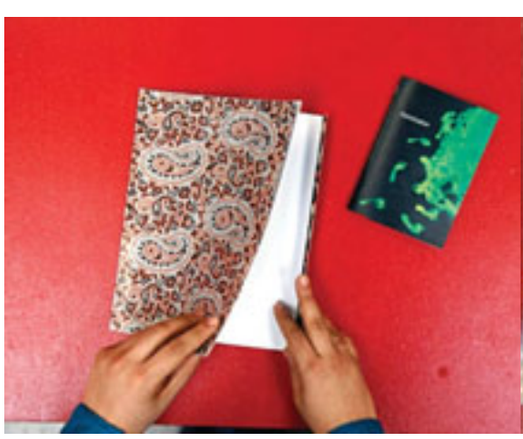
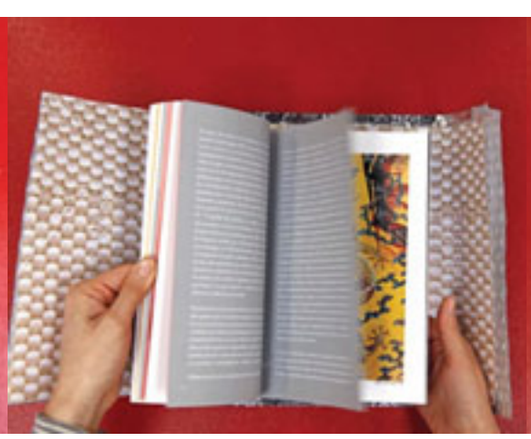
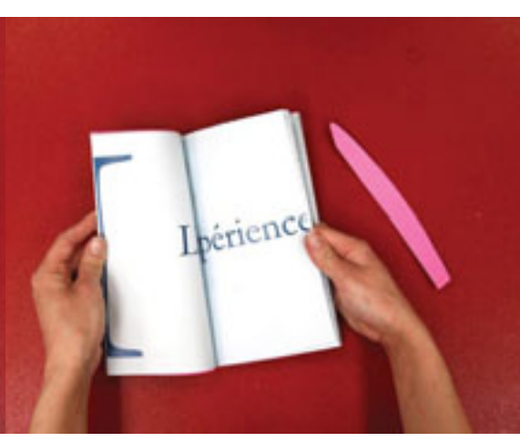
Ο καθηγητής κύριος Μάριος Ελευθεριάδης:

Τα εργαστήρια Έκδοσης-Εκτύπωσης στη Λιμόζ στεγάζονται πλέον σε ένα βραβευμένο αρχιτεκτονικά κτήριο από γυαλί και μέταλλο. Έχει διδάξει στη σχολή ο Μάριος Πράσινος, πριν πολλά χρόνια, και χαίρομαι και με τιμά σαν Έλληνα που τον διαδέχτηκα. Εκεί διδάσκεις, αλλά κυρίως συνδιαλέγεσαι, αυτή είναι η μεγάλη χαρά. Είσαι με τον φοιτητή και συνομιλείς για αυτό που θέλει να γεννήσει. Προετοιμάζεις τον σπόρο να γονιμοποιηθεί και να γεννηθεί. Εγώ θα βοηθήσω ώστε η γέννα να πάει καλά, να γίνει μεστό και απέριττο το ανάπτυγμά του και το δημιούργημα να του ανήκει. Στη σχολή μας δεν υπάρχει δάσκαλος. Ο φοιτητής έχει 30 καθηγητές, θα διαλέξει με ποιους και πόσο θα συνεργαστεί, και στο τέλος είναι απόφοιτος της σχολής Καλών Τεχνών, αλλά κανενός εργαστηρίου, κανενός δασκάλου. Οι 30 καθηγητές, που δε φτάνουμε, θα τον στείλουμε να βρει άλλους 10 καλλιτέχνες ή δασκάλους εκτός σχολής. Πρέπει να αποκτήσει δική του οντότητα ο φοιτητής, δική του ταυτότητα, δική του γραφή. Αν πάρω κάποιον κάτω από τα φτερά μου, κάποια στιγμή θα «μαρίζει», θα μιμηθεί τη δουλειά μου, δε θα αποκτήσει ακέραιη ταυτότητα. Γι' αυτό δε δείχνω ποτέ δική μου δουλειά στο εργαστήριο.

Εγώ τον «πατέρα-δάσκαλο» τον «σκότωσα» βγαίνοντας από την Καλών Τεχνών, όπως και επιβάλλεται. Και την Ελλάδα τη «σκότωσα». Πρέπει να απαρνηθείς τον «πατέρα» για να πετάξεις και να χαίρεσαι με την ανάμνηση, και εκείνος το ίδιο. Ως καθηγητής την τελευταία πενταετία βιώνω μια χαρμολύπη. Από τη μια, έχω φοιτητές που με κοιτούν στα μάτια και μου λένε: «δεν έχουμε θέση στο όνειρο, δεν έχουμε θέση στην ελπίδα», ανησυχώντας δεδομένης της οικονομικής κατάστασης... Όταν εγώ πήρα πτυχίο από τη σχολή, όλα ήταν μπροστά μου: η Αμερική, η Ευρώπη, ο Καναδάς, η αραπιά, οι Ινδίες... Μπορούσαμε να κάνουμε πολλά, πόσο μάλλον να ονειρευτούμε τα πάντα, δεν υπήρχε ορατός κίνδυνος. Από την άλλη, σήμερα, που οι καταστάσεις είναι δύσκολες, υπάρχει εγρήγορση. Σίγουρα οι γραμμές γίνονται πιο καθαρές, σίγουρα ξεχωρίζει ευκολότερα η φύρα από τη βρώμη... Υπάρχει όμως και η χαρά της διδασκαλίας: ως δάσκαλος ωθείς τους φοιτητές να δουλέψουν διαφορετικά, όχι για να ξεχαστούν, αλλά για να επικεντρωθούν, να μπορέσουν να παλέψουν, κι ας ματώσουν. Η κρίση μέσα στην ασχήμια της κρυσταλλοποιεί διαμάντια.

Whatever people say I am, I am not

Είμαι ένα βίντεο στον δρόμο, τα μάτια μου είναι μια κάμερα στην κυριολεξία. Παρατηρώ τα πάντα, λειτουργώ πολύ με τις εικόνες και τις μυρωδιές. Χρησιμοποιώ διαφορετικά ιδιώματα για να εκφραστώ, όπως βίντεο, γλυπτική, εγκατάστασεις, εκτυπώσεις και σκηνογραφίες, περφόρμανς, χαρακτική. Έτσι ξεκίνησα, αυτός είναι ο τρόπος γραφής που διδάχτηκα: ότι πρώτα αναπτύσσεις την ιδέα, αυτό που θέλεις να απεικονίσεις, και στη συνέχεια επιλέγεις τον τρόπο με τον οποίο θα την εκφράσεις. Ο ψηφιακός κόσμος είναι ένα εργαλείο, τίποτα άλλο. Πολύς κόσμος, ακόμα και σήμερα, εξακολουθεί να απορρίπτει οτιδήποτε ψηφιακό. Δαιμονοποιεί το μέσο. Αυτό είναι ανόητο. Λένε κάποιοι «αυτό δεν είναι τέχνη, γιατί δεν είναι χειροποίητο» - άκου έκφραση. Γιατί αυτό; Ακόμη και ο τρόπος που φτύνεις μπορεί να είναι τέχνη. Πρέπει να κρατήσουμε όλη την τεχνογνωσία και τεχνολογία ως μέσο. Τίποτα λιγότερο,

τίποτα περισσότερο. Εγώ είμαι εικαστικός καλλιτέχνης. Δεν είμαι ζωγράφος, δεν είμαι γλύπτης, δεν είμαι designer, δεν είμαι web designer, δεν είμαι σκηνογράφος, δεν είμαι ηθοποιός, δεν είμαι αρχιτέκτονας, και είμαι όλα αυτά. Ο εικαστικός δημιουργός απλώς εξελίσσεται συλλέγοντας παραστάσεις και εμπειρίες σε ένα συνεχόμενο ταξίδι στον κόσμο και δημιουργεί χρησιμοποιώντας διαφορετικά ιδιώματα. Έτσι το ζω και το αισθάνομαι.

Μεγάλη τέχνη, μεγάλες συγκινήσεις

Έχει περάσει καιρός από την τελευταία φορά που συγκινήθηκα μπροστά σε ένα έργο τέχνης - 2 χρόνια. Λυπάμαι που δε μου συμβαίνει συχνότερα. Ίσως οφείλεται στο ότι βλέπω πολλά πράγματα συνέχεια, ίσως οι μεγάλες συγκινήσεις είναι λίγες. Όταν ήμουν φοιτητής, μου είχε συμβεί με τα γλυπτά του Τζιακομέτι, σε μια εξαιρετική έκθεση στο Grand Palais στο Παρίσι. Πρέπει να ήμουν 21-22 χρονών. Έκλαψα μπροστά στα γλυπτά του Παρθενώνα στην Tate, στο Λονδίνο, γιατί τα άλογα του Σειληνού ήταν κάτι με το οποίο μεγάλωσα: υπήρχαν στο εξώφυλλο του βιβλίου της «Ιστορίας» και τα θαύμαζα. Συγκινούμαι επίσης πάρα πολύ με την ολλανδέζικη ζωγραφική, με τα πρόσωπα του 14ου - 15ου αιώνα. Ταυτόχρονα, υπάρχει συγκίνηση όταν βλέπω δουλειά του Λουκά Σαμαρά και του Matthew Barney, αλλά ξέρω ότι δεν έχω τα μάτια, τη γνώση, την καθαρότητα μυαλού να εκτιμήσω αυτό που βλέπω εξαιτίας του ότι με συγκινεί. Με συγκινεί ο Μιρό, που έβαλε φωτιά και έκαψε πέντε καμβάδες για να προκαλέσει έργα ασυνήθιστης ομορφιάς, ενώ ξεστόμιζε την κραυγή «merde!» (σκατά, στον διάολο!) εναντίον του συστήματος της εμπορευματοποίησης της τέχνης τον Δεκέμβριο του 1973. Συγκινήθηκα τώρα τελευταία, μια μέρα στην Αθήνα, που ανέβαινα στο Σύνταγμα και βρέθηκα μπροστά σε μια διαδήλωση 50-60 ανθρώπων, πάλι πορεία και δακρυγόνα σκέφτηκα... Οι διαδηλωτές ήταν τυφλοί. Άναυδος, έβλεπα τους τυφλούς να διαδηλώνουν με το βλέμμα προς έναν καταγάλανο ουρανό, με μάτια κενά, κι έκλαψα. Ήταν η Ημέρα της Ποίησης και στο μετρό υπήρχε ένας στίχος του Ελύτη: «Θεέ μου, πόσο μπλε ξοδεύεις για να μη σε βλέπουνε». Αυτό το γεγονός ήταν, για μένα, δείγμα διάλυσης δημοκρατίας. Ένα κράτος πρόνοιας που φθίνει με μια κοινωνία συναισθηματικά ακρωτηριασμένων ανθρώπων που αδυνατούν να πάρουν αποφάσεις, όπου πλέον οι θεσμοί νοσούν. Και δεν είναι κομματικό το ζήτημα. Είναι το πόση φροντίδα έχεις από μένα εσύ, που είσαι διαφορετικός. Πού είναι η ιδιαίτερη μέριμνα απέναντι στην ανθρώπινη απόγνωση υπαρξιακής, δημιουργικής και αισθητικής τάξης. Αυτή την κατάντια δεν την ανέχομαι.

Γνώση, hypereal, εμπειρία, κάδος ανακύκλωσης

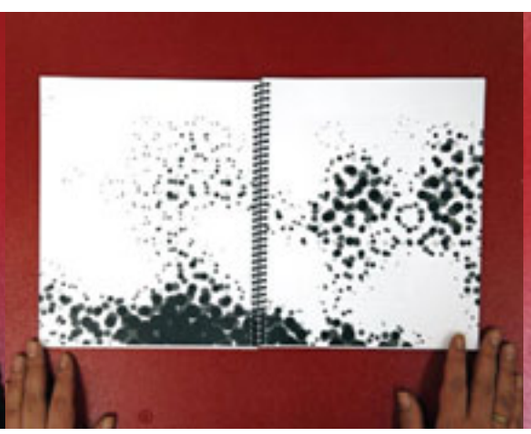
Στη γραφή βρίσκω μεγάλες αλήθειες. Κι όταν λέω γραφή, εννοώ τα πάντα: απο σύγχρονους συγγραφείς και ποιητές μέχρι την Αγία Γραφή, οτιδήποτε. Έτσι είναι και τα μουσικά ακούσματά μου. Δεν μπορούν να υπάρχουν στεγανά στην τέχνη. Δεν έχεις τη δύναμη να κρίνεις, αν δεν έχεις γνώση. Δεν μπορείς να δώσεις άποψη, αν δεν έχεις γνωρίσει, όχι το διαφορετικό μόνο, τα πάντα. Δεν μπορείς να χαρακτηρίσεις άνθρωπο, κατάσταση, μέρος, συνθήκες, ιστορία, αν δεν το κατέχεις. Δε μιλώ για πληροφορία. Η πληροφορία δεν είναι ούτε μνήμη ούτε γνώση, είναι μιας εβδομάδας ιστορία. Αυτά που διαβάζεις στο ίντερνετ κάθε μέρα, τα πετάς. Στις κοινωνίες μας έχουμε μπερδέψει την πληροφορία με τη γνώση. Έτσι αισθάνονται όλοι ευτυχισμένοι, γιατί έχουν 1.800 φίλους στο facebook και 1.800 giga μουσικής στο σκληρό δίσκο τους και 1.800 giga κατάθλιψη στη ζωή τους. Η εποχή θέλει φίλτρα και τα φίλτρα τα φτιάχνεις εσύ. Σε βοηθούν οι φίλοι σου, οι καταστάσεις, οι εμπειρίες, η σκέψη σου. Οι παρέες είναι καλό πράγμα. Σημαίνει πως κάποιοι άνθρωποι ενστερνίζονται τις ίδιες απόψεις. Μέσα σε αυτούς θα υπάρχουν κι εκείνοι που θα κεντρίσουν τους υπόλοιπους λίγο παραπάνω. Η αρχή της δημοκρατίας είναι και το διαλέγεσθαι. Κάθε διάλογος, ακόμα και μια συνέντευξη σαν αυτή που κάνουμε, σε κάνει πιο πλούσιο. Κάθε διάλογος είναι μια τράπεζα εικόνων και λέξεων που μένει στο μυαλό.

Απομιμήσεις ζωής

Η ζωή μας είναι όπως το διαδίκτυο. Κάπου κάποιοι συναντιόμαστε. Η εξέλιξη της τεχνολογίας βασίστηκε πάνω σε αυτό που ζούμε. Η γειτονιά ήταν το σημερινό facebook και η κουτσομπόλα της γειτονιάς το πρωινάδικο του ΑΝΤ1. Ξέρεις τι με θυμώνει; Όλα τα πρωινάδικα μαγειρεύουν, όμως στα σπίτια δε μυρίζει φαγητό. Όλη η τηλεόραση κάνει σεξ, όμως οι άνθρωποι διαμαρτύρονται πως είναι μόνοι τους και δε στενάζουν τα κρεβάτια τους. Όλα προσομοιωμένα, κι αυτό είναι προβληματικό. Η τηλεόραση είναι το κουτί με το οποίο πλέον συναλλάσσονται οι άνθρωποι και ζουν όπως ο Ονούρ και η Σεχραζάτ.

Τα συστατικά της ευτυχίας

Θεσσαλονίκη, Αθήνα, Λιμός, Βαρκελώνη, Μαγιόρκα... Όλη αυτή η συνεχής περιπλάνησή μου στον κόσμο με κάνει να νιώθω σαν το ρολόι που γυρνάει ανάποδα στον χρόνο και, αντί να προσθέτει χρόνια, μου τα αφαιρεί. Όταν θα σε ξαναδώ μετά από 4 μήνες, Στέφανε, θα είναι σαν να συνεχίζουμε τη σημερινή κουβέντα μας και δε θα σου πω «σε αποθύμησα», γιατί δε σε έχασα. Γι' αυτό δεν έχω και τη μεγάλη ανάγκη τηλεφωνικής επικοινωνίας με τους ανθρώπους που αφήνω πίσω, όταν φεύγω. Θα επιστρέψω και θα τους δω και ξέρουν ότι είμαι πιστός φίλος οποιαδήποτε στιγμή. Είμαι ευτυχισμένος, γιατί έχω την ευκαιρία να γυρνώ τον κόσμο. Είναι δύσκολο και συναρπαστικό ταυτόχρονα να έχεις δύο ζωές, δύο υπηκοότητες, δύο συμπεριφορές, δύο γλώσσες, αλλά έτσι γνωρίζεις το διαφορετικό και εξελίσσεσαι. Ταυτόχρονα, γίνομαι ερημίτης, όταν είναι να δημιουργήσω. Θα κλειστώ στο εργαστήριο και μπορεί να μη βγω από κει για μέρες. Και τότε είμαι σκεπτικός, αμίλητος και άγρυπνος, γιατί είναι ώρα γέννας. Ο κοινωνικός Μάριος δεν έχει καμιά σχέση με τον καλλιτέχνη. Ως καλλιτέχνης είσαι μόνος σου, βλέπεις τη γύμνια σου στον καθρέφτη, όταν δημιουργείς. Ευτυχία για μένα είναι να συνεχίζω να ζω και να εξελίσσομαι, να ταξιδεύω, να μαθαίνω, να προχωρώ προς την αυτογνωσία και να συμπεριφέρομαι με περισσότερη σοφία και ευαισθησία ως θρησκευτικός διανοητής με αντι-θρησκευτικές θέσεις, υποστηρίζοντας ότι «η αμαρτία σώζει».

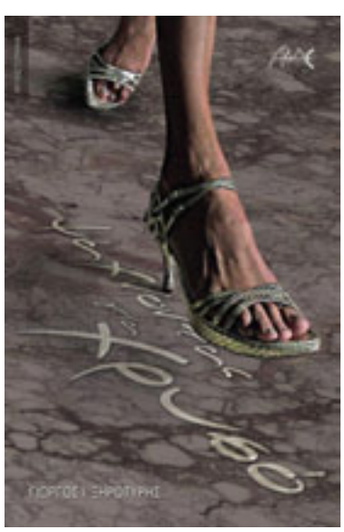

προηγούμενο δισέλιδο
Φοιτητές του Μάριου Ελευθεριάδη από τα εργαστήρια Έκδοσης-Εκτύπωσης στη Λιμόζ φιλοτεχνούν τις εκδόσεις τους.

πάνω
«Los Reyes y las Armas III».

κάτω αριστερά
Το μυθιστόρημα του Γιώργου Ξηρτούρη «Ψάχνοντας για χρυσό», που φιλοτέχνησε ο Μάριος Ελευθεριάδης, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΑΛΔΕ.

κάτω δεξιά
Ο βουβός επιτηρητής των ατάκτων του εργαστηρίου της Λιμόζ.

«El Pecado Salva V / Fuck you - Je t'aime».

Η συμμετοχή του Μάριου Ελευθεριάδη στο **OPEN 14** - Διεθνή Έκθεση Γλυπτικής και Εγκαταστάσεων συμβαίνει από 1 έως τις 30/9 στο Λίντο της Βενετίας, παράλληλα με την κινηματογραφική Mostra και την 54η Μπιενάλε της Βενετίας.

«El Pecado Salva IV / Los reyes y las armas».

Ο Μάριος Ελευθεριάδης επιστρέφει στη γενέθλια πόλη και παράλληλα με την **3η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης** πραγματοποιεί ατομική έκθεση στην **Γκαλερί Λόλα Νικολάου** από τις 6/9 έως τις 9/10.

Nike Sportswear Collection: Hyperfuse Φθινόπωρο 2011

Η νέα συλλογή Nike Sportswear για το φθινόπωρο του 2011 είναι συναρπαστική, είναι ατόφιο street life, είναι το sportswear στα καλύτερά του! Air Max 1 και Air Max 90: Θρυλικά μοντέλα της Nike υποστηρίζονται σήμερα από την τεχνολογία Hyperfuse και επαναπροσδιορίζονται μέσα από μία νέα ποιότητα και υψηλή αισθητική.

Ανεβάζοντας τον πήχη κατασκευής πολύ ψηλά, η φθινοπωρινή συλλογή Nike Sportswear βασίζεται στην πρωτοποριακή τεχνολογία Hyperfuse. Η Hyperfuse χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά το 2010 στο μπασκετικό Nike σύμπαν, αλλάζοντας τα δεδομένα στο παρκέ και προσφέροντας ένα ανθεκτικό σύνθετο υλικό με εξαιρετικές δυνατότητες. Κοπή και ραφή εξαιρετικής ακρίβειας, μικρό βάρος, χαρακτηριστικά που εγγυώνται υψηλές επιδόσεις. Σήμερα, η Hyperfuse ενσωματώνεται και στις υπόλοιπες συλλογές αθλητικών παπουτσιών της Nike, με αποκορύφωμα τη φθινοπωρινή συλλογή, που συνδυάζει την υψηλή ποιότητα με τις πιο in fashion καταστάσεις.

Η λειτουργικότητα που χαρακτηρίζει κάθε Nike collection συνδυάζεται με στιλ μοναδικό: χρώματα στα όρια (neon green, solar red, blue glow), τολμηρές αποχρώσεις (γκρι και ασημί), κομψά φινιρίσματα, έντονες διακοσμητικές λεπτομέρειες, real cool μοντέρνα σχέδια, μινιμαλιστική όψη. Η συλλογή των παπουτσιών εμπλουτίστηκε και με το κλασικό jacket Windrunner σε Hyperfuse εκδοχή για να καλύψει πλήρως τις απαιτήσεις του street living.

Η συλλογή Nike Sportswear Φθινόπωρο 2011 απελευθερώνει ενέργεια, αποπνέει street ύφος, είναι το highlight των καθημερινών σου δραστηριοτήτων. Επιβάλλεται να κοσμεί την γκαρνταρόμπα σου!

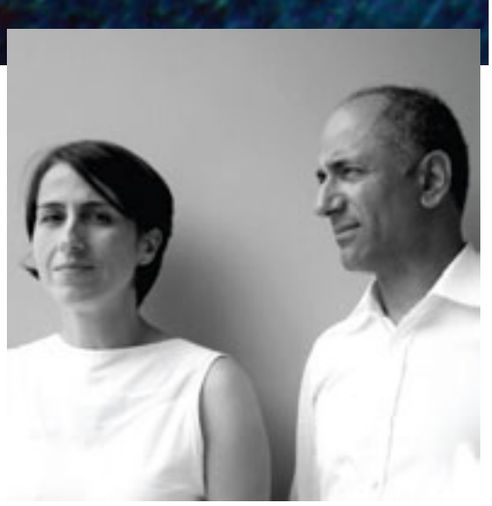

Δύο ελληνικά αρχιτεκτονικά γραφεία, οι Mplusm και Divercity Architects, συνεργάστηκαν για να γίνει το ξενοδοχείο «Santorini Grace», απέναντι από τον βράχο του Σκάρου, στο Ημεροβίγλι της Σαντορίνης. Η Μαρίτα Νικολούτσου και ο Μέμος Φιλιππίδης των Mplusm υπερασπίζονται μια άλλου είδους ελληνική νησιωτική αρχιτεκτονική.

Συνέντευξη **Τζίνα Σωτηροπούλου** Φωτογραφία **Erieta Attali**
Divercity - Νικόλας Τραβασάρος // Mplusm - Μαρίτα Νικολούτσου & Μέμος Φιλιππίδης

Santorini Grace Hotel

Ονειρεύτηκα την καλντέρα

Το «Santorini Grace» όχι μόνο επαναπροσδιορίζει τους όρους και τους κανόνες της παραδοσιακής κυκλαδίτικης αρχιτεκτονικής αλλά εισάγει ένα νέο αρχιτεκτονικό λεξιλόγιο από τεθλασμένες μονοκονδυλιές και πρωτογενή φυσικά τοπικά υλικά αποτελώντας έναν μοναδικό τουριστικό προορισμό. Οι μαύρες πφαιστιογενείς πέτρες του νησιού αποτελούν τον καμβά πάνω στον οποίο η παραδοσιακή ξερολιθιά μεταμορφώνεται σε μια δυναμική και διάτρητη τοιχοποιία, το αιγαιοπελαγίτικο λευκό μπλέκεται με τις γήινες αποχρώσεις της τσιμεντοκονίας των δαπέδων και τα τεθλασμένα δώματα ακολουθώντας χωροταξικά τις υψομετρικές καμπύλες του βράχου απολαμβάνουν τη θέα του απέραντου γαλάζιου και, φυσικά, της καλντέρας.

Το ξενοδοχείο τράβηξε τα διεθνή βλέμματα χάρη στην προσεχτική ανάγνωση της ιδιαιτερότητας του τόπου, την καίρια μινιμαλιστική προσέγγιση, την εκκεντρική χρήση της πέτρινης πφαιστιογενούς τοιχοποιίας, την αποφυγή των επαναλαμβανόμενων παραδοσιακών κυκλαδίτικων θόλων αλλά και τη λειτουργικά άρτια κάτοψη των νέων χώρων υποδοχής, εστιατορίου και μπαρ, έχοντας επιλεγεί στην τελική φάση βράβευσης των Restaurant & Bar Design Awards 2011, καθώς και στα έξι κορυφαία ξενοδοχεία διεθνώς του World Architecture Awards (WAN Awards) Hotel of the Year 2011.

Η Μαρίτα Νικολούτσου και ο Μέμος Φιλιππίδης ή, αλλιώς, Mplusm, ένα από τα σημαντικότερα αρχιτεκτονικά γραφεία της νεότερης γενιάς, σχεδιάζουν με γνώμονα το απόλυτο λευκό, τους καθαρούς όγκους και την απόλυτη γεωμετρία, διαμορφώνοντας ωστόσο «κινηματογραφικούς» αρχιτεκτονικούς χώρους έντονα δυναμικούς και πρωτότυπους επενδύοντας στο κενό και το πλήρες, τη φύση και την πόλη, τον χρόνο και τη μνήμη. Με αφορμή το ξενοδοχείο «Santorini Grace», οι Mplusm μας ξεναγούν στις «τουριστικές» αρχιτεκτονικές τους αναζητήσεις.

Ήσασταν ανάμεσα στους 6 φιναλίστ για το βραβείο του καλύτερου ξενοδοχείου στα πρόσφατα διεθνή WAN Awards, το οποίο τελικά δόθηκε στους Circa

Το νέο ξενοδοχείο «Santorini Grace» αποδίδει φόρο τιμής στους βράχους και στα υπόσκαφα του νησιού, επανερμηνεύοντας με μοντέρνο τρόπο την παραδοσιακή αρχιτεκτονική.

Architecture για το «Saffire Resort» στην Τασμανία της Αυστραλίας. Πόσο δύσκολος είναι ο αρχιτεκτονικός σχεδιασμός σε έναν παραδοσιακό οικισμό, πόσο δε μάλλον σε έναν «οικολογικό παράδεισο»; Όσο δύσκολο είναι να υπερβείς τον κανόνα που σε συνθλίβει από τα επαναλαμβανόμενα θολωτά κουκλόσπιτα του νησιού, άλλο τόσο σε τροφοδοτεί ευεργετικά η πλούσια παράδοση του τόπου με τις υφές υλικών του, τις υπόσκαφες διατάξεις, τη γεωμετρία των βράχων και τις πεζούλες που μετριάζουν την αίσθηση ιλίγγου.

Το «Santorini Grace» κυριολεκτικά σκαρφαλώνει πάνω από την καλντέρα, σεβόμενο το ονειρικό σκηνικό του νησιού και επανερμηνεύοντας τις υπόσκαφες λαξευμένες οικίες. Η ενίσχυση του τουρισμού, ενός από τα δυνατότερα χαρτιά για την ανάπτυξη της οικονομίας της χώρας μας, προϋποθέτει και την ανάπτυξη της τουριστικής κατοικίας σε επίπεδο αρχιτεκτονικού σχεδιασμού; Καλούμαστε να ενισχύσουμε τον τουρισμό όχι με κάτι μοδάτο, που άλλοι διεθνώς το εφαρμόζουνε πολύ καλύτερα από εμάς, αλλά με μια αρχιτεκτονική η οποία να επεκτείνει τις ιδιαιτερότητες ενός τόπου, αποζητώντας έναν νέο, αυθεντικό συνδυασμό του τοπικού με το μοντέρνο. Το νέο μείγμα θα κριθεί στη συνοχή του και στην αναλογία των συστατικών του.

Υπάρχει κάποιος αρχιτέκτονας από το παρελθόν ή από το παρόν που εκτιμάτε ιδιαίτερα; Ο Kengo Kuma για τη σύζευξη ιαπωνικής παράδοσης και μοντέρνου, η Zaha Hadid για την έρευνά της στην αντίληψη του χώρου, ο Jean Nouvel για την ευαισθησία στη ματιέρα των υλικών, ο Steven Holl για την πολυπλοκότητα των συνειρμών, ο Renzo Piano για τα ευφυή concepts, οι RCR για την ανασύσταση του Mies. Πιστεύετε πως το νέο Μουσείο της Ακρόπολης των Μπερνάρ Τσουμί-Μιχάλη Φωτιάδη, η Στέγη Γραμμάτων & Τεχνών του γαλλικού Architecture Studio και η αναμενόμενη νέα Εθνική Βιβλιοθήκη-Λυρική Σκηνή του Ρέντζο Πιάνο είναι μια σειρά έργων ικανών να ενισχύσουν τη «χαμένη» αρχιτεκτονική φυσιογνωμία της Αθήνας, αναπτύσσοντας έναν ταυτόχρονο διάλογο με τη διεθνή αρχιτεκτονική σκηνή και ενισχύοντας τον τουρισμό, όπως στην περίπτωση του Μπιλμπάο και του μουσείου Γκουγκενχάιμ του Φρανκ Γκέρι; Τα τρία έργα που αναφέρετε είναι ιδιαίτερα σημαντικά και έχουν όλες τις αξιώσεις για να γίνουν προορισμοί για το ελληνικό κοινό. Ενώ το μουσείο στο Μπιλμπάο αποτέλεσε μια ειδική ιστορικά περίπτωση -η «αιρετική» του αρχιτεκτονική αποστασιοποιήθηκε ως θέαμα τόσο πολύ από οτιδήποτε είχε χτιστεί μέχρι τότε, που δημιούργησε ένα τουριστικό ρεύμα, επιφέροντας την άνθηση της πόλης αυτής.

Ο επανασχεδιασμός του λιμανιού του Αμβούργου πάνω σε πολεοδομικά σχέδια των Ρεμ Κούλχαας & Έρικ Φαν Έγκεραατ, η ανάπτυξη της παράκτιας ζώνης του Τορόντο των West 8 και των Καναδών DTAH, η επικείμενη ανάδειξη της ακτογραμμής της Μασσαλίας με κτήρια επιφανών αρχιτεκτόνων από τη Ζάχα Χαντίντ μέχρι τον Κένγκο Κούμα αλλά και η πρόσφατη ανάπλαση του νέου παραλιακού μετώπου της Θεσσαλονίκης από τους Πρόδρομο Νικηφορίδη & Μπερνάρ Κουόμο αναδεικνύει την ανάγκη ουσιαστικής σύνδεσης των σύγχρονων μεγαλουπόλεων με το υδάτινο στοιχείο. Το λιμάνι του Πειραιά, καλοκαιρινός κυρίως τόπος εφήμερης διαμονής χιλιάδων τουριστών, ένας μεταβατικός χώρος ανάμεσα στην ενδοχώρα και στον τουριστικό νησιώτικο προορισμό, μοιάζει εγκαταλελειμμένο και παρηκμασμένο. Τι θα προτείνατε εν είδει μάστερπλαν για την αξιοποίηση και ανάπλασή του; Το λιμάνι του Πειραιά χαρακτηρίζεται από έλλειψη χώρου: περιστοιχίζει τη θάλασσα με άσφαλτο πλάτους 70 μέτρων για τροχοφόρα -δηλαδή έχει διακόψει πλήρως τη σύνδεση πόλης και νερού. Στα παραδείγματα που αναφέρατε μεγάλες ελεύθερες επιφάνειες διαμορφώθηκαν ως πάρκα και κενά στον αστικό ιστό συμπληρώθηκαν με σημαντικές προτάσεις αρχιτεκτόνων -στον Πειραιά αντίστοιχα η υπογειοποίηση της κίνησης τροχοφόρων θα είναι μια σημαντική προϋπόθεση, ώστε αποδοθούν ελεύθερες επιφάνειες για πάρκα και νέα κτήρια.

Για ποιον θα θέλατε να σχεδιάσετε κάτι; Δεν έχει σημασία αν θα είναι Έλληνας ή ξένος -αυτό που μετράει είναι να είναι συνεργάσιμος, να μας εμπιστεύεται και να είναι έτοιμος να πάει την αρχιτεκτονική παραπέρα, ρωτώντας συχνά το γιατί.

Christian: Μπλούζα **Lee, VF Hellas.**
Μαγιό **Roda, Mah Jong.**
Cole: Τοπ, **Intimissimi.** Μαγιό,
Calzedonia.

Where dolphins can swim

Φωτογραφία Τάσος Βρεττός

Hair Styling Στέλλα Μαυροδή

Anastasia: Σορτς **40Weft, FF Group.**
Λευκό διάτρητο τοπ **Cipo & Baxx, Skunkworks.**
Παύλος: Βερμούδα **Converse, FF Group.**
Cole: Τοπ, **Intimissimi**. Μαγιό, **Calzedonia.**

Επιμέλεια και Παραγωγή Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος

Christian: Μπλούζα **Lee, VF Hellas.**
Τζιν παντελόνι, **Diesel.**
Anastasia: Σορτς **40Weft, FF Group.**
Μαγιό, **Calzedonia.**

Μακιγιάζ Αχιλλέας Χαρίτος

Μοντέλα Anastasia Pavlova

Cole Tusznio, Christian Gerstl

Παύλος Χειλαδάκης (Ace Models)

Anastasia: Τζιν φόρεμα Lee, **VF Hellas.**
Christian: Τζιν βερμούδα **Humör, Skunkworks.**
Polo shirt, **Nike.** Ψάθινο καβουράκι **Volcom, Boardsports.**
Cole: Καρό τοπ **Gas, FF Group.** Κόκκινο σορτς, **attr@ttivo.**

Christian: Καρό βερμούδα **Converse, FF Group.**
Τζιν πουκάμισο **Wrangler, VF Hellas.**
Cole: Τζιν παντελόνι **Gas, FF Group.** Μαγιό, **Calzedonia.**

Cole: Καρό τοπ **Gas, FF Group.**
Κόκκινο σορτς, **attr@ttivo.**

Anastasia: Φόρεμα **40Weft, FF Group.**

Anastasia: Τζιν φόρεμα **Lee, VF Hellas.**
Γυαλιά ηλίου **Ray-Ban, Luxottica.**
Παύλος: Μοβ μαγιό **Lacoste, Notos Com.**

Παύλος: Βερμούδα **Polo Ralph Lauren, Notos Com.** Ρολόι, **Swatch.**
Cole: Φόρεμα, **Skunkworks.**

Christian: Βερμούδα **Volcom, Boardsports.** Σανδάλια, **Camper.** Anastasia: Φόρεμα, **Diesel.** Σανδάλια, **Camper.**

Cole: Δικτυωτό φόρεμα και μαγιό, **Calzedonia.**

Παύλος: Βερμούδα **Polo Ralph Lauren, Notos Com.** Ρολόι, **Swatch.** Πουκάμισο **Harley-Davidson, FF Group.**

Ευχαριστούμε για τη φιλοξενία το café-bar «Mojito Bay», Παραλία Λομπάρδας, Αγ. Μαρίνα (33,5 χλμ Αθηνών - Σουνίου, Τ: 22910 78950).

SOULPEDIA

Hot rails, blue beaches

Της Λίνας Μανδράκου

Aprilia SR Max 300
Είναι τρέλα!

300 κυβικά, σπορ χαρακτήρας, κορυφαίες επιδόσεις, ευελιξία, οδηγική απόλαυση, ατόφια διασκέδαση στην προκλητική τιμή των 4.090€. Το νέο σκούτερ της Aprilia στην τουριστική κατηγορία, SR Max 300, εμπνευσμένο από τον κόσμο των αγώνων, ξεχωρίζει με την πρώτη ματιά. Επιθετικός σχεδιασμός, δυναμική καρίνα και κομψότητα χαρακτηρίζουν το σχεδιαστικό στιλ, που συνδυάζεται με εργονομικές αρετές της σέλας και των αμορτισέρ για άνεση και ασφάλεια. Ο 4-βάλβιδος κινητήρας των 300 κυβικών, με άριστη κατανομή ροπής, επιταχύνει αποφασιστικά και αποκρίνεται υποδειγματικά σε κάθε άνοιγμα του γκαζιού. Είτε επιλέξεις το μαύρο «Aprilia» είτε το λευκό «Bianco Glam», το SR Max 300 είναι δυνατές συγκινήσεις εντός κι εκτός πόλης, είναι τρέλα!

Piaggio Hellas, T: 210 7572 100

33ο River Party
Νεστόριο για πάντα!

Ένα μυστικό που το παίρνει το ποτάμι κάθε χρόνο. Ένα καλοκαιρινό ραντεβού που δε χάνει κανείς. Το 33ο River Party στο Νεστόριο της Καστοριάς είναι η ευκαιρία να ακούσεις μουσικές και να γιορτάσεις μαζί με χιλιάδες φίλες και φίλους τις διακοπές σου. Στα stages του River Party τραγουδάς μαζί με τα αγαπημένα σου σχήματα, χορεύεις με τους πιο φρέσκους ήχους και κολυμπάς στα νερά του Αλιάκμονα. Το μεγαλύτερο, μακροβιότερο και πλέον ιστορικό φεστιβάλ της χώρας εκτός Αθηνών επιστρέφει φέτος ανανεωμένο για να βγάλεις τον πιο χαρούμενο εαυτό σου. Επιπλέον venues όχι μόνο στην κεντρική σκηνή, αλλά και στα green και dance stages, με dj εκπλήξεις και καλλιτέχνες-εγγύηση δημιουργούν τις ιδανικές συνθήκες για ένα απολαυστικό κατασκηνωτικό και μουσικό φεστιβάλ. Από τις 3 μέχρι και τις 7 Αυγούστου ένα πλούσιο και οικονομικό πακέτο διακοπών, σε ένα πανέμορφο φυσικό τοπίο βάζει τη δική του υπογραφή στην καλοκαιρινή σου απόδραση. Πάρε σκηνή, φτιάξε διάθεση και παρέα κι ετοιμάσου να ακούσεις, να χορέψεις και να γουστάρεις τρελά με: Παύλο Παυλίδη, Locomondo, Shantel, Penny & The Swing Cats, Γιάννη Αγγελάκα, Ψαραντώνη, Γιάννη Χαρούλη, Βασίλη Παπακωνσταντίνου, Θάνο Μικρούτσικο, Χρήστο Θηβαίο, Πάνο Μουζουράκη, Θεοδοσία Τσάτσου, Χάρη & Πάνο Κατσιμίχα, Λαυρέντη Μαχαιρίτσα, Γιάννη Ζουγανέλη, Ελένη Τσαλιγοπούλου, Δημήτρη Σταρόβα, Professional Sinnerz.

www.riverparty.gr

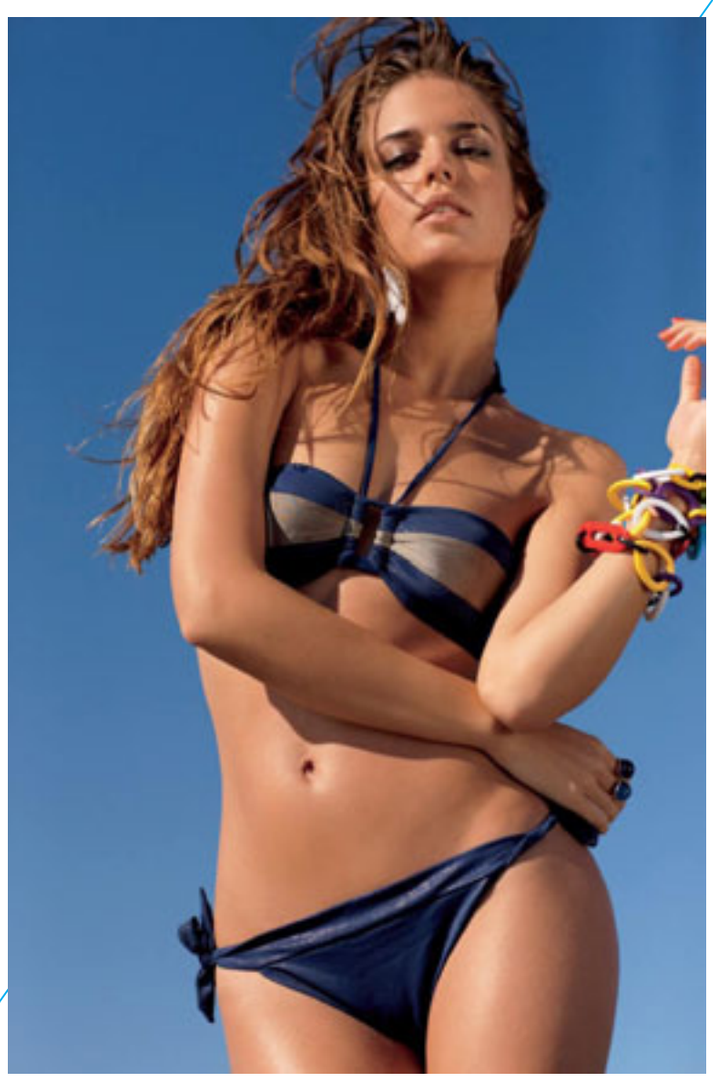
Inart
Design and art competition

Έχεις ιδέα...από design; Θέλεις να δεις το έργο σου στην παραγωγή; Για πρώτη φορά, ένας πρωτότυπος διαδικτυακός διαγωνισμός σου δίνει τη δυνατότητα να δημιουργήσεις και να κερδίσεις. Πάρε μέρος στο «inart Design Competition», σχεδίασε ένα πρωτότυπο, πρακτικό και καλαίσθητο αντικείμενο για το σπίτι, από διακοσμητικό και έπιπλο έως φωτιστικό, πίνακα, ρολόι αλλά και ό,τι σου κάνει κλικ για τον χώρο, και ανέβασέ το στη σελίδα του διαγωνισμού, www.inart-designcompetition.gr, έως και τις 30 Σεπτεμβρίου. Εκτός από το χρηματικό έπαθλο συνοδεύει τα τρία πρώτα βραβεία, κάθε διαγωνιζόμενος αποτελεί υποψήφιο συνεργάτη της inart και ενδεχομένως θα δει το έργο του στην παραγωγή.
Η έκθεση των 20 καλύτερων συμμετοχών και η βράβευση των τριών πρώτων νικητών θα πραγματοποιηθεί στην γκαλερί Tsatsis Projects/Art Forum στη Θεσσαλονίκη. Ο διαγωνισμός πραγματοποιείται με την υποστήριξη της Αντιδημαρχίας Πολιτισμού του Δήμου Θεσσαλονίκης.

www.inart-designcompetition.gr

Swatch Art Collection by Rankin Μεγάλεεε!

Άλλαξε την ιστορία των περιοδικών δημιουργώντας τα «Dazed & Confused», «Another Man», «Another Magazine». Φωτογράφισε τους πιο ταλαντούχους και διάσημους ανθρώπους του πλανήτη, ανάμεσά τους και τη βασίλισσα της Αγγλίας, αλλά και άστεγους στο Κονγκό. Σκηνοθέτησε βίντεο κορυφαίων καλλιτεχνών και διαφημίσεις κολοσσών. Η ανατρεπτική του φωτογραφική ματιά κόσμησε εκθεσιακούς χώρους και εξώφυλλα περιοδικών. Ο Rankin είναι ένας σπουδαίος δημιουργός, ο Rankin είναι θεός! Φέτος συνεργάστηκε με τη Swatch σχεδιάζοντας οκτώ νέα ρολόγια Gent Original για τη Swatch & Art Collection. Τρία από αυτά κυκλοφορούν κανονικά, ενώ τα υπόλοιπα πέντε αποτελούν σετ περιορισμένης έκδοσης 777 αριθμημένων τεμαχίων. Αναζήτησέ τα, γιατί είναι ατόφιο Swatch attitude, γιατί είναι φρέσκο αεράκι Rankin τέχνης!

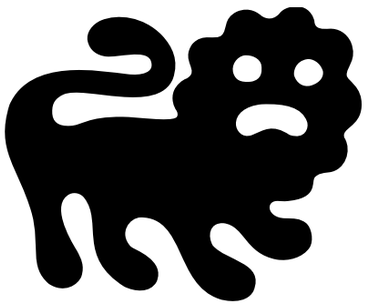
Swatch Group Greece, T: 210 9565 656

Calzedonia
Summer lovers

Κομμάτια που δε θα λείψουν από κανένα καλοκαιρινό σακ βουαγιάζ, δυο συλλογές Copacabana αλλά και Côte d'Azur προδιαγραφής, ένα καθαρόαιμο Calzedonia στιλ. Αέρινα καφτάνια και παρεό, δροσερά λουλουδάτα φορέματα και σορτς, υφάσματα με παγιέτες και τρουκς, έθνικ ζακάρ και πάτσγουερκ συνθέτουν τη γυναικεία σειρά Calzedonia Mare 2011. Για τον άνδρα, η συλλογή Coast to Coast περιλαμβάνει σορτσάκια και σλιπ σε lycra, σε ποικιλία χρωμάτων και στιλ, από άσπρο και μπλε έως πράσινο και κίτρινο, από κλασικό ναυτικό μέχρι Brazilian chic. Οι καλοκαιρινές συλλογές της Calzedonia έχουν ό,τι χρειάζεσαι για τις πιο πολύχρωμες, πρωτότυπες, σικάτες και glam day and night εμφανίσεις στέλνοντας το στιλ σου στα πιο exotic ύψη.

www.calzedonia.gr

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)

Τα άστρα καλούν σε έκτακτη συνεδρίαση και αποφασίζουν πως ήρθε η στιγμή να αποκρύψεις τον ναρκισσισμό, την αυταρέσκεια και τις ανταγωνιστικές τάσεις που σε χαρακτηρίζουν και να πλάσεις μια ψευτοσεμνή και ψευτοταπεινή προσωπικότητα, αν αποζητάς μια ομαλή και απαλή μετάβαση προς την επιτυχία. «Δεν είμαι ψώνιο», είχε πει η Νάντια Μπουλέ και τσίμπησε εκπομπή στον ΑΝΤ1. «Είμαι ο Φρεντ Αστέρ του καράτε», είχε πει ο Ζαν Κλοντ Βαν Νταμ και είναι πιο πιθανό πλέον να βρει τη μικρή Μαντλίν, παρά ρόλο στον κινηματογράφο.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Ρε Παρθενάκο, πες αλήθεια, κατάπιες καμιά αλεπού και έγινες τόσο έξυπνος; Ακούς εκεί «διαγράφουμε το χρέος, γυρνάμε στη δραχμή, και ούτε γάτα, ούτε ζημιά». Δηλαδή, όταν έστειλε η ΝΑΣΑ τον Νιλ Άρμστρονγκ στο φεγγάρι, τι νομίζεις ότι του είπε; «Λοιπόν, Νιλ, το Απόλλο 11 είναι παρκαρισμένο πίσω, πάρ' το και πετάξου μέχρι το φεγγάρι»; Δεν είναι κακό να υπεραπλουστεύεις πολυσύνθετες καταστάσεις για τις οποίες δε διαθέτεις την παραμικρή γνώση. Κακό είναι να υπερασπίζεται τις κλάιν μάιν απόψεις σου με σθένος και πείσμα, παριστάνοντας τον γκουρού της οικονομίας.

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
«Λαμπυρίζούσης και σελαγίζούσης της σελήνης παρά λίμνην της Δοϊράνης, εωράκαμεν τους λησταίς. Κράζων δε "σταθήτε ρε πούστηδες, γαμώ το στανιό σας" και απαντησάντων "κλάστε μας τ' αρχίδια", απέδρασαν», έγραφε ένας υπενωμοτάρχης από το Κιλκίς το 1923. Ογδόντα οχτώ χρόνια μετά, ήρθε η στιγμή και για σένα να σταθείς απέναντι στην εξουσία και να βροντοφωνάξεις με όλη σου τη δύναμη πως δεν κόπιαζες σε όλη σου τη ζωή για να έρθει μια μέρα το κράτος και να σε αφαιμάξει, επειδή κάποια λαμόγια έφαγαν το καταπέτασμα και τώρα λουφάζουν στις βίλες τους. Δε θα πληρώσεις εσύ τα σπασμένα των αλλωνών.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Με την είσοδο του Αυγούστου, η υπερβολική δόση κουλτούρας, που σνίφαρες τελευταία ένεκα συζυγικών υποχρεώσεων, σε οδηγεί στην πλησιέστερη κλινική αποτοξίνωσης, τουτέστιν σε κάποιο σόου του Γιάννη Φλωρινιώτη, στα «Ελεφαντάκια» του Magic Park ή στην ταινία «Ο Κύριος Πόπερ και οι πιγκουΐνοι του». Πρέπει να του/της ξεκαθαρίσεις πως δεν μπορεί να σε τραβολογάει όλη μέρα από πειραματικά θέατρα σε χορευτικές περφόρμανσις και από εκθέσεις ζωγραφικής σε αντεργκράουντ κινηματογραφικές προβολές, εκτός και αν σου αγοράσει ένα PSP ή έστω ένα κινητό τηλέφωνο με Tetris.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
Δεν είναι καλό να λες σε ένα μικρό παιδί πως δεν υπάρχει ο Άι-Βασίλης, όμως είναι πολύ καλό να λες σε ένα μεγάλο παιδί πως η πολιτική είναι σαν τη λεκάνη της τουαλέτας. Όσο και αν την καθαρίσεις, κάποιος θα βρεθεί να την ξαναχέσει. Όσο κι αν πιστεύεις, αγανακτισμένε μου φίλε/η, πως το DNA του έλληνα πολιτικού μπορεί να αλλάξει εν μία νυκτί και να δημιουργήσει ξαφνικά μια κοινωνία στα πρότυπα του Χρυσού Αιώνα του Περικλέους (και όχι του Μαύρου Αιώνα της Σοφοκλέους) εδώ θα 'μαστε να σε διαψεύδουμε.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Με την είσοδο του Αυγούστου θα σου ανακοινωθεί και επίσημα πως πάσχεις από βαριάς μορφής ασθένεια του ξενέρωτου. Αρρώστια ιάσιμη, κατά τα λεγόμενα των ειδικών, καθώς δεν έχει προσβάλει ολοσχερώς τον εγκέφαλό σου, όμως ζόρικη στην αντιμετώπισή της. Το πρώτο στάδιο της θεραπείας περιλαμβάνει αποτοξίνωση από το facebook και απόκτηση πραγματικών ενδιαφερόντων. Το δεύτερο στάδιο περιλαμβάνει κοινωνικοποίηση και προσέγγιση ανθρώπων επίσης με πραγματικά ενδιαφέροντα. Το τρίτο στάδιο περιλαμβάνει την επανάληψη του δεύτερου σταδίου μέχρι να σε πάρει ο διάολος.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Φίλε Υδροχόε, οι πρωτόγονοι άνθρωποι κατανοώ πως είχαν τους λόγους τους να είναι χορτοφάγοι και να το διατυμπανίζουν δεξιά-αριστερά. Προφανώς, βαριόσαντο να κυνηγούν και να ψαρεύουν. Εσύ τι ακριβώς βαριέσαι; Να κατεβείς μέχρι το γωνιακό γυράδικο και να χτυπήσεις ένα διπλό πιτόγυρο με κρεμμύδι, ουγγαρέζα και μπόλικη μουστάρδα κέτσαπ; Εκτός κι αν μου πεις πως σε ανάγκασε η οικονομική συγκυρία να υποδυθείς τον χαρτοφάγο. Εκεί πάω πάσο! Άσχετο: Ρε πλίθια Google, γιατί δε με αφήνεις να πληκτρολογήσω ό,τι γουστάρω, χωρίς να προβλέπεις συνέχεια τι θέλω να γράψω;

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Το αφορολόγητο όριο μειώνεται στις 8.000 ευρώ (ετήσιο εισόδημα) και επιτέλους καλείσαι κι εσύ να συνεισφέρεις σαν καλός χριστιανός τον οβολό σου στη διάσωση των ελληνικών τραπεζών. «Ο έχων δύο χιτώνας να δίνει τον έναν», είχε πει ο Χριστός. «Ο έχων έναν χιτώνα να τον δίνει στους έχοντες δύο χιτώνες, ώστε να έχουν τρεις κι αυτός κανέναν», συμπλήρωσε ο μεσσίας Γιωργάκης. Έλα, μωρέ, δείξε λιγάκι κατανόηση. Στην τελική, αν δεν τα πάρουν από σένα, από ποιον θα τα πάρουν, από τους κολλητούς τους; Εσύ θα το έκανες αυτό στους φίλους σου; Ε, πες...

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
Επ, delay καλά; Εκείνο το κακό ελάττωμα να αργείς στα ραντεβού σου (επαγγελματικά και μη) ακόμα να λυθεί, και τα νεύρα των συντρόφων και συναδέλφων σου έχουν γίνει κρόσσια. Αν ήσουν λαγός, θα έχανες σε αγώνα δρόμου από μια χελώνα, αν ήσουν χελώνα, θα έχανες σε αγώνα δρόμου από ένα σαλιγκάρι και, αν ήσουν άγγελος της γης, αν ήσουν άστρο της αυγής, μαργαριτάρι. Μην ξεχνάς να θυμάσαι πως ποτέ δεν είναι αργά να γίνεις πιο συνεπής, εκτός κι αν το θυμάσαι μεσάνυχτα.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Για να τα ξεκαθαρίσουμε. Ο αιώνας που διανύουμε αρχίζει από 20 και όχι από 19. Αυτά, όσον αφορά τη φοβία σου να αγγίξεις οτιδήποτε διατίθεται στο εμπόριο σε ψηφιακή μορφή και οτιδήποτε εμφανίζει γράμματα στην οθόνη, χωρίς να χρειαστεί να το γρατσουνίσεις με ένα Bic στυλό. Ανεξάρτητα αν οφείλεται στις επαρχιώτικες ρίζες σου ή σε εκείνες τις περίφημες ιδέες περί επιστροφής στη φύση, πρέπει να μάθεις να ξεχωρίζεις τη διαφορά ανάμεσα στο «Web Access» και στο «Ουέ, μπαξές...!». Ή στρώσε κώλο και προσαρμόσου στο σήμερα ή πάρε κώλο και δρόμο για το χωριό.

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Παρά τη χαλαρότητα του καλοκαιριού, ένα κύμα μαύρων σκέψεων για το μη-είναι, το δίχως αύριο, το καπούτ, το «ζωή σε λόγου μας», κλονίζουν την ψυχική σου διάθεση και σε απομονώνουν από τον έξω κόσμο. Είναι μάταιο να ανησυχείς για τον θάνατο, από τη στιγμή που η ύπαρξη του φαινομένου της μετενσάρκωσης έχει αποδειχτεί περίτρανα. Ρίξε μια ματιά στα πρόβατα που συγκεντρώνονται στις πολιτικές ομιλίες, στα πρόβατα που κατεβαίνουν στους δρόμους για να στηρίξουν τις χρεοκοπημένες ομάδες τους, στα γουρούνια που δέρνουν κόσμο στις διαδηλώσεις, στα γαϊδούρια που έχουν κάνει την κόρνα χόμπι ή στα βόδια που μασουλάνε συντάξεις μέσα στις εκκλησιές.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
Απηυδισμένος από την ελληνική πραγματικότητα, απδιασμένος από τα στρατευμένα ΜΜΕ (Μέσα Μαζικού Εμετού), τους λωποδύτες πολιτικούς που κοιτάζουν την πάρτη τους και τα πάρτι τους, τους βολεμένους που ξεστομίζουν επαναστατικές κορώνες εκ του ασφαλούς, τους δημοσίους υπαλλήλους που γκρινιάζουν για το ωράριο τη στιγμή που εσύ δουλεύεις δώδεκα ώρες τη μέρα χωρίς ασφάλεια και με απλήρωτες υπερωρίες, την ακρίβεια που τείνει να σε μετατρέψει σε ανορεξικό μοντέλο, θα αναγκαστείς να πάρεις την πιο τρελή, γενναία και ριψοκίνδυνη απόφαση. Να πεταχτείς ώς τη Χαλκιδική για ένα μπανάκι! Όχι, θα κάτσεις να σκάσεις.

76 ΔΕΘ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ by HELEXPO

ufi Approved Event

10-18 | 9 | 2011

ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ένας θεσμός που συνεχίζει να γράφει ιστορία.

Ξεκίνησε πριν απο 85 χρόνια και ακόμη και σήμερα αποτελεί τον πιο σημαντικό εκθεσιακό θεσμό της Ελλάδας.
Επισκεφθείτε την 76η ΔΕΘ και ενημερωθείτε για τις εξελίξεις στους τομείς που σας ενδιαφέρουν, ανακαλύψτε νέα προϊόντα και υπηρεσίες και διασκεδάστε μέσα από την πληθώρα των παράλληλων εκδηλώσεων.

Γίνετε κι εσείς μέρος αυτού του μεγάλου οικονομικού και πολιτιστικού γεγονότος και ανακαλύψτε γιατί ακόμη η έκθεση,

γράφει ιστορία

θεματικά αφιερώματα

- Autoland
- Domisis
- Energyland
- modacasa
- Stateland
- BIKE SHOW & Outdoor Activities
- ΕΛΛΑΔΑ & ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
- e-gaming
- farmafair
- INNOVATION & INVENTIONS
- Globalexchange
- 16-18/9 Νέοι Επιχειρηματίες & FRANCHISE
- Discfestival
- παιδοχώρα & ανέμη

Τιμώμενη Χώρα Σερβία

Ωράριο Λειτουργίας
Καθημερινές / 17:00 - 22:00
Σαββατοκύριακα / 10:00 - 22:00
Πληροφορίες: 2310 291.548, 2310 291.257

ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΗΓΟΣ
ΟΠΑΠ
μία εταιρία μία ιδέα **καλό για όλους**

Χορηγός επικοινωνίας
ΔΕΘ 104.9 FM
OLYMPIC AIR

www.helexpo.gr

HELEXPO Σημαίνει Επιτυχία!

biennále: 3

ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ – 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 2011
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Παλιές Διασταυρώσεις
Make it New

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ
ΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
HELLENIC MINISTRY OF CULTURE AND TOURISM
STATE MUSEUM OF CONTEMPORARY ART

Κίνηση 5 Μουσείων Θεσσαλονίκης

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

"Ο ΓΚΡΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΡΕΜΑ"

Επιμελητές:
Paolo Colombo, Mahita El Bacha Urieta, Μαρίνα Φωκίδη

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Εκθέσεις από τα μουσεία της **"Κίνησης των 5 Μουσείων Θεσσαλονίκης"**

_Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, "Οι Εβραίοι στη Θεσσαλονίκη. Ανεξίτηλα σημάδια στο χώρο"
_Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού, "Βυζάντιο & Άραβες"
_Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, "Επιλογές από τη Συλλογή Κωστάκη"
_Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, "Roaming Images.
Διασταυρώσεις του Ελληνικού και Αραβικού πολιτισμού από το πλέγμα σύγχρονων καλλιτεχνών"
_Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών του ΑΠΘ, "Θραύσματα και απαρτεμάτα από τη Φουστάτη"

Διεθνές Εργαστήρι Νέων Καλλιτεχνών "Domino"
Φεστιβάλ Performance
Συμπόσιο

www.thessalonikibiennale.gr

Διεύθυνση:
Κατερίνα Κοσκινά, Πρόεδρος ΔΣ του ΚΜΣΤ
Διεθνής Συμβουλευτική Επιτροπή:
Catherine David
Maria Rosa Girace Pieralisi
Jessica Morgan
Ντένης Ζαχαρόπουλος
Γιάννης Κουνέλλης

Επιχειρησιακό Πρόγραμμα Μακεδονίας-Θράκης 2007-2013
Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ** ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
Ενδιάμεση
Διασυνοριακή
Αρκά
ΕΣΠΑ 2007-2013
Ευρωπαϊκή Ένωση
Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Θεσσαλονίκη Ευρωπαϊκή Πολιτιστική Πρωτεύουσα
Σταυροδρόμι Πολιτισμών
ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΡΤ ΕΡΤ3 ERT world NET 105,8 ΔΕΥΤΕΡΟ KOSMOS 93.6 Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Κ ελculture.gr